ΔΕΥΤΕΡΑ

SIVE

EPIGRAMMATUM GRÆCORUM

Florilegium Novum.

Cum aliis Veterum Poematis, &c.

LONDINI:

Apud D. Midwinter, J. Osborne, P. Redmayne, & B. Motte. 1726.

Ger. Joh. Vossii de Poëtis Latinis.

CAP. VII.

SIquis inter Græcos & Latinos Poëtas comparationem instituere volet, minimùm inventionis gloria debetur Græcis, quos sibi imitandos præposuerunt Latini. Præterea fatendum Latinos ferè à Græcis vinci lepôre; sed vincere gravitate: Quia non bene conveniant gravitas, & lepos: Romani autem graviores, eoque minus culti ac lepidi.

Ἀνθολογίας Δευτέρα.

I.

Ἡ ἄμπελος πρὸς τὸ τέττιγα.

Κἦν με φάγῃς ὀλίγη βίζα, ὅμως ἔτι καρποφορήσω·
Ὅσσον ἐπαυλίσαι σε, τέττιγ', δυναμήν.

II.

Οἱ κόρεις ἄχρι κόρης κορέσαντό μ' ἀνήκεστον·
Ἄχρι κόρης κωπὶς τοὺς κόρεις ἐκνοεῖ.

III.

Ὁ Ζεὺς πρὸς τὸν Ἔρωτα, βάλλῃ τὰ σὰ πάντ' ἀφελοῦμαι·
Χὠ πλανὸς, βέντα, καὶ πάλι κύκνος ἔσῃ.

IV.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πολλὰ ἀνεγείρειν
Ἀτραπὸς εἰς πενίαν ἐξὸν ἑπιμοτάτη.

V.

Σχολὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον ἢ μάτην παίζειν
Τὰ δ' ἀσχολοῦ μεταθεὶς ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

VI.

Εἴπερ γηράσκειν ζῆν εὐχῇ, ἄξιον ἔζησεν
Γηράσκειν πολλῶν εἰς ἐτέων δεκάδας.

VII.

Πείθομαι πολιὸν ὄλλειν Ἀριστείδην ὁ πονηχρός.
Τὸν δ' ὄϊν, ὡς πίμπλων τὸν βόα καὶ εἰς ἀγέλην.

VIII.

Ἑλλάδην ὀδὶ γῆς ἀνόμῳ πίτνε· ἐς τί μι πόντῳ
Στέλλετε, ναυηγὸν χλῶνα σὺ ναυπλίης;

IX.

Κρυσὸ. πάτερ κολάκων. ὀδωὶης ἢ φερντίδ☉ ὑβ,
Καὶ τὸ ἔχειν σε, φόβ☉, ἢ μὴ ἔχειν σ', ὀδωίη.

X.

Ἔσὶω ὀν φόρμιγγι, καπηρέιδ☉ω ϝ ζωὸ αὐλῷ
Θήβω· φεῦ μῶσης ἔμπαλιν ἁρμονίης.

XI.

Χρυσὸν ἀνὴρ ἐυρὼν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρισὸν,
Ὃν λίπεν, ἐχ ἐυρὼν, ἦψεν, ὃν εὗρε, βρόχον.

XII.

Ἔσβεσε φ λύχνον μοιρὸς ψυλλῶν ὑπὸ πολλῶν
Δακνόμω☉· λέξαι, ὐκ ἔπ με βλέπετε.

XIII.

Ἐξ ὧρσι μόχθοις ἰκανώτα☉· αἱ ϝ μετ' αὐτὰς
Γεάμμασι δεικνύμωαι ΖΗΘΙ λέγυσι βαγτῖς.

XIV.

Ἀνέρα τις λιπόγυιον ὑπ' ὠότιο λιπαυγὲς
Ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησαμέν☉.

XV.

Εἰ παχὺς εἰς τὸ φαγῖν, ἢ ποὸς δρόμον ἀμβλὺς ὑπάρχεις,
Τοῖς ποσί σε πρῶγε, ἢ τρέχε τῷ σόματι.

XVI.

Εἰς τί μάτην νίπτεις δίμας Ἰνδικόν: ἴσχε τέχνης·
Οὐ δωάσαι δνοτερὴν νύκτα καθηλιάσαι.

XVII.

Βήσας, οἰ πρέναις ὤχεν, ἀπήρχατο· νιῶ δ' ὑπ' ἀνοίας
Καὶ ζῇ ἢ πλυτεῖ, ἢ μὴ ϝ Πάρδον.

XVIII.

Τὰς πολιὰς βάλανα Θεμιζονόη τεικόρων
Γίγνε☉ ἑξαπίνης ὐ νέα, ἀλλὰ γέα.

Εἰς

XIX.

Εἰς Λυσίδικ.

Εἰ μὲ φιλεῖς, μισοῦς μ· ἢν δὲ μισεῖς σὺ, φιλεῖς μ·
Εἰ δέ με μὴ μισεῖς, φίλτατε, μή με φίλ.

XX.

Ἂν μὲν ἀπόντα λέγῃς με κακῶς πάντ', οὐκ ἀδικεῖς με·
Ἂν δὲ παρόντα, καλῶς· εἰ δὲ κακῶς με λέγων.

XXI.

Εἰκόνα Μικκύλου γραφὰς Διόδωρος, ἔπηξε
Πλὴν τοῦ Μικκύλου πᾶσιν ὁμοιοτάτην.

XXII.

Οὔτ' ἔκλυσεν Φοίβων μ' εὐθὺ ἤλατο· ἀλλὰ πυρίξας
Ἐμπάλιν αὖτις τέκνομα, κἀπέθανον.

XXIII.

Εἰς ἑαυτὸν κλέπτην.

Φαρμακίδη Ῥόδων λέπραν κὴ χοιράδας αἴρεις,
Τἄλλα δὲ πάντ' αἴρεις κὴ δίχα φαρμακιῶν.

XXIV.

Ἵππον ὑπερήφανός μοι Ὀλύμπιος ἤγαγεν ἕρμῆς,
Ἧς ὀλιγοδρανίης ἵππος ἀπεκρέματο.

XXV.

Νυκτιδρεπὲς ἄδεις θανατηφόρον· ἀλλ' ὅταν ἄσῃ
Δημόριλος, δύσεις κ' αὐτὸς ὁ νυκτικόραξ.

XXVI.

Εἰς Ἀπατὴν πότιν.

Γράμμα φέρουσιν ἔχεις τὸ φερωνύμιον· ἢν ἀφέλῃ τις
Τοῦτό σοι, οἰκεῖον κλῆσιν ἁπλῶς ὄνομα.

XXVII.

Εἰς συλακιὼ βληθεὶς ποτε Μάρκος ὁ ἀεργὸς ἐκόντι
Ὀκτῶν ἐξελθεῖν, ὡμολόγησε φόνον.

XXVIII.

Δάφνιδι κὴ Νίκῃ ἀρχήσατο Μόμβρις ὁ σιμός.
Ὢ ξύλινος, Δάφνιδι· ὢ λίθινος, Νίκῃ.

XXIX.

Εἴη σοι κὴ γῆς κύτει κίνις, οἰκτρὲ Νέαρχε,
Ὄφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

XXX.

Εἰκὼν ἡ Σέξτε μελετᾷ. Σέξτος ἢ ζωπᾷ·
Ῥήτωρ ἦν εἰκών· ὁ ἢ ῥήτωρ εἰκόνος εἰλώς.

XXXI.

Χάλκεον ἔχων πῶς ὕλην ἔχεις μάθε· πάντα δαπάζεις
Οὕτως ὕλην ἔχεις αὐτός, ἵν' ἄλλος ἔχῃ

XXXII.

Πλοῦτον μὲ πλουτῶν ἔχεις, ψυχὴ ἢ πένητος·
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ ἢ πένης.

XXXIII.

Εἰ τὸ πέρσην πώγωνα δοκεῖ σοφίαν ποιεῖν,
Καὶ τράγος εὐπώγων εὐσταλὸς ὄζει Πλάτων.

XXXIV.

Εἰ μοναχοὶ, τί πονεῖτε, πονεῖτέ τε πῶς πάλι μοῦνοι;
Ὦ πληθὺς μοναχῶν, ψυχαμύων μονάδα.

XXXV.

Χαλὸν ἔχεις τὸ νῦν, εἰς τὸ πάλι· κἢ γὰρ ἀληθῶς
Εἰκόνα τὸν ἐντὸς σὴ φύσις ἐκτὸς ἔχει.

XXXVI.

Λυσιμελὴς Βάκχε κἢ λυσιμελὴς Ἀφροδίτης
Γενεᾷ· συγκάτορ λυσιμελὴς πολάγεα.

XXXVII.

Παμμῆτορ γῆ, χαῖρε· σὺ γὰρ πάρος ὑ βαρυὼ εἰς σὲ
Αὐτηγενὴς καὐτὴ νῦν ἐπίχθιος ἀζαρίης.

XXXVIII.

Εἰς Ἐπίκηδον κἢ Θεμιστοκλέα.

Χαῖρε Νεοκλείδη δίδυμον γόνος· ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
Πατρίδα δηλοσύνῃ ῥύσατ'· ὁ δ' ἀφροσύνῃ.

Ἀπὸ

XXXIX.

Ἀπὶ τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων.

Ὦ ξεῖν', ἄγγειλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

XL.

Τύμβον Ἀλεξάνδρειον Μακηδόνος ἣν σέ τις εἴπῃ,
Ἡπείρου κεῖνα σῆμα λέγ' ἀμφοτέρας.

XLI.

Ζωλὼ ζυλήτας, δωρῇ πάρον· ἀλλά με κρύπτεις,
Οὐ δαίτης· τοίη κ' ὠὸς ὄναιο πάρυ.

XLII.

Ὁδοιπόρος καὶ μισάνθρωπος.

Τίμων (ἐ γὰ ἔτ' εἰσι.) τί τοι φάος ἦ σκότος ἐχθές;
Τὸ σκότος· ὑμῆν γὰ πλείονες εἰν αἴδην.

XLIII.

Ὡς ἀπὸ τῆς αὐτῆς Τίμωνος.

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με, κακὸν κέρας· ἀλλὰ πάρειδε.
Ἶσον ἐμοὶ χρῆσθαι ὄζοι, τὸ μή σε γελᾶν.

XLIV.

Ἐξηκοντάπης Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι·
Ταρσὸς μὴ γήμας· αἶδε ἦ μήλ' ὁ πατήρ.

XLV.

Ἐπιτάφιον δέλτης.

Ζωσίμη ἡ πρὶν ἐοῦσα μόνῳ τῷ ζώματι δέλτη,
Καὶ τῷ ζώματι νῦν εὗρεν ἐλευθερίην.

XLVI.

Δοῦλος ἀνὴρ ὧδε ζῶν ἦν πότε· νῦν ἦ πεθνηκὼς
Ἶσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δυνάζω.

XLVII.

Ἕκτωρ Αἴαντ ξίφος ὤπασεν· Ἕκτορι δ' Αἴας
Ζωῆς· ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

Νικηγέ

XLVIII.

Ναυηγῦ πάρ᾽ εἰμὶ· ὁ δ᾽ ἀντίον δεῖ γυναῖκα·
Ὡς ἀλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπνος Ἀΐδης!

XLIX.

Ὀκτὼ μὲν πήχεις ἄπιχε. πηχεῖα θαλάσσα,
Καὶ κύμαινε, βόα θ᾽ ἠλίκα σοι δυνάμις.

L.

Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν
Οἴνοπον Βάκχυ βότρυω ἐρεπτόμενος.

LI.

Ἀπὸ Διογένους.

Πάντα φέρω πρεσβεῖα· λέλοιπα γὰρ ἔδεν ὑπὲρ γῆς·
Ἀλλὰ κύον Καίνοις, Κέρβερε, τὸν μὲ Κυνᾶ.

LII.

Εἰς Σκαπτικόν· δίλογος.

Κάτθανες, ὦ Πύῤῥων; ἐπίχω· Πυμάτιν μὴ μοῖραν
φὴς ἐπίχειν; ἐπίχω· Σκέψιν ἔπαυσε τάφος.

LIII.

Δοῦλος Ἐπίκτητος γεγόμην, καὶ σῶμ᾽ ἀνάπηρος·
Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

LIV.

Πλούτων, δέσποτα μάκαρ Δημόκριτον, ὡς κεν ἀνάσσων
Αἰὲν ἀμεμφήτων, καὶ γελάοντα λάχοις.

LV.

Εἰς ἄγαλμα Διὸς διὰ Φειδίου.

Ἦ θεὸς ἦλθ᾽ ἐπὶ γαῖαν ἐξ οὐρανοῦ, εἰκόνα δείξων,
Φειδία, ἢ σύ γ᾽ ἔδης ἢ Θεὸν ὠφέλεες.

LVI.

Εἰς Μύρωνος βοῦν.

Βουκόλε, τὴν ἀγέλαν πόῤῥω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
Βοίδιον, ὡς ἔμπνουν, βυσὶ ξυνελάσῃς.

Ἦ

LVII.

Ἢ τὸ λέγει χάλκεον ὅλον βοὶ τᾷδ' ὑπάκοῳ
Ἔκτυπεν, ἢ ψυχὴ ἔνδον ὁ χαλκὸς ἔχει.

LVIII.

Μίκκε, τί σοι λ-χόνεσσι τετρύχω : πάπποι δ' μυκᾷ ;
Ἀ τέχνα μαζοὶς οὐκ ἐπέθηκε γάλα.

LIX.

Πόρπιν τιὼδε Νύμφων ἰδὼν, τάχα τοῦτο βοήσεις,
Ἢ φύσις ἄπνοός ὄζτι, ἢ ἔμπνοος ἔπλετο τέχνη.

LX.

Ἱππόκενταυρος.

Ἀνὴρ νόσοι ποδῶν καρδιῆς δ' ἄπιρ αἰόλος ἵππος
Ἀνδρόθεν ἐκκέχυθ' ἵππος, ἀνέδραμε δ' ἱππόθεν ἀνήρ.

LXI.

Εἰς ἄγαλμα Νιόβης.

Ἐκ ζωῆς με Θεοὶ τεῦξαν λίθον. ἐκ δ' λίθοιο
Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν ἐργάσατο.

LXII.

Εἰς ἄγαλμα Κύπριδος.

Ἀ Κύπρις ἢ Κύπριν ἐνὶ Κνίδῳ, ὅππᾳ ἰδῆσα,
Φεῦ, φεῦ, τῷ γυμνὰν εἶδέ με Πραξιτέλης ;

LXIII.

Στήλη Νεμέσεως.

Ἢ Νέμεσις θελέγει τὸ πάχει, τὸ τε χαλινῷ
Μήτ' ἄμετρόν π πιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

LXIV.

Τὸν Σάτυρον Διόδωρος ἐκοίμισεν, οὐκ ἐτόρευσεν·
Ἦν νυξὶν ἐγρεῖς ἄργυρος ὕπνον ἔχει

LXV.

Κηκεφόλαι Διὶ πάντ' ἔθεσ δόμον ὡς ἀπ' Ὀλύμπω
Νηκτομῶ ποτὶ γᾶν, ἄλλον Ὄλυμπον ἔχω.

Κερ-

LXVI.

Καρδάμης ῥίζαν δάμας. λιτίσφρας ἄνηρ·
Τοῦτό γε δῆτα φύλαξ ἔμπας, ἢ πυίη.

LXVII.

Ἐπτὰ ἐπαινέσαι πόλεις δὰ ῥίζαν Ὁμήρου.
Σμύρνα, Χίος, Κολοφών, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

LXVIII.

Εἰς οἰκόνα ῥήτορος ἀφυοῦς.

Τίς σε ἢ ὑ λαλέοντα πάπῳ ῥητῆρος ἔγραψε;
Σιγᾷς; ὑ λαλέεις; Οὐδὲν ὁμοιότερον.

LXIX.

Χαλκοπύρος ἢ Ἔρωτα μεταλλάξας, ἐποίησε
Τήγανον· ὑκ ἀλόγως, ὅτι κ αὐτὸ φλέγει.

LXX.

Αὐτὸν Πυθαγόρην ὁ Ζωγράφος· ὃν μὴ φωνῆς
Εἶδες ἄν· εἰ δὲ λαλοῦν ἦν πλὲ Πυθαγόρης.

LXXI.

Ὠρολόγιον.

Ὥραν ἀ χωρεῦσα ξοανὰ λίθος· ἀ δὲ τυτθὴ
Γνώμων ἀελίῳ πάντ' μετροδρομέα.

LXXII.

Ὁ στέφανος. σοὶ κρᾶτι μᾶλλον Ἡλιοδώρης
Αὐτὴ δ' ἐκλάμπῃ τῷ σεαυτῆς στεφάνῳ.

LXXIII.

Εἰ μὲ γνοίσῃ τὸ καλὸν, μετίδος πολὺν ἀπήλθε·
Εἰ δ' μίνῃ, τί φοβῇ τῦθ', ὃ μυῖα δύναται.

LXXIV.

Ἢ τὸ φιλεῖν πείγραφον, Ἔρως ὅλον ἢ τὸ φιλεῖσθαι
Πρᾶγμα· ἵν' ἢ λύσῃς ἢ πόθον, ἢ κρεμάσῃς.

Καλλ-

LXXV.

Κάλλος ἄνδρι χαρίεντι τέρπει μόνον, ὃ κατὰ χρῆ Ν.
Ὡς ἄστρ' ἀγκίστρῳ νηχόμενον δέλεαρ.

LXXVI.

Ἦν εἰσίδω θήρωνα, τὰ πάνθ' ὁρῶ· ἢν δ' τὰ πάντα
Βλέπω, τὸ δ' γε μὴ, τὸ μηδὲν εἶδον ὁρῶ.

LXXVII.

Πέμπω σοὶ μύρον ἡδύ· μύρῳ παρέχων χάριν, ὦ σοί
Αὐτὴ γὰρ μυείσῃ τὸ μύρον δώσασα.

LXXVIII.

Οἰνοτόπας Ξανθῶν κισσὸν πίθον ἄνθετο Βάκχῳ·
Δίχρυσον δ' ἐμεῦ· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει.

LXXIX.

Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσε.
Ἀλλ' ἅμα τῷ φυσᾶν χὠ νόος ἐκπίπτει.

LXXX.

Ἀντίον ἠιθέου στύσας ῥίνα, μὴ τόμα χάσκων,
Δείξεις τὰς ὤρας πᾶσι παρερχομένοις.

LXXXI.

Ἄνθρωποι δοῦλοι, ὅτ' ὀφείλομεν· ἢν δ' ἡδονὴ
Ὄρθρος, ἐσ' ἀργύλους θῆρες ἐγειρόμεθα.

LXXXII.

Ἄρκτος κύων, ταῦρος, Σάτυρος, χρυσὸς, δὶ ἔρωτα
Λάδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

LXXXIII.

Αἱ βόες αἱ λευκαὶ Μάρκῳ τῷ Καίσαρι χαίρων·
Ἂν δ' σὺ νικήσῃς, ἄμμες ἀπολλύμεθα.

LXXXIV.

Εἰς Νιόβην.

Ὁ πάμβιος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νεκρόν·
Ὁ νεκρὸς ἐστὶ σαυτὸς οὐκ ἔχει τάφον.
Ἀλλ' αὐτὸς αὑτῷ νεκρός ἐστι καὶ τάφος.

LXXXV.

Ἀντιφέροντα.

Πωτελέπη, τόδε σοι φάος καὶ χλαῖναν· Ὀδυσεὺς
Ἤνεγκεν· δολιχὴν ἐξεκύσας ἀτραπόν.

LXXXVI.

Ὀλυνθόδης κάσις ἦν τεκέων, καὶ μητέρι πάσης
Γίγνεσθε, καὶ παλάμης ἦν τυφλὸς ἐπ σφετέρης.

I.

Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα· Τέσσαρες ἱεροί,
Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων,
Ζηνὸς, Ληϊδίου Πυθαίμονος, Ἀρχεμόρειο.
Ἄθλα δ' ἦν, κόπος, μῆλα, σέλινα πίνυς.

II.

Οὔτ' ἀπὸ Μεσσάνας, ὅτ' Ἀρχόθεν εἰμὶ παλαιστὰς.
Σπάρτα μοι Σπάρτα κυδεμονεστέρα πατρίς.
Κεῖνοι πεχθέντες ἔχωσε μὲν, (ὡς ἐπέοικε
Τοῖς Λακεδαιμονίων παισὶ) βίᾳ κρατέων.

III.

Μήτηρ ἦα, λιπόντα μάχλιν μὴ πότμον ἑπίσσαν
Ἔκτανεν, ὠδίνων μοῖραν ἀτηναμένη.
Καὶ δὴ γήσιον αἷμα δαμείσης Λακεδαίμων
Ἀλκῇ μαρναμένων ἡγείῃ βρεφέων.

IV.

Εἰς Ξέρξην.

Τὸν χαίνει κῆ πόντε ἀμειρθείσαισι κελεύθοις
Ναύτιλον ἠπείρε πεζοπόρον πελάγης,
Ἐν τειναῖς δεσμῶν ἐκατοντάσιν ἔστεφε Ἄρης
Σπάρτης· αἰσχύνεθ' ὕρκια κῆ πελάγη.

V.

Ὃν πόλεμος δηλοῖς ἐκ ὤλεσε, νικῶ δ' ὑπὸ νύσε
Θλίβομαι· ἐν δ' ἰδίῳ τύμβῳ ὅλος πολίτης·
Ἀλλὰ δὸς εἰρήνην, ἵνα φάσγανον· ὡς γὰρ ἀρείσω
Θνήξομαι· ἀπωσάμενος κῆ νέσον ὡς πόλεμον.

VI.

Μακιὼν τοίχη, Ζεῦ Ὄλυμπε· ῥῆξε Φίλιππος
Ἀμβατὰ χαλκείας κλῆθι πύλας Μακάρων.
Καὶ γὰρ χθὼν ἡ πόντος ὑπὸ σκήπτρῳσι Φιλίππε
Δέδμαν· λοιπὰ δ' ἃ πρὸς Ὄλυμπον ὁδός.

VII.

Οὐ στέργω βαθυλήϊος ἀρούρας,
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης·
Αὐτόρκης ἔραμαι βίου. Μακεῖνα
Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει.

VIII.

Ἤειρεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, ἀνὴ ὑπὸ παιδὶ
Νηπάχῳ, Ζεφύρου πολλὸν ἐλαφρότερος.
Φέισατο κυρτωσὶν ἡ ἐρείπιον· ὦ μεγάλαυχοι
Μητέρες, ὠδίνων ἡ λίθος αἰθυίη.

IX.

Ἀπὸ γραμματικοῦ.

Ὄργανα μυσίων, τὰ πολύστονα βιβλία πωλῶ,
Εἰς ἑτέρας τέχνης ἔργα μεταρχόμενος.
Πιστεύεις, σώζοιδε λόγοι, ἀποπαύομαι ὑμῖν.
Σωτηρίη γὰρ ἐμοὶ ἡ θάνατον παρέχει.

X.

Ἀπὸ Γραμματικοῦ σίξαιος ἢ Καθόλου.

Ταυτολόγων κανόνων φεῦ πληθύος, ἣν' αἰθρίλλων
Ξυσμάων, λεπτὸς τὰς ἐχάραξε δόναξ.
Ὄμματά μοι κάκμηκε, τένων, ῥάχις ἰνίον, ὦμοι·
Τῆς ΚΑΘΟΛΟΥ ἡ φέρω ἢ ὀθνείου καθόλου.

XI.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω· ἐκ ἐθέλων τε,
Ἀλλά μ' ἀναγκάζει πονηρὸς ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὥσπερ ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται,
Ἢ χάρις ἀναίξας φύσιν ἐκφανεῖ.

XII.

Ἐκ κυνὸς ἔλαφ' ἰὼν με· τί τὸ ξένον; οἷς ἐμὲ θῆρες
Τυγχὶ καὶ πεζοὶ θυμὸν ἔχουσιν ἕνα.
Λίθρα λοιπὸν ἔχετε, λαγοί, βατόν· ἀλλὰ φοβοῦμαι,
Οὐρανὲ καὶ σὺ φέρεις ἀστερόεντα κύνα.

XIII.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδας, τεσσάρας δύο, μέτρον ἔθηκαν
Ἡμετέρης βιοτῆς μάντεις αἰθέριοι.
Ἀρχῶμαι τέτοιπν· ὁ γὰρ χρόνος, ἄνθος ἄειρον
Ἡλικίης· ἔθανεν χὠ τειγέρων Πύλιος.

XIV.

Εἰς εὐμορφον κολυμβῶσαν.

Ἀκ' πεις πρώαν γυμνὰν σε βάσαν ἰδοῦσα
Φεῦ, φεῦ, πῶς σαγόνων ἐκ τόδεν ἐρχανίων,
Ζηλώσας ὠδῖνα θαλάσσιον ὁ θρασὺς ἄλλαν
Νηλὸς ἀπὸ λικερῶν Κύπριν ἀνῆκε βυθῶν;

XV.

Πλεμαίς.

Οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐφήμερος· ἀλλ' ὅταν ἄστρων
Μαστεύω πυκινὰς ἀμφιδρόμους ἕλικας,
Οὐκέτι ἁπτομαι γαίης ποσίν· ἀλλὰ παρ' αὐτῷ
Ζηνὶ διοτρεφέος πίμπλαμαι ἀμβροσίης.

XVI.

Εἰν ἑνὶ κυβωτῷ ἔζυγον δύο Μυρτίλος ὄφιν,
Τὸν μὲν, ἀειδάσας τ' δ' ὑπνοξάνῳ.
Ἀρχέσης ὅτ' ἔδυσε νεὼς τέρπν. ἀσπὶς δ' ἔχον
Σωθεὶς κεκειμήλιν ὕδατι καὶ πλέμῳ.

XVII.

Αἱ νύμφαι † βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἤλαθ' ὁ κῦρος,
Νίφαν, ὑφ' τέφρης ἄρτι κυλιόμενον.
Τύνκα σοὶ νύμφαις Βρόμιος φίλος· ἦν δέ νιν ὄργυιες
Μίσγωσι, λέξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

XVIII.

Ἦν νέος· ἀλλὰ πίνης, νῦν γηρῶν πλάσις ἐμοὶ
Ὦ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.
Ὅς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην ὁπότ' οὐδὲν ἔχον·
Νῦν δ' ὁπόταν χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

XIX.

Εἰς Ἄργος.

Ἦ σεῖν ἐγὼ Περσῆος ἀκρόπολις αἰθερίοιο,
Ἦ πυρὸν Ἰλιάδαις αἰσχεα θρεψαμένη
Αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἀνῆμαι,
Τίπασα Πειάμῳ δαίμοσιν ὀφὲ δίκης.

XX.

Ἦ τὸ σεῖν αὐχήσασα πολυχρύσοις ἐπ' ἐρεταῖς
Ἦ Νέμεσιν δεινὼ ἀγὲ κύσασα Θεόν,
Μίδεω νῦν ἀπαθέσσις πενιχρῆς σιμίσματα κρύπτῃ,
Ὀφέ γ' Ἀθηναίη Κύπριν ἐλπίσατο.

XXI.

Ἀγρὸς ἐ χαμηλὸς γεωμόλος ποτέ· νῦν δ' Μενίππου
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ὀπαδὸς ἔχειν μέ πρ' ὤφετο, κἠ πάλιν αὖτις
Οἰκῆ· οἰμὰ δ' ὅλως ἀβλαβὲς ἀλλὰ τύχης.

XXII.

Ἐκ πυρὸς Ἰλιακῆς δορέατον μέσσον ἥρπαγν Ἥρως
Αἰνείας, ὅσσον παῖδι βάρος, πατέρα.
Ἔκλαγε δ' Ἀργείοις, μὴ φεύγετε· μητέρι δ' Ἄρη
Κίρνης, ὁ γηραλέος· πρὸ δ' φέρετο μέγα.

XXIII.

Εἰ τὸ μέλειν δώτατά τι, μειλίσσω καὶ μελέτω σοι·
Εἰ δ' μέλει σοὶ σῷ δαίμονι, σοί τι μέλῃ;
Οὔτε μεμνήσεις δίχα δαίμονος, ὅτ' ἀμελήσεις·
Ἀλλ' ἵνα σοί τι μέλῃ, δαίμονι τοῦτο μέλῃ.

XXIV.

Παρεμβήσαντός τινος ἐν τῷ Κυναγεσίῳ.

Ὦ τλῆμον Κωμάγειρε καὶ ἐν ζωοῖς καὶ ἀπελθὼν,
Ὡς αἰεὶ κόπῃ ῥήμασι καὶ κοπίσι.
Πρόσθε μὲν ἐν πολέμοισι τεὴ πέλε μαιμακτὴς χείρ.
Νῦν δ' σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐστέρισε.

XXV.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπιχέ, μήτ' ὄπα κρίνειν
Ἔλθῃς μήτ' ἐν ὄψει σοὶ πι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γάρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ σὸν ἐναργὲς
Τεθνήξῃ, μισῶν σεαυτὸν, ἕως θανάτου.

XXVI.

Ἰχθὺς ὁ χρυσὸς Σωσίπολις οὐκ ἀγοράζει·
Πεῖνα δ' ἔχει πολλοὺς ἄλλους εὐδοσίμους.
Οὐ λίνον, οὐ κάλαμον προσάγων· τῇ ῥινὶ δ' ὁδεύεις
Ἄγκιστρον, σύριγξ πάντα τὰ νηχόμενα.

XXVII.

Χιονόχροες οἶκος κατεκαίετο, πολλὰ δ' ἐμόχθει
Ἐκ δυσὶ δοῦ ζητῶν αὐτὸν ἐκφαλάσαι.
Ἰκεία συμπίξας οὐκ ἔφθανεν· ὀφὲ δ' ὀπηνὲς,
Τὼ ῥῖν' Ἀντιμάχου κλίμακα θεὶς, ἔφυγεν.

XXVIII.

Οὐ δώσω τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν,
Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην.
Οὐδὲ λέγε Ζεῦ σῶσον. ἐὰν πάρῃ· ἢ γὰρ ἀκύς
Τῆς ῥινὸς, πολὺ γὰρ τὴν ὀκοῆς ἀπέχει.

XXIX.

Γρῆϊας Δαναοὺς ἐλεγχείην τε καὶ φάτιν ἐσσομένοισι
Ζητεῖς, τίς τούτων ἄξιός ἐστι πέλεσθαι.
Τοῖς ἰδίοις αὐτὸν τιμήσομεν· ἄξιος ἔσται
Ἐς πυρὸς φαίδιμον, Δαναλίην δ' ὕδατος.

XXX.

Ὀρθώσας τ' κυρτὸν ἐπισχόμενος Διὸς ὄμβρον
Σωκλῆς, τετρακτύας πρὸς ἐπιθήκατο λίθους
Τῷ κυρτῷ ῥιζαῖς ὅθι τ' ῥάχις, ἀλλὰ πεδήεις
Ἱδρύσατο· γέγονεν δ' ὀρθοστάτης καιόν.

XXXI.

Πάντ' ἰητρὸς Ἄλεξις ἀμ' ἔλυσε, πάντ' ἐκάθηρε,
Πάντ' ἴδεν ἀῤῥώστους, φάντ' ἐνέλκεσι πάλιν.
Καὶ πᾶσιν μία νύξ, ἓν φάρμακον, εἷς σαρκοφάγος,
Εἷς τάφος, εἷς αἶδης, εἷς κοπετὸς γέγονεν.

XXXII.

Παντὶ φιλοστήλυγι καὶ ἀρτοφοιτάσι νύμφαις,
Καὶ Σατύροις ἱερῆϊς τ' ἔνδον Ἀμαδρυάπ,
Σιὼ κυσὶ καὶ λόγχαις τε πεὶν συοφοντίσι Μάρκος
Μυδὲν ἔλαθ', αὐτὸν τοὺ κύνας ἐκρίμασε.

XXXIII.

Τὸν μαχεῖν Μάκρωνα θέρος κοιμώμενον ἐυρὼν,
Εἰς πτώγλιον μικρῶ τε ποδὸς εἰ'κυσε μῦς·
Ὃς δ' ἐν τῇ πτώγλῃ ψιλὸς τε μιῶ ἀποπίξας,
Ζεῦ πάτερ, εἶπεν, ἔχεις δ' ἄτερον Ἡρακλέα.

XXXIV.

Εἶχε φίλων λίμνον σωτήριχον· ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ
Σωθῆν' ὑπὲ Ζεὺς αὐτὸς ἴσως δύνατο.
Οὔνομα γὰ μόνον ἦν Σωτήριχος· οἱ δ' ἐπιβάντες
Ἔπλεον ἢ ποδὶ γαῖ ἢ ποδὶ Περσεφόνῃ.

XXXV.

Αἰεὶ θηελοι ἦδα Πολύκειτε· νωῖ ϗ πι πωκὼς
Ἐξατίνης ἐγλύκυ λυσομανές π καρ'ν.
Αἰεί μοι δηλέσις καπὸς· ἔμμεναι· οἶνϴ ἐλέγχει
Ἰὸν τεῴπον· ἀκ ἐγλύκυς νωῖ καπὸς, ἀνϗ ἐράνης.

XXXVI.

Σφάλλομαι ἀκρήτῳ μεμεθυσμένϴ· ἀνϗὲ τὶς ἄλλη
Σάωσι μ' ἐκ Βερμίυ γῦρα ζαγλύμενον;
Ὡς ἄδικον Θεὸν εὗρεν ὃθ' ἕνεκεν αὐτὸς ἐγώ σε
Γάκχε φέρων, ὑπὸ σῶ τύμπανι παρφέρομαι;

XXXVII.

Οὔ μοι Πληϊάδων φοβερὴ δύσις, οὐδὲ θαλάσσης
Ὀρνύμενον ζυφελῷ κῦμα βορείῳ σκοπέλῳ.
Οὐδ' ὅταν ἀστράψῃ μέγας ὑρανὸς, ὡς κακὸν ἄτδεκα
Ταρβῶ χϑ μύθων μυήμονας ὑδροπότας.

XXXVIII.

Οἵη ϗ παῖγνια φρενῶν πιπτικὸν ἔϑ),
Καὶ δὰ τῶτο πρέπεις φίλτατε, μυροβόλιον.
Κεῖσο, ἐμοὶ πειθοῖς, ταχέως· ἰσῶ γδ ὁ παῖγνων
Φθειρῶν πιπτὴς, ϗχὶ φρενῶν γέγονεν.

XXXIX.

Ἑρμαίοις, ἱμῖν' Ἀφροδίτϴ ἐξ χόας οἶνυ
Αἴρων, τρισκόψας π.ϑϴ ἔθηκα μέγα·
Οἶνϴ ϗχὶ Κένταυρον ἀπάλεσεν· ὡς ὄτελεν ϗ
Χ' ἡμᾶς· νωῖ δ' ἡμεῖς τῶτον ἀπωλέσαμϑ.

XL.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι,
Χρῆπις γδ πλάτυ μάρτυς, Ἀπολλόφανες·
Ἂν μετέχῃς αὐτῶν σὺ, γίγνεϑ· ἂν ϗ φυλάττῃς
Κληρονόμοις, ὑπὸ νωῖ γίγνεϑ ἀλλότρια.

Αἰὶ

Ἔχθες

XLI.

Ἐλθὲς λιπήσας τρέχων πόδα καὶ λευκαῖον
Καννακίνης κρέμβης μήλινον ἀσπάραγον.
Εἰπεῖν τ' καλέσαντα φυλάσσομαι· δεῖ γὰρ ὀξύς.
Καὶ φόβος οὐχ ὁ τυχὼν, μή με πάλιν καλέσῃ.

XLII.

Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ·
Καὶ τί ποιεῖς, φησὶν, φίλτατε μῦ, παρ' ἐμοί;
Ἡδὺ δ' ὁ μῦς γελάσας, μηδὲν, φίλε (φησὶ) φοβηθῇς
Οὐχὶ βοφῆς σοὶ χρήζομαι, ἀλλὰ μονῆς.

XLIII.

Εἶναι μὲν Κωικόν σε Μενέστατε καὶ νυπόδητον,
Καὶ ῥιγῶν ἐθέλεις ἁπλόϊκον καθόλου.
Ἂν δ' παραπαίζῃς ἄρτυς καὶ κλαίσματ' ἀναιδῶς,
Κἀγὼ ῥάδιον ἔχω καί σε λέγεσι κύνα.

XLIV.

Εἰς Θεμίστιον τὸν φιλόσοφον γεγυμνωμένον
τὴν χεῖρα.

Ἄντυξ ἐρανίης ὑπερήμενος, εἰς πόθον ἦλθες
Ἄντυξ ἀργυρέης· αἶγλος ἀπειρέσιον!
Ἠδά ποτε κρείσσων, αὖθις δ' ἐλάσσων πολὺ χείρων·
Δεῦρ', ἀνάβηθι κάτω· νῶϊ γὰρ αἶψα κατέβης.

XLV.

Κλαυδὸς Ἰωάννης· θνητὸς, λέγε, Γαμβρεὺς ἀνάσσεις·
Θνητὸς ὅμως· Γενεῆς ἄνθος Ἀγασσαίης
Θνητῆς κἀκείνης· Βίον ἔσχηκας· Οὐκ ἔπι τοῦτο
Θνητὸν ἔρυς· ἀρεταὶ κρείσσονές εἰσι μόρου.

XLVI.

Μὴ μέτρει Μάγνητι τὸ πηλίκον ἔνδυμα τύμβῳ
Μηδὲ Θεμιστοκλέους ἔργα σε λανθανέτω·

Τεκμαίρω Σαλαμῖνι καὶ ἁλκήσιν, ἢ Φιλοπατρεῖν
Γνώσῃ δ' ἐκ τούτων μείζονα κερδοσύνης.

XLVII.

Ἀστέρας εἰσαθρεῖ Ἀστὴρ ἐμός· εἴθε γενοίμην
Οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σὲ βλέπω.
Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν Ἑῷος·
Νῦν δ' ἀθανὼν, λάμπεις Ἕσπερος ἐν φθιμένοις.

XLVIII.

Νιόβη πρὸς Χάρωνα.

Μίναν σὺν τέκνοις πεκμηκότας δέξο με Περθμοῦ,
Τὰν κάλλον ἀρχαῖ σοι φόρ[ος] ὁ Ταντάλιδος·
Πληρώσᾳ γὰρ μοῖρα σὸν σκάφος εἴσιδε κώπας
Καὶ κώπας Φοίβου σκῦλα καὶ Ἀρτέμιδος.

XLIX.

Παῖδά με πενταέτηρον ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα
Νηλειὴς Ἀΐδης ἥρπασε καλλιμαχον
Ἀλλά με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιότοιο πατέρων
Πῶρον, καὶ πάντων ἢ βιότοιο κακῶν.

L.

Δῦλος ἐγὼ, ταὶ δῦλος· ἀλλ' ἐλεύθερόν μέ τις εἶπε,
Δίφιλε Γεμινίου, σὸν τόδε βούλεσθαι.
Εὐαίων· ἀσινῆ τοιοῦτος βίοτος· ἐγὼ δ' ὑπὸ γήρως
Πρός με μόλης σὸς ἐγὼ, Δίφιλε, κἠν Ἀΐδῃ.

LI.

Σῆμα τόδ' Αἴαν[τος] Τελαμωνίου ὃν κ[ά]τε μοῖρα
Αὐτῆ χρησαμένη καὶ χερὶ καὶ ξίφεϊ
Οὐδὲ γὰρ ἐν δηϊτῆσι λαμέσθη καὶ ἐμεῖο
Εὐξάμενος κλεινῶ τῶ δ' ἔπεσεν φονίᾳ.

LII.

Μή με πάρω ζύγκεινε Ἕκτορα· μηδ' ἐπὶ τύμβῳ
Μίσγε σὺ πάσης Ἑλλάδος ἀντίπαλον.

Ἰλιὰς,

Ἰλιάς, αὐτὸς Ὅμηρος ἐμοὶ πάρ Θ', Ἕλλας, Ἀχαιοὶ
Φεύγοντες· τέτρις πᾶσιν ἐχωννύμεθα.

LIII.

Ἄγριός ἐστι Χάρων· πλέον ἵππ Θ'· Ἥρπασεν ἤδη
Τὸν νέον· ἀλλὰ νόῳ τοῖς πολιοῖσιν ἴσον.
Τερπωλῆς ἀπέπαυσεν· ἀπεσφήλιξε δὲ μόχθων.
Οὐκ ἐνόησε γάμους ἡδὶ γάμων ὀδύνας.

LIV.

Ἰητὲ Κύον, τίν Θ' ἀνδρῶν ἐρεσχὲς σῆμα φυλάττεις;
Τὸν χυτρόν· Ἀλλὰ τίς ἦν ὅστις ἀνὴρ ὁ Κύων;
Διογμίης. ΓένΘ εἰπέ· Σινωπεύς· Ὅς πίθον ᾤκει;
Καὶ μάλα· νῦν δ' ἀνέρος ὀστέα οἶκον ἔχει.

LV.

Γυμνικὸν αὖ ποτ' ἀγῶνα θεώμενον Ἦλθε Ζεῦ,
Τὸν Σοφὸν ἄνδρα θαλεῖν ἤρπασας ἐκ σταδίου.
Αἰνέω ὅτι μὲν ἐγγὺς ἀπήγαγες· ἦ γὰρ ὁ πρέσβυς,
Οὐκ ἔθ' ὁρᾶν ἀπὸ γῆς ἀστέρας ἠδύνατο.

LVI.

Οὐ μόν Θ' ἐμψύχων ἄπεχες χέρας· ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς
Τίς γὰρ ὃς ἐμψύχων ἦμεν, Πυθαγόρη;
Ἀλλ' ὅταν ἁφθῇ τι καὶ ὀπθῇ καὶ ἁλισθῇ,
Δὴ τότε καὶ Ψυχῶν μὴ ἔχειν ἐθέλομεν.

LVII.

Ἡράκλειτ Θ' ἐγὼ· τί μεῶ κάτω ἔλκετ' Ἄμυπτι;
Οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δέ μ' ὀπταμένοις
Εἷς ἐμοὶ ἀνθρωπ Θ' τεισμὸς εἶσι, οἱ δ' ἀνάειθοι
Οὐδεὶς Ταῦτ' αὐδῶ καὶ περὶ Φερσεφόνῃ

LVIII.

Ἤθελες, ὦ Ζήνων καλὸν ἤθελες ἄνδρα τύραννον
Κτείνας, ἑλκῶσαι δ' ἁλσσωΐης Ἐλέαν
Ἀλλ' ἐδάμης· δὴ γάρ σε λαοῶν ὁ τύραννος Θ' ἐν ὅλμῳ
Κόψε· τί τῦτο λέγω; Ζῆνα γὰρ ἡ δίκη.

Εἴτα

LIX.

Εἶπας Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡς μεγαθύμως,
Ἦλατ' ἀφ' ὑψηλῆ τείχεος εἰς ἀΐδην.
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτῳ κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

LX.

Ὄμματα μὲν κύρης μόλις ἡ γραπὶς, ὅτε δ' ἀοιδὸν
Οὔτε σέλας χειρῶν ἄκρον ἀπεπλάσατο.
Εἶπε μυρμυγιὴ δύναμαι Φαεδοντίδα γράψαι,
Μαρμύρυγιὴ γράψαι κἠ Θεοδωρειάδος.

LXI.

Εἰς Ἰκαρον ἐν λυχνῷ.

Ἴκαρε, κηρός μὲν σε διώλεσε νωϊ δὲ σε κηρῷ
Ἤγαγεν εἰς μορφὴν αὖθις ὁ Χαλκόπυνος.
Ἀλλ' ἄγε, μὴ πλεκὲ πάλιν καθ' ἡμέρα, μὴ τὸ λοιπὸν
Ἠερόθεν πίπτων Ἰκάριον τελέσῃς.

LXII.

Εἰς εἰκόνα Φιλοκτήτου.

Ἐχθρὸς γάρ Δαναοῖς πλάσις ἐμοὶ, ἄλλος Ὀδυσσεὺς
Ὅς μ' ἔμινθε κακῆς ἀλομένης τε νόσου
Οὐκ ἤρκεί πέτρη, τρῦχος, λύθρον, ἕλκος, ἀϊδὴς
Ἀλλὰ κἠ ἐν χαλκῷ τὸν πόνον εἰργάσατο.

LXIII.

Τίλμαν Ἀλεξάνδρου κἠ ὅλαν ἀπεμάξατο μορφὴν
Λύσιππος· τίν ὁδὶ χαλκὸς ἔχει δύναμιν;
Αὐδάσυπι δ' ἔοικεν ὁ χάλκεος, ἐς Δία λάζυσθαι,
Τὰν ὧν ἐμοὶ πίθεσθαι, Ζεῦ σὺ δ' Ὄλυμπον ἔχε.

LXIV.

Αἰὲν Λαρπάδην πόνος βαρύς· εἰκόνα χεῦμα
Ἔκλυσε, κἀκ δέλτων τὺπον ἠφάνισε.
Τί πλέον; εἰν ἐπέεσσιν Ὁμηρείοις γὰρ ἐκείνου
Εἰκὼν ἀφθάρτοις ἐγγεγράφεται σελίσι.

Παλλὰς

LXV.

Παλλὰς τὴν Κυθέρειαν ἔνοπλον ἔπεμψε δοῦσα,
Κύπρι, θέλεις ὅπως ἐς κείνην ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα τί μοι σακὸς ἀντίον αἴρεις;
Εἰ δ' ἐμὲ νικῶ. πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

LXVI.

Εἰς τὸ κανὸν μ' ἐτίθεικε νόμῳ χαίειν, ὃς Πείσπου
Εὐτυχίδης, ξηρῶν κλειστίδων φύλακα
Καὶ σελίδιλλιμαι κρημνὸν βαθὺν ὃς δ' ἂν ἐπέλθῃ
Οὐδὲν ἔχοι κλέψαι πλὴν ἐμὲ τὴν φύλακα.

LXVII.

Ἰητὴρ μεσσήπων Ἱπποκράτης ἀλλὰ καὶ ἵππων
Σώσανδρε. κρυφίης ἴσον ἀκεσσείης
Ἢ τέχνῃ μετάμοιφον ἢ ὄνομα, μηδὲ καλείσθω
Ἄνερ ἐπὶ τέχνης ἧς ἔπερ κρατέεις.

LXVIII.

Ἔρασεν Περίανδρος Ἀρίνου εἰκόνα ταύτην,
Καὶ τὴν ἀπολλυμένην ζώνδεσμα νηξάμενον
Εἰνάλιον δελφῖνα· λέγει δ' ὁ πρὶν Ἀρίονι μῦθος,
Κτεινόμεθ' ἀνθρώποις, ἰχθύσι σωζόμεθα.

LXIX.

Καὶ πυρὶ καὶ νιφετῷ με καὶ βύσσοιο, κερκυρῷ
Βάλλε, καὶ εἰς κρημνὸς ἕλκε καὶ εἰς πελάγη.
Τὸν γὰρ ἀπαυδήσαντα πόθοις καὶ ἔρωτι δαμέντα
Οὐδὲ Διὸς τεύχει πῦρ ὑπαλλόμενον.

LXX.

Παρμενὶς ὐκ ἔργῳ τὸ μὴ ὄνομα καλὸν ἀπύσας
Ἀϊσάμενε· σὺ δέ μοι πικρότερη θανάτου.
Καὶ φεύγεις φιλέοντα, καὶ ὐ φιλέοντα διώκεις.
Ὄφελ' πάλιν κώνου καὶ φιλέοντα φύγῃς.

LXXI.

Ψυχή μοι μελλίζει φεύγειν πόδον Ἡλιοδώρας,
Δάκρυα καὶ ζήλως τοὺ θελν ἐπιμάρψῃ.

φησὶ μὴ· ἀμὰ φυγεῖν ἔ μοι θύμ@· ἢ γὰρ ἀναιδὴς
Λύτη κὴ σεσλίγξει, κὴ σεσλίγξα φιλεῖ.

LXXII.

Ὀξίσι λαχνήεντα δέμας κέντρεισιν ἐχῖνον
Ῥαιολόγον, γλυκερῶν σίντορα θειλοπίδων,
Σφαιρηδὸν ταφυλῆσιν ἐπροχέοντα δοκεύσας
Κώμαυλ@, βερμίῳ ζωὸν ἀνεκρίμασεν.

LXXIII.

Παγὶ Βίτων χίμαιραν, Νύμφαις ῥόδα θύρσα Λυαίῳ,
Τειαδὸν ἀπ' εὐποτάλοις δῶρον ἔθηκα φόβαις.
Δαίμονες ἀμὰ δίχριδα κιχαμψίοι αὔξετε δ' αἰεὶ,
Πὰν, ἀγέλαι· Νύμφαι, πίδακες· βάκχε, γάν@.

LXXIV.

Ἡ Ζοβαρὸν γελάσασα κὰθ' Ἑλλάδ@, ἢ δ' Ἐρώτων
Ἔσμὸν ἐὶ σεσύρεις λαὶς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον. ἐπὶ τοῖν μὴ ὀρᾶδς
Οὐκ ἐθέλω· οἷη δ' ἦν πάρ@ ἔ δωμάτιον.

LXXV.

Γναπτῶν τειαπτίων ἐκ τειαπτίνης λίνα θήρης
Δέχνυσο, Πὰν· Πίζης σοι χὰρ ὑπὸ σφερύγων
Ταῦτα φέρ, θηρῶν Δᾶμις Κλείπωρ ἢ θαλάσσης·
Καί σφι δὸς εὐαγρεῖν ἠέρα, γαῖαν, ὕδωρ.

LXXVI.

Γλαύκῳ, κὴ Νηρεῖ, κὴ Ἰνοῖ, κὴ Μελικέρτῃ.
Καὶ βυθίῳ σεσίδῃ, κὴ Σαμοθρῄξι θεοῖς,
Ἰωθὴς ἐκ πελάγης Λυκίλλι@ ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ παφαλῆς· ἄλλο γὸ ὐδὲν ἔχω.

LXXVII.

Τὰς θυρεὰς ὁ Μολοσσὸς Ἰππίδι δῶρον Ἀθήνᾳ·
Πύῤῥ@ ἀπὸ θρασέων ἐκρίμασεν Γαλατῶν.
Πάντα δ' Ἀντιγόνᾳ καθελὼν σρατὸν, ἢ μέγα θώμα·
Λίχμηταὶ κὴ νῶι κὴ πάρ@ Αἰακίδαι.

LXXVIII.

Ἦ κόρυς ἀμυστερὴν ἔλαχον χάειν· εἰμὶ δ' ὀρεσσ
Καὶ τετρὶς χιλίοις, χ' φόβος ἀντιπάλοις.
Ἐκ δ' Πυλαιμένεος Παίσων μ' ἔχε· ἔφερεν ἄλλας
Οὔτε κόρυς χαίτας, ἔτε κόμαι κόρυθι.

LXXIX.

Αὐτὸν Πορφύριον μὲν ἀπηκρεβώσατο χαλκῷ
Ὁ πλάσις· ἔμπνουν εἶα τυπωσάμενος
Τίς δ' χάειν, τίς ἄελδα, τίς ἔνδεα δῆνεα τέχνη
Τοῦξεν χ' νίκλων ἔπος' ἀμειβομένην;

LXXX.

Ἀντολίης δύσις τε μεσημβρείης τε χ' Ἄρκτε
Σὸς δόμος ὑψηρὰς ἀμφιβέβηκεν ὄρης
Ἄρτιτε Κωνσαντῖνε· θανεῖν δέ σε μή τις ἐνίσπη,
Τῶν γὸ ἀνικήτων ἄπλοος ἐσσὶ ἀϊδης.

LXXXI.

Ἐπὶ πολυπτρέες καθ' Ὀλύμπιον ἀστέρες ἦδον,
Μοῦσαι, Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς.
Οὕνεκ' ἀπ' αἰθερίης μεμείσμεθα πνοιῆς ἔλκειν
Δάκρυ γέλωτα, χόλιν χάριν, λόγον, ὕπνον, ὄνειρον.

LXXXII.

Α δ' ἐγὼ ἀ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
Αἴαντος τύμβῳ κεκραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχη μεγάλῳ βεβολυμένα, ὡς παρ' Ἀχαιοῖς
Ἀ δολόφρων ἀπάτα κρεῖσσον ἐμεῦ κέκειται.

LXXXIII.

Ἀνδρὸς ἀεισάμενος ἐν Ἑλλάδι ἦδ' ἐρ' ἑαυτῇ
Ἱππίᾳ Ἀρχελάου ἥδε κέκλυθε κόνις.
Ἦ πατρός τε χ' ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' ἴσα τυρφάνναν,
Παίδων τ', ἐκ ἤρθη νῦν ἐς ἀταθαλίην.

LXXXIV.

Τῶν ὅδε Ζήναν Κιλλίῳ φίλος, ἦς ποθ' Ὀλυμπον
Ἔδρεμεν, ἐκ Οἴτης Πήλιον ἀνθέμενος,
Οὐδὲ τὰγ' Ἡρακλῆος ἀέθλια· ἦ ῥ' ἔπος ἄρα
Ἀρχαπτὸν μύνας εὗρε σοφροσύνας.

Ἀ

LXXXV.

Ἃ Κύπρις Μῶσαι, καὶ Φοῖβε, τὰν Ἀφροδίταν
Τιμᾶτ', ἢ δ' Ἔρωτ' ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
Χ' αἱ Μῶσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρευ τὰ ϛωμύλα ταῦτα·
Ἡμῖν δ' ἃ πέτα ϑ' τοῦτο τὸ παιδάριον.

LXXXVI.

Ἱππώνων μύρμηκα Μενέσεκλ' ὡς ἐλέφαντ',
Δύσμορ' ἐξαπίνης ὕπνος ἐξεπάϑη.
Λακπαδεὶς δ' ὡς εἶγε τὸ κάρτιον, ὦ φϑόνε, φησίν,
Οὕτως ἱππώνων ὤλετο κἀ Φαέϑων.

LXXXVII.

Ἂν μ' ἐσίδῃς, κἀγώ σε· τί με βλεφάροισι δέδορκας;
Ἀλλ' ἐγὼ ἃ βλεφάροις, ἃ γὰ ἔχω βλέφαρα.
Ἂν δ' ἐπέλῃς, λαλέω φωνῆς δίχα, σοὶ γὰ ὑπάρχει
Φωνή· ἐμοὶ δ' μάτην χείλε' ἀνοιγόμενα.

LXXXVIII.

Ὕλη μὲν μ' ἔπηξεν, ἐπαινέτῃ δ' σίδηρος·
Εἰμὶ δ' Μουσάων μυστικὸν ἐνδόμιον.
Κλειομένῳ σιγῶ· λαλέω δ' ὅταν ἐκπιτάσῃς με·
Κωφὸν δ' Ἄρη μῦθον ἔχουσι λόγων.

I.

Ὅστις δ' Ἀρίης ὁ Μενεκλέος ἐκ κατελέγχῃ
Περσέα σὺν κτεσὶν, Ταρσὴ Κίλισσα πόλι.
Τοῖοι γὰρ παιδὸς πίονοι πόδες ἀμφ' ἀνεμώνῳ
Οὐδ' αὐτὸς Περσεὺς νῶτον ἔδευξε θέων.
Ἢ γὰρ ἐφ' ὑπολήγσων ἢ τέρματος εἶδέ τις ἄκρης
Ἵππιον, μίαν δ' ἔπος' ἐνὶ σταδίῳ.

II.

Πηρὸς ὁ μὲν γήροις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν. ἀμφότεροι δ'
Εἰς αὐτὲς τὸ τύχης ἐνδιὲς ἠερίης.
Τυφλὸς γὰρ λιπόγυιον ἐπωμάδιον βάρος ἄειρεν,
Ταῖς κείνου φωναῖς ἀτρεκὲς ὠρθοβάτᾳ
Πάντα δ' ταῦτ' ἐδίδαξε πικρὴ παντολμος ἀνάγκη,
Ἀλλήλοις μείσαι τὰ λιπὲς εἰς ἔλεον.

III.

Φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν ὑπαντιάσασα δ' μάτηρ
Εἶπε, χὠ σέρνων ἄορ ἀναχωρῶν,
Ζωὸν μὲν σὸ ματεῖ λαμπρὲς ἄορος ἀνάλεις,
Καὶ κρατερᾶς Σπάρτας πάτεια δεσμὰ λύεις.
Ἦν δ' θάνῃς παλάμῃσιν ἐμαῖς, μάτηρ μιν ἀκήσω
Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατείδι σωζομένα.

IV.

Πυλὼ Λεωνίδεω καπδὼν λίμας αὐτοδάϊκτον
Πέρξης, ἐχλαίνᾳ φάρεϊ πορφυρέῳ.
Κἠκ νεκύων ἤχησεν ὁ τᾶς Σπάρτας μέγας ἤρως,
Οὐ λήχομαι θερσίτας μισθὸν ὀφελόμενον.
Λαπὶς μοι τύμβῳ κόσμος μέγας ἔρρε τὰ Περσέων,
Ἦξω κ' εἰς Ἀΐδην ὡς Λακεδαιμόνιος.

V.

Μήτε βαθυκτεάνοιο τύχης κυφίζε ῥίζω,
Μήτε σιο γναμπτῇ φρενὶ ἐλαφρὸν εἶδος.

Πᾶς

Πᾶς γὰρ ὅτ' ἀσπιδέοισι βίῃ πολεμίζῃ ἄυτεϊ,
Τῇ κ' ἐτῇ θαμινὰς ἀντιμεθελκόμενος.
Ἡ δ' ἀρετὴ σταθερόν τι κ' ἄθραυστον· ἦ ἔπι μύρμης
Κύματα θαλάσσης παντοπόρῳ βιότῳ.

VI.

Ἐλθὼν εἰς Ἀΐδην ὅτε δὴ σεσὸν ἵκεο χῆρος,
Διογενὴς ὁ Κύων Κερβέρεον ἰδὼν ἐγέλα·
Καὶ σφῶϊν ὁ γέρων τὸ τειρώνιον ἐγγὺς ἐόντε,
Τὼ πολιὼ ἐκ ποταμῶ χρυσὸν ἀϋσταμένω.
Εἶπεν· ἐμοὶ κ' νῦν πλείων τόπος ὅσσα γὰρ ἔχον,
Πάντα φέρω σοὶ ἐμοί, Κερβέρεον, σὺ δ' ὑδὲν ἔχεις.

VII.

Ἥμισυ ἀχρεῖον κάλαμος φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
Οὐ σῦκ', ἢ μῆλον φύεϊ, ἢ σταφυλή
Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἐλικωνίδα λιπτὸ τορήσας
Χείλεα, κ' στενὸν ῥῆν ἐκτὸς ἰόντα μόλῳ·
Ἐκ τῆ τὸ, εὖτε πίοιμι μέλαν ποτὸν, ἔνθεν οἶα,
Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λέγω στόματι.

VIII.

Ἰνοδίλιν κερύλῳ με παρερχομένοις ἐφύτευσε
Παισὶ λιθοβλήτῳ παίγνιον ἀστοχίης.
Πάντας δ' ἀκρεμονάς τε κ' διὰ πάλλας ὀρθομένους
Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.
Δένδρεσιν ἀκάρποις ὑδὲν πλέον· ἢ γὰρ ἔγωγε
Δυσδαίμων ἐπ' ἐμοὶ ὕβριν ἐναρποφόρων.

IX.

Ἰσπτὸς Διὸς ὄρνις ἐπίσατο Κρῆτα φαρέτρης,
Οὐρανόθεν τόξῳ τόξον ἀμειψόμενος.
Κῆνον δ' ἀθὺς ἄκοντι παλιντρεφέοντι κατήκτι·
Ἠερόθεν πίπτων δ' ἔκτανεν, ὡς ἔθανεν.
Μηκέτ' ἐὼ ὑμετέροις ἀφθίτοις, Κρῆτες, ἐίσοϊς·
Αὐχεῖθ', ὑμετέρου κ' Διὸς ἐυστοχίη.

X.

Δορκάδος ἀρτιτόκοιο πθυνητῆεσσιν ὕδωρ
Ἔμπλεον εἰδῶσα, πικρὸς ἔπυθεν ἔχις·
Νεβρὸς δ' ἰομυγῆ θηλιὴ πατάσσει, καὶ τὸ λυσιλθὲς
Τοξεύματος ἐξ ὀλοῦ ψυχὸν ἔβρωξε γάλα.
Ἄλλων δ' ὑλάξαντο κὴ αὐτίκα νηλεῖ μοίρῃ,
Ἣν ἔπορεν γαστὴρ, μαστὸς ἀφεῖλε χάειν.

XI.

Ταῦροι φηὐτένοντες, ἀερτρεφὲς ἀρέσης,
Εἰν ἁλὶ τοὺ γαίης ἀντέχομεν καμάτους.
Αὖλακα δ' ἀσίδηρον ἐν ὕδασιν ἕλκομεν ἄμφω
Μακρὸς τέρων σχοίνων ἄμμα ζαγλυόεσσαν.
Ἰχθύσι δ' ἐκ σαλίων λαβρόμεν οἱ ταλαεργοὶ,
Ἤδη κἀν πλαγεὶ καρπὸν ἀρῶσι βόες.

XII.

Οὔρεσ ἐξ ὑπάτοιο λαγὼς πέσεν ἐς ποτε βένθος,
Ἐκφεύγειν μεμαὼς τρηχὺ ὀδόντα κυνός·
Ἀλλ' ὑδρ' ὡς ἤλυξε κακὸν μόρον αὐτίκα γάρ μιν
Εἰναλίοσ μαρψας πνεύματοσ ὠρφάνισεν.
Ἐκ πυρὸς ὡς αὖτως πέσες ἐς φλόγας ἦ ῥά σε δαίμων
Κὴν ἁλὶ, κὴν χέρσῳ θρέψε κυώεσσι βορυῖ.

XIII.

Παμφάγοσ, ἐς πυκνὰς κὴ δώματα, λυχνοδόροσ μῦς,
Ὄρσεο ἀθρήσας χείλεσι πιπλαμένους,
Πώγωνοσ δεξῖο νόθῳ ὠδάξατο σίτῳ,
Αὐτίκα δ' ὀσφαίους ἐπλατάγησε δόμοσ.
Ἠμύσθη δ' ὀδύωσιν· ὁ δ' ἐν κλειθρίσιν ἀφύκτοις
Ληφθεὶς, αὐτοφόρου πότμου ἐπεπάσατο.

XIV.

Εὔκολοσ Ἑρμείας, ἃ πολιήτας, ἓν ἓ γάλακτι
Χαίζων κὴ δρυίνῳ σὺν δόμῳ μέλιτι·

Ἀλλ

Ἀλλ' οὐχ Ἡρακλέης· ἕνα γ' ἦλον, ἢ πάχυ ἄρνα
Αἰτεῖ καὶ πάντως ἐν δυσὶν ἁλέσθαι.
Ἀλλὰ λύκης εἰρηαί· τί δὲ τὸ πλέον, εἰ τὸ φυλαχθὲν
Ὅλον, εἴτε λύκοις, εἴτε ὑπὸ τῆ φύλακος;

XV.

Εἶπέ μοι Εὐρώτας ποτὶ τὰν Κύπριν ἢ λαΐδι τἀλγῆ·
Ἢ ξιδὶ τᾶς Σπάρτας· ἁ πόλις ὁπλομανεῖ.
Ἀλλ' ἁπαλὸν γελάσασα, καὶ ἔστομαι αἰὲν ἀτυζὴς,
Εἶπε καὶ οἰκήσω τὰν Λακεδαιμονίαν.
Χαῖρε Κύπρις ἄνοπλος· ἀναιδέες οἱ δὲ λέγουσιν
Ἴσοπες, ὡς ἁμῖν χαὶ θεὸς ὁπλοφορεῖ.

XVI.

Κοινῇ παῤ κλισίῃ λιθαργυρικὸς ἠδὲ φρενοπλὴξ
Κείμυοι, ἀλλήλων νῶσον ἀπισκέψασαν.
Ἐξέδορε κλαυθμὸς γὰρ ὁ τολμήεις ὑπὸ λύσσης,
Καὶ τὸ ἀναίδητον πάντες ἔτυψε μέλος·
Πληγαὶ δ' ἀμφοτέρους ἐγλώντ' ἄκος· αἷς ὁμῶ αὐτῶν
Ἔχετο, τὸ δ' ὕπνῳ πυλὺς ἔκλυψε κόπος.

XVII.

Γράμμα τόδ' Ἀρήτοιο δαΐφρονος, ὅς ποτε λευγῇ
Φροντίδι δινηθεὶς ἀστέρας ἐφράσατο.
Ἀπλανέας τ' ἄμματα καὶ ἀλήμονας οἷον ἐναργῆς
Ἀλλόμβῳ κύκλοις ἅρμασιν ἐνδίνῃ.
Αἰνείαν ἢ καμὼν ἔργον μέγα, καὶ Διὸς εἶδε
Δώτορος ὅστις ἔδην' ἄστρα φαεινότερα.

XLVIII.

Θεσπιάδης Πείσων τὰ τεχνέοντα κύπελλα
Πέμπε· χωρεῦμεν δ' ἅρμασιν ἀμβότερα.
Δεινὰ γὰρ ἐν σφαίρῃς τετμήμεθα· καὶ τὸ μὲν ἡμῶν
Τὰς νοπιὰς, τὸ δ' ἔχει τοῖρα τὰ ν βορέην.
Ἀλλὰ σὺ μηκύτ' ἐς Ἄρκλον ὀπίσσω πρόσβλεπε· δεινὰ δ' ἐν ἀμφοῖν
Μέτρα πιὼν, ἄθρει πάντα τὰ φαινόμενα.

Καμάζω,

XIX.

Κωμάζω, χρύσεον ἰς ἔπ᾽ εἰαν χρεὼν ἄγρων
Λάϊνων ὑδ᾽ ἄνδρων λαὸξ ἐβάρυνε χορός.
Στέψας ἀνθοβόλον κρατὸς τείχα, ϑ᾽ κελαδεινὴν
Πηκτίδα μυροπάλοις χερσὶν ἐπηρέϑισα.
Καὶ τάδε δρῶν εὐκοσμον ἔχω βίον· ὧδε γὰρ αὐτὸς
Κόσμος ἀνδρὸς λύρης ἔτλετο κῆρι φάνη.

XX.

Ἀβάλε χειμερίοις με κατέκλυσε κύματα πόντε
Δειλαίην, νεκύων φόρτον ἀμηχανίην
Αἰδέομαι σωθεῖσα, τί μοι πλέον ὄρμον ἰκέσϑαι,
Δαιομένῃ φωτὸς πεύσματα δυσμενέων;
Κωκυτῷ με λέγοιτε βαϑὺ σκάφος· ὤλεσα φῶτας
Ὤλεσα· ναυηγὸς δ᾽ εἰσὶν ἔσω λιμένος.

XXI.

Ὁλκῷ ἀμφήκτῳ πλάγιος ἀνύσασα κέλϑον,
Καὶ ποσὶν χαλκοῖς κύμασι νηξαμένη,
Ἦν ὁ μέλας ἔτ᾽ οὖρος ἐπόνησεν ἔτ᾽ ὀπὶ χέρσον
Ἤλασε χειμερίων ἄγκιον ὄλμα νότων.
Ἐν πνοιὴ νηῒ ναυηγὸς, ἐγὼ χϑονὶ μίμφομαι ἀπίστῳ,
Νηῒ ἄλλος ἡμετέρης ὕδατα δίζομένη.

XXII.

Εἰς οἶνον ἀπὸ κειϑῆς.

Τίς; πόϑεν εἰς Διόνυσε; μὰ γὰ ϑ᾽ ἀληϑέα βάκχε
Οὔ σ᾽ ὀπιγνώσκω· ϑ᾽ Διὸς εἶδα μύνον
Κεῖνος νέκταρ ὄλωλε· τὺ ἦ τεράγε· ἦ ῥά σε Κελτοὶ
Τῇ πινῇ βοσκύων τ᾽ ἔξαν ἀπ᾽ ἀσταχύων.
Τῷ, σὲ χρὴ καλέειν Δημήτερον ἠ Διόνυσον,
Πυρὶ χϑονὶ μᾶλλον κῆ βεέμεν, ἠ βεέμεν.

XXIII.

Αὐταῖς Σιὼ κίχλησιν ὑπὸ φαρέτρῃσιν διωχθείς
Κόανος, ἠερίης κόλπον ἔδυ νεφέλης.

Κα

Καὶ τὰς μὲν Ζωσιμάδην ἀνέκλεψεν ὄχθασι δώμης,
Τὸν δ' μόνον πλεκτῶν αὖθι μεθῆκε λίνων.
Ἱερὸν ἀοιδοπόλων ἐπίμοιρον ἡρῷον· ἢ ἄρα πολλὰ
Καὶ κωφαὶ λιγυρῶν φερτίδ' ἔχουσι παγαί.

XXIV.

Ἀτδὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλον λάλον ἐρπάξασα
Τέπλιγ' ἀπλάνοις δῶτα φέρεις τέκεσι.
Τὸν λάλον ἀ λαλέουσα· τὸν εὔπλεκον ἀ πλεκέουσα.
Τὸν ξένον ἀ ξείνα· ἀεινὸν ἠεινά
Οὐχὶ πάχος ῥίψεις; ἀ γὰ δόμις, ἀλλ' δίκαιον
Ὀλλυθ' ὑμνοπόλας ὑμνοπόλοις κόμασι.

XXV.

Ἡ πάρος ἀΰσγοισι λιγαζομένη θεσπεσίοις,
Πτωχὴ νῦν νυμφῶν μίσγει χὠ εἰς σαγόνα.
Λυθρώδεις γὰρ ἐμοὶ πνεῖ ἐνέπαστο νάμασι χεῖρας
ὑδροφόρος κηλὶς· ὕδασιν ἐγκεράων.
Ἐξ ἄρ μοι κύρσαι εὐγρὸν ἴλιον, εἰς ἕνα βάκχον
(Εἰπεῖσαι) νύμφαι μισγόμεθ', ὥστ' ἐς Ἄρη.

XXVI.

Ἀιδεσιμάχῳ ξέπ θρῆϊον ἀκόνιμμι εἰσὶπ Τεγίλιι
Δερκόμεθ' ἐκ βάθρων πᾶς ἐνεπιθμίλιι
Καὶ μόδιν Αἰάντειον ὑπὸ στρατὸν πόλιος,
Ἣ ἢ ἐξ ἵππων Ἕκτορα Ζυγάμιον
Μαινίδιν διὰ μῦς ὂν μία πατεὶς ἀοιδὸν
Κοσμεῖ, χαίνης δ' ἀμφὶ τενὸς κλίματα.

XXVII.

Οὐκ ἔπ πυρηθεὶς ὁ φαλαγγομάχας ὅπ δῦειν
Ἄρεῖος ὁρμαίῳ μυελίδος ἐλέφας
Ἀλλὰ φίλῳ στίλας βαθυὶ αὐχένα πρὸς ζυγοδίσμους,
Ἄντυγα δορυλκεῖ Καίσαρος ἡνίκα
Ἐγὼ δ' εἰρωνὶς χὠ δὴρ χαλκὸν, ὄργανα ῥίψας
Ἄρεος, ἐυνομίης ἀντυγάζει πατέρα.

Ξεῖνος

XXVIII.

Πᾶσι, τ φείδωτον ἐμὲ πόλιν, Ἴλιον ἰρὴν,
Τλὴ πάρ⊙ δ' ὑπέργοις τείχεσι κληζομένην,
Αἰῶν⊙ τέφρη κατεδήδοκεν· ἀνὴ ἐν Ὀμήρῳ
Κεῖμαι, χαλκείων ἕρκ⊙ ἔχουσα πυλῶν.
Οὐκ ἔτι με σκέπει Τρωοτρόφα δέρατ' Ἀχαιῶν
Πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν σόμασιν.

XXIX.

Ἔλπερ, ἀρήϊον αἷμα, μὴ χθονὸς οὔπω ἀκούεις,
Χαῖρε, καὶ ἄμπνυτον βαῖον ὑπ' ἀτρεϊδ⊙.
Ἴλιον οἰκεῖται, κλεινὴ πόλις, ἄιδρεας ἔχουσα
Σοῦ μὲ ἀφαυροτέρους, ἀνὴ ἔτ' ἀρηϊφίλους.
Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο· παείσατο καὶ λέγ' Ἀχιλλ
Θεσσαλίην κεῖνος πᾶς ὑπ' Αἰακίδαις.

XXX.

Πασὶν ἐπ' ἀνθρώποις ἤδη τείτον ἐν πυρὶ μίτης
Θεῖσα καὶ ἀπλήτῳ δαίμονι μαιτοσύνη,
Τέτρατον ἄλγ⊙ ἔπηπε, καὶ οὐκ ἀνέμενεν ἀδήλας
Ἐλπίδας, ἐν ᾗ πυρὶ ζωὸν ἔθηκε βρέφ⊙.
Οὐ βρίζω, λέξασα· τί γὰρ πλέον αἰδὶ μαχοῖ
Κάμνετε; καρδήσω πένθ⊙ ἀμοχθότερον.

XXXI.

Οὗτ⊙ ὁ νῦν βέλπτ⊙ Ὀλυμπικὸς εἶχε τοκεύτην
Ῥῖνα, γλῶσσον, ὀφρῦσι, ὠτόεια, βλέφαρα.
Εἶτ' ἀποκαλύμμυ⊙ πύκτης ἀπολώλεκε πάντα,
Ὥς ἐν τ πατρικῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρ⊙.
Εἰκόνιον γὰρ ἀδελφὸς ἔχων τοιοῦτον ἐκείνῳ
Καὶ κἠκεῖ' ἀνώτερ⊙, μηδὲν ὁτεῖον ἔχων.

XXXII.

Πρὸς τ μάντιν Ὀλυμπον Ὀνήσιμ⊙ ἦλθ' ὁ παλαιὸς
Καὶ πένταθλ⊙ Ὕλας καὶ σταδιοδρόμ⊙ Μενεκλῆς.

Τίς μέλλει νικᾶν αὐτῶν τ' ἀγῶνα, θέλοντες
Γυῖαι κἀκεῖνϑ τῆς ἱερῆς ἐνιδὼν,
Πάντες, ἔφη, νικᾶτε μόνον μήπς σε παρέλθῃ,
Καί σε ϖϱοϑαρσέψῃ, κ) σε ϖϱοβοχάσῃ.

XXXIII.

Εἰπὲ ϖόϑεν σὺ μεβεῆς κόσμον κ) ϖείϱατα γαίης,
Ἐξ ὀλίγης γαίης σῶμα φέϱων ὀλίγον.
Σαυτὸν ἀειθμησον ϖϱόσϑεσον, κ) γνῶϑι σεαυτόν·
Καὶ τότ' ἀειθμήσεις γαῖαν ἀπειϱεσίην
Εἰ δ' ὀλίγον ϖηλὸν τῆς σώματος ἐ καταειθμοῖς,
Πῶς δυνάσαι γνῶναι τ' ἀμέτϱων τὰ μέτϱα;

XXXIV.

Τὴν κεϱαλὴν βάπλεις, γῆϱας ἢ σὸν ἔϖοτε βάψεις,
Οὐδὲ ϖαϱειῶν ῥυτίδας ἐκτανύσεις.
Μὴ πίνων τὸ ϖϱόσωϖον ἅϖαν ψιμύθῳ καταϖλαϖῇς,
Ὡϛ ϖϱοσωϖεῖον, κ) χὶ ϖϱόσωϖον, ἔχειν.
Οὐδὲν γὰϱ ϖλέον ἐϛὶ τί μαίνεαι; ἔϖοτε φῦκϑ
Καὶ ψιμυθϑ τιθεὶς τ' Ἐκύβλιν Ἐλένιον.

XXXV.

Τὴν χυϖῆν ῥιπῆς ὁϱῶ τ' ῥῖνα, Μένιϖϖε·
Αὐτὸς δ' ὑ μακϱὸν φαινεῖ ἔϖι ἔτι.
Πλὴν ἥξῃ· μείνωμεν ὅμως. εἰ γὰϱ ϖλὴν, ϖέντε
Τῆς ῥινὸς σαθίης, οἶμαι, ὐκ ἀϖέχει
Ἀλλ' αὐτὴ μὴν (ὁϱᾷς) ϖϱοϖοδίει· ἰὼ δ' ἐϖὶ βϱιθὴν
Ὑψηλὴν σῶμεν, καὐτὴν ἐσοψόμεϑα.

XXXVI.

Εἴ με φιλεῖς, ἔϱγῳ με φίλει, κ) μή μ' ἀδίκει σύ,
Ἀϱχὴν τῆς βλάβης τ' φιλίην θέμενϑ.
Πάϖ γὰϱ ἀνθϱώϖοισιν ἐγὼ ϖολὺ κϱείσσονά φημι
Τὴν φανεϱὴν ἔχθεαν τ' δολεϱῆς φιλίης.
Φασὶ γ' κ) νήϊοσιν ἁλιϖλαγέεσσι χαϱείης
Τὰς ὑφάλους ϖέτϱας τ' φανεϱῶν ϖλάδων.

Ἀσκὸν

XXXVII.

Ἀσκὸν τ' ἀνέμων ἔλασεν πικρὸ δῶρον Ὀδυσεὺς
Πόντον ἐπιπλείων· χρῆμα γὰρ οὐ μέγα.
Ἀλλ' ἐμὸς Αἴολος ἐστὶ ἔχων ἀνέμων πλέον ἦτορ
Ὄρνυσιν ἐκπέμπει τ' ἀνέμων γαμίσας.
Πνεύματά μοι πλεόντι φίλος καὶ πνεύματα πέμπει·
Οὐ δύναμαι ἢ φυγεῖν θλιβομένους ἀνέμους.

XXXVIII.

Εἰ μὲν ἐπ' ἀπελάσεις ἀγαθὸς στρατὸς, ἢ κωμήτας,
Ἢ μύας, ἢ ψυλλῶν ἱππικὸν, ἢ βατράχων,
Γαῖαν, καὶ σὺ φοβοῦ μὴ καὶ σέ τις ἐγκαταλέξῃ,
Ὡς ἂν τῶν τούτων ἄξιον ὄντα μάχης·
Εἰ δ' ἀρετῆς ἀνδρῶν ἀγαθὸς στρατὸς ἀντέμαχ' ἡμῖν·
Ῥωμαίοις ὑδεὶς θεὸς γενέσθω πόλεμος.

XXXIX.

Πάντα καλῶ ἰσοείλιν ὀρχήμενος, ἓν τὸ μέγιστον
Τῶν ἔργων παιδὼν λιλίασας μεγάλως.
Ἰλιὰς μὲν γὰρ Νιόβιον ὀρχήμενος, ὡς λίθος ἔστης·
Καὶ πάλιν ὧν Καπανεὺς ἐξαπίνης ἔπεσες.
Ἀλλ' ἐπὶ τῷ Κανάκης ἀφυῶς ὃ πᾶς ξιφος λῦσι,
Καὶ ζῶν ἐξῆλθες· τοῦτο παρ' ἰσοείλιν.

XL.

Ψυχλὸν μὲν γράψαι χάλεπὸν, μορφὴν δ' ἀναθεῖναι
Ῥᾴδιον· ἀνθ' ἑπτὰ σοι τύμπαλιν ἀμφότερα.
Τῆς μὲν γὰρ ψυχῆς τὸ διάστροφον ἔξω ἄγουσα
Ἐν τοῖς φαινομένοις ἡ φύσις ἐργάσατο.
Τὸν δ' ἐπὶ τῇ μορφῇ θάρσος καὶ σώματος ὕβριν
Πῶς ἂν τις γράψαι, μήδ' ἐπιδεῖν ἐθέλων;

XLI.

Οὐ τὸ λέγειν σοφίσματα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πάντα,
Εὐζήλως δ' εἶναι καὶ φρονίμως μελετᾷν.

Οὐκ

Οὐδὲ γὰρ οἱ ἐρέσσουσι, καὶ οἱ πανάριον. τὸ, τι σίζει,
Καὶ καλάμους, λέγεις· ἐοῦσ' Ὁμηρικὴ ἴσως.
Νῦν ὑπονοῶ δὴ τοῖς γεγράμμεσι καὶ σοφὸν αὐτῶν
Εἶναι κοινοτέρων, ὅσα νοεῖν ἃ λέγεις.

XLII.

Ἦσθλον μὲν πλουτεῖν οὐ πλούσιος ἦν ποτε Κροῖσος,
Καὶ βασιλεὺς ἦεν ὁ μεγάλης Ἀσίης·
Ἀλλ' ὅταν ἐμπλήσω Νεμέσεος ὁ σοφιστήν.
Καὶ γὰρ σοὶ τὸ ποιεῖν ταῦτα τὰ γλωσσόκομα,
Ἀκτὴν φησι πάσης, καὶ ἡ κοπίλαις ὑποζύξας,
Τὴν Ἀσίαν πολλῶν σοὶ μύρα καὶ σταγόνας.

XLIII.

Καὶ πίνε καὶ τέρπου Δημόκρατες· ἐ γὰρ ἐς αἰεὶ
Πίδυμθ', οὐδ' αἰεὶ τέρψις ἐξόμεθα.
Καὶ σταγόνες καρδίας πυκασόμεθα, καὶ μυείσομθ
Αὐτοῦ, σεῖν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους.
Νῦν ἐν ἐμοὶ πότνα μίδυ τὸ πλέον ὄσσα τιμᾷ.
Νεκρὸς ἢ Δικαλίων αὐτὰ καταχλυσάτω.

XLIV.

Θήσαιν Ἑρμοκράτης ὁ φιλάργυρος, ἐν Λαθήκης
Αὐτὸν ἢ ἰδίαν ἔγκαφε κληρονόμον.
Ψηφίζων δ' ἀνέκειτο, πόσον δόσει λαχὼν θεὸς
Ἰητρῆς μισθὸν, καὶ τὸ νοσῶν δικαιῷ.
Ὡς δ' εὗρε πλείω δραχμὰν μίαν, ἣν δασωθῇ,
Ἀνατελεῖ θρύσκειν, εἶπε· καὶ ἐξεπύθη.

XLV.

Ὄφι Διὸς Καρνήδου διάκτορε, τεῦ χάριν ἔσας
Γοργὸς ὑπὲρ μεγάλου τύμβου Ἀειξωθέος;
Ἀσχάλλω μαθόντος, ὅθ' ὕπεκαν, ὅσσον ἄειρε
Οἰνωπῶν ἡδύμελι, τόσσον ὅδ' ἠϊθέων.
Δηλαὶ τοι δολίοισιν ἐπιδρήσουσι πόλεσι·
Ἄμμιν δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα.

XLVI.

Εἰς Θεμιστοκλέα.

Ἀνὴρ τίφε λιτῆο διὰ Ἑλλάδα, διὰ δ' ἐπὶ ταύτῳ
Δύσεται, βαρβαρικῆς ζυμβολα ναυσθοείας.
Καὶ τῷδε κρυπτὸν ἐδέχετο Περσικὸν Ἄρη,
Καὶ Πέρξεω τύπτις διέπλα Θεμιστοκλέα·
Σπίλας δ' ἃ Σαλαμὶς ἐπωείπη. ἔργα λέγουσι
Ταῦτ' τί με σμικρῆς ἢ μιζαν ἐπάξεπε;

XLVII.

Τὰν Πιτάναν Θερσύλεω ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπαν
Ἐσθὰς σεῖο Ἀργείων τραύματα δεξάμενος.
Δεικνὺς σεῖθεν παντὶ, τ' αἱματόεντα δ' ὁ φρίσσων
Παῖδ' ἐδὶ πυρκαϊῆς Τύνιχος ἔπι πεθείς.
Δευλοὶ κλαύσανθ' ἐγὼ δ' σε, τέκνον, ἄδακρυς
Θάψω, τ' ἐμὸν, ἢ Λακεδαιμόνιον.

XLVIII.

Αἴλιος ὁ θρασύχειρ, Ἄργους σεῖμος, ὀφὲ δώσας
Λοιχίνα χρυσοδίτας ἐκ πολέμου τεράνοις,
Τιξιωλεῖ νύσῳ καλλιμάχου, ἔδεξατο θυμῷ
Εἰς σφετέρων ἔργων ἄρσενα μνημεῖον.
Ὅσοι δ' ὑπὸ σπαδίχοις πλατὺ φάσγανον ἓν μόνον εἰπὼν
Ἀσδρυς Ἄρης κλείνει, διλοτέρυς ἢ νόσος.

XLIX.

Οἱ ἢ τειπλόσιοι, Σπάρτα πατεὶ, τοῖς ζωαείθμοις
Ἰναχίδαις Θυρέαν ἀμφὶ μαχεσάμενοι,
Αυχένας ὑ σφίλαντες, ὅπα πολὺς ἴχνια φρῶτον
Ἥρωσιμβ. ταύτῳ ἢ λίποντο βιοτάν.
Εἰ δ' τις Ἀργείων ἔτυχεν μόρον, ἰὼ ἀπ' Ἀσδρυς
Σπάρτᾳ δ' ὑ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν, θάνατος.

L.

Τύρσι ἢ πενίᾳ πετρυμένος, ὑδ' ὀρύσσων
Οὐδεὶς ἀνθρώπε δυσυχέα, ἔρσενον.

Τοῖς

Τῶν ἔμπεδος κάλαισιν ἐνήλυθον ἠδὲ μύκεσσιν,
Εὖρον ὀϊζυρῷ τέρμα μόλις βίοτου.
Ἠλάσθην δ' ἐπ' ἰμοὶ ναυσὶν νόμῳ· ἐκ γὰρ ἔθηκεν
Πρῶτον, ἔπειτ' ἐπέρᾳ, δεύτερα πορσὶ λύσιν.

LI.

Ναυηγὸν μὲ λάβρας· ἂν ἡ κλύσσασα θάλασσα
Γυμνῶσα πυμάτῳ φάρει ἐκάλυπτο·
Ἀιθρηπὺς παλάμῃσιν ἀπερύκησίς μ' ἀπόλυσε,
Τόσσον ἄχος τίσαι κέρδιος ἀεσάμην.
Κοὐκ κεν ἐνδύσαιτο χὴ εἰν Ἀΐδαο φέροιτο,
Καί μιν ἴδοι Μίνως τύμβου ἔχοντα φάος.

LII.

Γραῦα ἐφ' ἁρπάζειν, ἐφ' ἁλιβύτῃ ἐπὶ πύμασι
Ζῶντι, ἐφ' ἁγνίσσεις χὴ μαχόντα λίνοις,
Ἐκ δεινῆ τρηχεῖα νότου κατέβυσε θάλασσα,
Ἔβραχε δ' εἰς περιφάλλιν πρῳΐου ἠϊόνα.
Χεῖρες ἀπεξηράνθην· τίς ὑγρὸν ἰχθύσιν εἶπεν
Ἔμμεναι, εἰ μύναις, αἷς ὀλέκοντο, φάος;

LIII.

Ἡ μία χὴ βιότοιο χὴ αἰδὼς ἤγαγε οἶκον
Ναῦς ἱερηλοίδην, κοινὰ λαχοῦσα τύχης.
Ἔτρεσαν ἰχθυόεντα, κατέρλεγε τηθυοέσσα·
Σύμπλοος εἰς ἄχεα, σύμπλοος εἰς Ἀΐδην.
Ὀλβιος ὁ γειτονίδης ἰδίῃ χὴ πόντον ἐπέπλῃ
Νηΐ, χὴ ἓξ ἰδίης ἔδρεμεν εἰς Ἀΐδην.

LIV.

Ἠπείρῳ μ' ἀπέδωκα γίκυα τρηχεῖα θάλασσα
Σύρουσ' χὴ τέρψης λοιπὸν ἔπι σκύδμην.
Κὢν αἰδὼ ναυηγὸς ἐγὼ μόνος, οὐδ' ὅτῳ χάρσα
Εἰρύσιον ἔξω φειδαλέης ἀπλάδος.
Ἡ τύμβος περιτέθραπται ἐφ' ὑδρηλοῦ, ἢ ἀβρόκομον
Γαίῃ ἐφ' εἱλυσι μικρὸν κλίπεα γίκυα

LV.

Ἐν γαυμηλίῃς Ἑτεοκλέα πύργος ἐλπὶς
Εἶλκυσεν, ἀθρόοις ἵππασιν ἐρχαζίης.
Νῦν δ' Τυδεΐωνι ἐκπέπτωκε κλέος· ἀλλ' ἅμα νικᾷ
Πηλιωνιάδης, κείνης ὕδωρ ἐγκατίδων.
Ἀθρήσον ἰμερόεντος αἰπεινὸς κλιτὺς ἀλωὰς
Ὀντος ἐπαντείῃ κ' εἰς ὀθόνας ἄνεμος.

LVI.

Οἰνοχόης ἀλλος ἐμοὶ πόρδιν' ἀνελλῦσαι
Ζαθέων ὑπατίδεσσι λιπὼν ἐν μεγάροις·
Οὐ σε, φίλη πόρδιξ, φθιμένῳ ἀγόρασεν ἑταίρη,
Ἀλλ' ἐλαφοῦ σε μᾶλλον ἐείνην, οὐδὲ βίξω
Ὅσσ' ἐν' Ἀχιλλῆος Πυρρὸς ἔριξε πόδι.

LVII.

Νῦν πλέον ἢ τὸ πάροιθε πύλας κρατερὸν βιβάθρου
Ὀμμασιν ἀχνύοντες τειοῦ φύλακοι κύνες.
Εἰ γὰρ φύγοι ἕλικον ἀλυσκάζουσα ἐλάμβων
Ἄγχιστον Ἀρχιλόχου φθίγμα λυκαμβιάδης·
Πῶς οὐκ ἂν σφάλλοιτ' ἀκοντίων πυλεῶνας ἐναίλων
Νικηθεὶς ἅπαξ, φεύγων πόδας ἀπροσελίπης;

LVIII.

Κῦμα τόδ' Ἀρχιλόχου Θρασύοντος, ὅς ποτε πικρὸν
Μῦθος ἐχθαίρων πρῶτος ἔβαλε χόλῳ.
Αἰνίξας Ἑλικῶνα τ' ἄμωμον· οὐδὲ Λυκάμβης
Μυρίμηξ τειοῦν ἄμματα συγατέρων.
Ἴσθμια δὴ πεφύλαγμαι ὑδατόρρυτ' μήποτε τοῦδε
Κυβέρνης τύμβῳ σφῶιτερος ἐριζομένης.

LIX.

Εἰ χθαμαιδόκος, Εὐεπίδη, φίλε σε φόρμος
Καί σε λυκορραῖσαι δεῖπνων ἔθρεπτο κυνίς,

Τὸν σιλανῶ μελίγηρυν ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηνῶν,
Τὴν Ζοννᾶ τετρυλλὸν μιξάοιδον χέλυος.
Ἀλλ' ἴσθλος παλαιὸν ὢν ἀοιδὸν, ὃς ἂν ὁ λάτεις
Πανείδην, ναίης ἀγχόθι Ποσειδῶν.

LX.

Μνᾶμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου, ὀστέα δ' ἴσχει
Γῆ Μακεδών· ἡ γὸ δόξαν τόδε βίου.
Πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλὰς Ἀθηνῶν· πλεῖστα γὸ μύσας
Τέρψας, ἐκ πολλῶν κῦδος ἔχει στεφάνων.
Οὐ σὸν μῆμα τόδ' ἐς Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τοῦδε,
Τῇ γὸ σῇ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχει.

LXI.

Λαπίτης Ἀγχιτέλης Ἀγαθάγγελος παιδὶ θανόντι
Χερσὶν ὀϊζυρῇς ἁρμολόγησε τάφον·
Λί, αἰ πέτρην ἐκείνην, ἣν ἐκ ἐπόλαψε σίδηρος,
Ἀλλ' ἑτάκη πικροῖς δάκρυσι πηγόμενος.
Φεῦ! τίλη φθιμένῳ κέρη μὰν κοινὸν ἰὼ εἰπεῖν,
Ὄντως παῦρα χεὶρ ἐπόησε λίθου.

LXII.

Διογένης τόδε σῆμα Σοφῆ κεκύδε, ὃς ποτὶ δυμῷ
Ἄρσενι γυμνήτᾳ ἤσκησε βίοτον.
Ὡς μία τις πύρη, μία δίπλοϊς, εἷς ἄμ' ἐφοίτα
Σκίπων αὐτάρκης ὅπλα Σαοφρονίης.
Ἀλλὰ τάφε τῦδ' ἐκτὸς ἴτ' ἀφροσύνης ὡς ὁ Σινωπεὺς
Βαβαιξῇ φαῦλον πάντα κὴ οὐκ ἀίδῃ.

LXIII.

Ἀμπλίαν, Νύσης, κόσμον μέτρης, κὴ τὰ Νίκαιον
Ἔργα δὶ ἀμφοτέρων ἴσατο γῆς πέρατα.
Ἠὼς Ἀρμιλίῳ ἀνιὼν ὕδωρ χερσὶ δαμεῖσα
Κάνε, Γερμανίλλῳ δ' ὄλβο πανηχέϊ.
Δισσὼν ἀνδρῶν πολέμια κρείτων· εἶδον Ἀρείης
Καὶ Ῥαῦς δύλοις ἴδνεσι πορόμενος.

LXIV.

Οὗτος ὁ Κεκροπίδαιο βαρὺς λίθος Ἀρτεῖ κεῖμαι
Πέτρη, Φιλιππείης ζώμβολον ἠπείρης.
Ἕστηκα Μεγαβύζου ἐγὼ ἀγχόθι Σηκαμίνης
Ἔργα, Μακηδονίοις ἢ χρὴ πανλιμένα.
Ὅμμιν τῶν νήσων Δημήδιτες· αὐτὰρ ἔγωγε
Καὶ ζωοῖς ἕστηκα καὶ φθιμένοισι βαρύς.

LXV.

Ἕδρασε μεσάμωχθε τιὸς Ἡρακλεῖς ἀγῶνας,
Οὓς τλὰς ἀδάματον εἶχεν Ὀλυμπιὰς ἵππος.
Γηρυόνιν, πλυτὰ μῆλα, μίγας πόνος Αὐγείαο,
Πόλλης, Ἰπποκόωντα, σκυλευόμενον ὅπλα,
Κέρβερον Ἀϊδόθεν, Χάλκης κύκα, δῆριν Νεμείης,
Οἰνὸς, τιῶνες, Μαιναλίδιν ἔλαφον.

LXVI.

Πλεῖσα δ' Νεμέης δῆρ' ἔπλεπεν· ὦλεσε δ' Ὕδρίην
Καὶ πυῤῥὸν κύκνον δ' ἀμφετίναξε χθών.
Ἄντρῳ δ' ἐλύσατο πόλλας Διομήδεω ἵππους,
Χρύσεα μῆλα, κλέπτας Γηρυόνιν, ἔλασον,
Αὐγείαν ἐθέλων· κεμὰς ἑ φύζιν ἔλιπον ὄρνις.
Κέρβερον ἠγάγομεν· αὐτὸς Ὀλυμπον ἔχω.

LXVII.

Χεῖρ μι Πελυπλήτυ Θασίη κέκλιμ· εἰμὶ δ' ἐπεῖνος
Ἑλλανοδὶς, βραντεῖς ὃς Διὸς ἀντιπέπλυν.
Ὅς ποι ἐγὼ εἰν αἰδῆ πυρθῆι πάλι, καί μι παρσυνοῖς
Βαλλὴ, σιωπῶν μι κ' ἢ λαλέοντα τύπον.
Ἴσθι Ζεῦ πρυτάνεις μίζονς χόλον· εἰμὶ γὰρ ἅπτυς
Ὁ πανὸς ἀλύξεις οὐδὲν μὰ πολέμι.

LXVIII.

Καλχίδα δ' ἐκ πανὸν ἀλάστορα, τεῦχε χιλιῶν,
Πῶς ἔτλας τυπὲν μιῆσι ἔχειν ἰδίην;

Ἦς ἔτι καὶ δεῦρο μνήμη ἐπιφοιτάδι οἴδιον πῦρ.
Καὶ πολλὰς ἡμέρας ἀφρὸς ἄπο σταλάζ.
Ἀρπαζομένῃ δ' οὐδένες ἐδύναντ' φοίνια πιπάλλειν
Μητέρα πρὸν παιδὸς εἶδ' ἔτι τυμβοφορεῖν.

LXIX.

Τὸν ἀναδυομένῳ ἀπὸ μητέρος ἄρτι δαμέντα
Κύματιν Ἀπολλώνιος μέλπεται ἐγκρίνων.
Ὡς χρεὼ ζυμμιγέωσι διάφορον ὄλβον ἀνῆται,
Ἐνθλίβῃ νεοτρῶν ἀφρὸν ὑπὸ πλαδόων.
Αὐτὰρ ἰῶ ἐρίηρε Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
Οὐκ ἔτι σοὶ μογεραῖς εἰς ἓν ἰηχήσομεν.

LXX.

Λαμπάδα θεὶς ἐν τέχνα βοηλάτην εἵλετο βάλδην
Οὖλος Ἔρως, πόρῳ δ' ἐν χερσὶ μεσηγὺ δίλιν.
Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ αὐχένα ταύρων
Ἔσπειρεν Δηοῦς αὐλακας πυρόεσσ.
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ. φρῆσον ἀρότρῳ.
Μή σι ἡ Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄγγελε βάλω.

LXXI.

Σῆο πολυπλάγκτα τύπον τύσσατο, Χαρωνεῦ
Πλάστορες, κεστρεῶν ἰχθύες Αὐσονίων.
Ὅσσι Φλεγραίοισι βίοις Ἕλλησιν ἀείσας
Ῥώμης ἐυπολέμοις ἤρμοσας ἐγκάπτης.
Ἀλλὰ σῷ βιότοιο πυριλλιπέος βίον ἄλλον
Οὐδὲ συγ' ἂν γεγάφεις· ἃ χθὸ ὁμοῖον ἔχεις.

LXXII.

Ἦ πάρ σὺ χλαῖνα καὶ ὕδατι πολυδεῦτα
Μᾶζα, ἵν' ἡ ποθ' πολλὸν ῥάκος ἐρευθιάᾳς,
Καὶ λύπης ἐπ κερήμασιν, ἐνθ' ἐκυλίσθης
Ἄρτεμι· πὰν τόπος ἦν τι φιλοσύπιον.
Κάλλαιε χθὸ πάντα χορὸν ἐλθὼν ἀφίσσεται βαιότητα
Εἶπε, τί σοὶ σὺ μάτην ἄνεσον ἐγκρύφιον ;

LXXIII.

LXXIII.

Ἕλκος ἔχω ἀργαλέον, βέλος ἧ μοι ἕλκος ἐχεῦρε
Δαίφρονος, ἀστυάλου ἔπιον τεκτήνατος.
Εἰμὶ δὲ ἐκ πυκάστου ἀμύμονος ἠδὲ Μαχάων
Ἥπιά μοι πάσσει φάρμακα δουρὶ φέρων.
Τάλαφρός εἰμι, Κόρη σὺ δὲ γίνεο πρὸς Ἀχιλλῆος·
Κάλλεϊ σῷ πᾶσαν ἀπὸ πόδα, ὡς ἔθελοις.

LXXIV.

Τὴν Νιόβην κλαίουσ' ἴδον ποτε βυκόλος ἀνὴρ,
Θάμβεσεν εἰ λοιβὴν δάκρυον οἱ λίθος·
Αὐτὰρ ἐμὲ στενάχοντα τίσις χθὶ νυκτὸς ὁμίχλῃ
Ἔμπνουν Εὐήπιος ὐκ ἐλέησε λίθον.
Αἶψα δ' ἀμφοτέρωσιν ἴρως ὀχετηγὸς ἀνίης,
Τῇ Νιόβῃ τιμὴν αὐτὸς ἐμοὶ παθέων.

LXXV.

Ἡράδης πλυνῆϊ, Σωσίπατρε· δηρὸ πένης ὤν,
Οὐκ ἔτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οὐ ἔχει!
Ἢ ἧ πάρος σε καλέσκε μύρον καὶ τερπνὸν Ἀδωνιν,
Μιλησίλλα νυῦ τοι τύνομα σωδάνεϊ.
Τὶς ἧ πόθεν ἐς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις; ἢ μάλα ἔγνως
Τὸν ἔπος, ὡς ὐδεὶς ἄλλος ἔχρηε φίλος.

LXXVI.

Πέμπε σοι Ῥοδόκλεια, τόδε σέρος ἄϊδιον πλέξας,
Αὐτὸς ὑφ' ὑμετέρῃσι δρεπαλίζων παλάμῃσι.
Ἴσχε κείνην, ῥοδίη τε κάλυξ, νοτερόν τ' ἀνεμώνη,
Καὶ Νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυανανγὲς ἴον.
Τοῦτο σελαιδρὸν, λεῖξον μεγάλαυχος ἐοῦσα,
Ἀληθὲς καὶ λέγεις, καὶ σὺ καὶ ὁ σέφανος.

LXXVII.

Νῦν μοι χαῖρε λέγεις ὅτε σὺ τὸ πρόσωπον ἀπῆλθε
Κεῖνο τὸ φ λύγδε, βάσπαστε, λευότερον.

Νῦν μοι σφραγίζου ὅτι τὰς φρένας ὑγιάσω σου
Τὰς ἐμὰς τὰς ζωαρκεῖς αὐχένι πλέξασα.
Μηκέτι μοι, μητέρα, σφενδόνῃσι μηδὲ ζωάγρια·
Ἀπὸ ῥάδιον γὰρ ἐγὼ ἢ βάπτειν ἢ λίχμασαι.

LXXVIII.

Λαῖς ἀμφιλαφθεῖσα χερὶν αἰσχρολλίκα μορφὴν,
Γηραλέῳ συγκὶ ὑδρωπείῳ ῥυπόωσα.
Εὗδεν πικρὸν ἔλεγχον ἀπιχθήσουσα κατόπτρῳ,
Ἀγδόπο δακούσῃ ἐπὶ πέρᾳ ἀγλαΐης
Ἀλλά σύ μοι, Κυθέρεια, λίχνα ταύτης ἐπίλεψον
Δίσκον· ἐπὶ μορφὴ σὸ χρόνον ἢ ὀφιάς.

LXXIX.

Παῖδα πατὴρ Ἀλκαῖον ὁλοῷ σφιγχθέντα δρόμοιο
Ἀθρήσας, δειλῇ πίζον ἐκαμψε χερί.
Θηρὸς δ' ὐκ ἀφάμαρτε· διὰ στόμα γὰρ ἢ ὀϊστὸς
Ἦιξεν, ταὐτῷ βαὰν ἔπιρθε βρέφος.
Παυσίμβροτος ἡ φόνοιο πρὸς δρυὶ τῇ δι φαρέτρῃσι
Σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐσοχίης.

LXXX.

Κεῖσό σοι, ὦ πάντα βασιλεῦ καὶ κοίρανε ζαίης,
Ἀντίθεμαι Κρονίδῃ μηκέτι τυγχανέμεν.
Νῦν πολυπλανέων ἀνέμων κλύδωνι πεσόντες
Πολλάκις οἰδαίνομεν οἰκλάδαν αἰόλιν.
Πάντα δ' ἀνακλύζων φόβον, ἐλπίδα, πόνον, ἀϊλλάς,
Πισὸν ὕδωρ ζαίης ἴχνιον ἠδεμονίμεν.

LXXXI.

Φάγετ' Ἀειπόρηοι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἑλλάδα, τ' ἐυδὲς δειλόπτεροι κεμάδ.
Γαιηοδόμεσσαι, μουσύλλαβοι, οἵτι μέμηλε
Τὸ σφὲν καὶ σφωΐν, καὶ τὸ μὲ ἠδὲ τὸ ἐμέ.
Τῦθ' ὑμῖν αἰὲν λυκάμβολον· Ἡρακλείῃ δ'
Ἑλλὰς ἀεὶ μίμνοι καὶ διόπτιος βασιλεύς.

LXXXII.

Ἄνθρωπε, μεγάλῃσι τ' ἐρίζεαι. ἢ διὰ κέρδος
Ἄπλαστον τεκέειν ἔρχεαι ἢ τοκέων :
Τῆς φύσιος δ' ὁ φλαῦρος ὅδε πινὰ βαιὸν ἐπίσχει,
Αἰὲ ἢ κυσὶ κείσεαι ἢ ἀετέεσσιν ὀδύν.
Τῶν Νεοκλῆος πυγὸν τέκες ἢ φίλε Μουσῶν
Ἔκλυεν, ἢ Πυθῆς ἔξ ἱερῶν τριπόδων.

LXXXIII.

Εἰς βιβλιοθήκην.

Λίθων ἀπείρημα ἀφυσσάμην ἀπ' ἐμεῖο
Παυσίης μύθους γνῶσι παλαιγενέας.
Μηδ' ἐς Ὁμηρείην σκιδ' ἴμεν λιπτ, μηδ' ἐλεγείην,
Μὴ τραγικὼ μῆδε, μήδε μελογεγρίην·
Μὴ κυκλίων ζήτει πολύθρυλλον σίχον· εἰς ἐμὲ δ' ἀθρῶν
Εὑρήσεις ἐν ἐμοὶ πάθ' ὅσα κόσμος ἔχει.

LXXXIV.

Ἰχθύας ἀγκίστρῳ τὰς ἀπ' ἠόνος εὐτείχι βάλλων
Εἵλκυσε ναυηγῶ κρᾶτα λιποτειχέα.
Οἰκτείρας ἢ νέκυα ἢ ἀσώματον, ἔξ ἀσπάρτου
Χειρὸς ἐπισκάψας λιτὴν ἔχωσε τάφον.
Εὗρε ἢ κολυδόμβων χρυσῶ κλέος· ἢ ῥα δικαίοις
Ἀνδράσιν εὐσεβίης ὐκ ἀπίλωλε χάρις.

LXXXV.

Ἀμύνιος ὁ ποντοπόρος δικαιὸς λίχνος. ὅτε μυάγρης
Δειλὸς ὁ κἀκ δεινάτου κέρδεα λαζόμενος.
Νηγελάλου φείδου χερσὶν θείσιν· ἢ δ' ἐπὶ πῆχυ
Ἑλκομένη ἰσχὺς λαιμὸν ἀπεβρόχισε.
Τέξον ἐυστοχίην θαυμάζομεν· ὃς ἢ καθ' ἑκάστων
Ἤδη κἠ κἀμοῖσιν ἐυστοχον ὄπλον ἔχει.

LXXXVI.

Ἰητρὸς Κεφτέας κἠ δαίμων ἑταιρισσὼς
Κοινὰ ἀλλήλοις θέντο συμποσίην.
Καί ῥ' ὁ μὲν ὣς πλάσσεσκεν ἀπ' ἐσταφίην τελαμῶνα
Εἰσπλασμαδίην πίμπε φίλῳ Κεφτέᾳ.

Τὸν δ' ἀπαμείβεθ' Ἕκτωρ νἱὸς πατρὸς Δία
Πέμπτον ἕλης ἀυτῷ τοῦ διεξιόντος ἐμοῦ.

LXXXVII.

Ἐπεὶ μὴ Τροίη ζυγὰ ἔσχεν, ὐδ' ἐπ χεῖρες
Ἀντῆρεν Δαναῶν παισὶν ἐπιχθονίοις.
Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ ζυναπάλετο· πατρὶς ἄρα
Ἀνδράσιν, ἠ πίτρασις ἄνδρας ἀγαλλόμενα·
Φθῖη δ' ἀμφοτέρους ἐδάλλις φάτις, ἔμπρ ἀληθὴς
Φοῖβος· ἀνεκπίτων ἄψορ' ὑπ' Ἀΐδης.

LXXXVIII.

Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῶος γένος, ἐνθάδε κεῖμαι,
Φοίβου ὑπὸ βίζης ἀθάνατα γνοφόεις.
Ὃς πλείστους χρυσέοισι μαιεύμενος ἐκ νούσοις
Θῆκας ἀπίστρεψεν Περσεφόνας θαλάμους.
Πλεῖστα τεράσια νόσων ἔσπασε ὅπλοις ὑγιείης,
Δόξαν ἑλὼν πολλὴν ἠ τύχῃ ἀλλὰ τέχνῃ.

Γ· Ἀρχὴ

I.

Ἀρχὴ γεγμιατικῆς πανσόφοιο τέχνης,
Πρώτις μῶνυξ ἔχει, δίστιχος ὑλοιόβλιτον.
Καὶ αὖ δ' ὑλοιόβλιτον, Διογενῆν πάλιν ἄλγεα πολλά.
Ὁ τρίπλοος ψυχάς, εἰς ἄϊδλιν κατάγει.
Τῇ δ' τετράβλαιτα τὰ θλάσεια κῆ κωΐτις ἀρχεῖ,
Πέμπτη δ' αὖ νοεροὶ κῆ χθόνιοι τέτι Διὸς
Πῶς ἂν γεγμιατικὴς δυάδος μὴ πέντε κατάρχοις,
Καὶ πέντε πλάσσοις μὴ μίγα πένθος ἔχειν;

II.

Ἄγγελίην παρὰ Ζηνὸς ἐπὶ φέρεν ἠεροφοίτης
Λίσπης, οἰωνῶν μῆνις ἐυφεγγίνις,
Οὐκ ἔφθη ἡ Κρῆσσα· δοὴν δ' ἐνετείνατο νόμλιν,
Πτήσσων δ' ὁ πλεγέων ἰὸς ἐλαΐσατο.
Ζηνὸς δ' ὕπ' ἄκλιν θλασθεν νόμος, ἔμπεσε δ' ὄρνις
Ἀνδρεί· τὸ δ' ἐυσχέες ἀνθαπόπεσε βέλη.
Αὐχένι δ' ἰὸν ἔπηξεν, ὃν ἥπατι κοίμισεν αὐτός.
Ἓν δὲ βέλος δισσῶν αἷμ' ἔπιεν θανάτων.

III.

Πίνθιμον ὑίνιχα πατρὶ Πολυξείνης Τιμώλιον
Ἤνυσεν ὀγκωτῇ Πύρρῃ ὕπιχθα τάφῳ·
Ὥς πολυκλαύστοις κόμας λακίσασα καρλίνις
Κεισηΐς τεκέων κλαῦσε φόνους Ἐκύζη.
Πεῖθε μὲν ἀξονίοις φθιτὸν σίγυζας Ἑκτορα δεσμοῖς,
Νῦν δὲ Πολυξείνης αἷμα λίχνη φθίσθω,
Λιπαλίδη· τί τοσοῦτον ἐμοὶ φθύσαιο νηλιής;
Παυσὶν ἔχεις δὲ ἐμοῖς ἦπαρ ὑλὲ τέκνοις.

IV.

Τίπτε σε δ' φιλόκτιμον ἀναιδὴς πομφόλυξ ἔσχε
Τύφλοσα δαιμονίων ἔλκεσ' ἀπ' ἀκραμόνων;

Τὶ

Τὴν νυμφῶν παρθένιον ἀηδόνα, πνεύματι μίνυν
Οὔρεσι καὶ σκιερῆς ξυλὰ λαλεῦντα νάπαις;
Ἠνὶ καὶ κίχλαι καὶ κόσσυφον ἠνὶ καὶ ὄρνις
Φᾶρος ἀερσίπους ἅρπαγας ἀμπείης.
Καρπῶν δηλητῆρας ἀλεῖν δήμοις ὄλλυτ' ἀοιδούς·
Φύλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἐν δρυσί;

V.

Βωλοτόμοι μύρμηκες ὁ γῆς στρατὸς, ἠνίκ' ἀέλλαν
Γεωμόροι μελιχλὴν Σμινθοδόκην χάσκετε,
Μιμίσιος ὁ φρίσσυς ἐς ὕδατα κρουνὸν ἔβαψεν,
Ἐνθάδε που ἀπὸ γῆς ὑ δακέων πελάσειν.
Οἱ δ' νέας κύφας ἀχερηίδας ἀντιφέροντες
Αὐτικυβερνητῆρ φρὸς πάχος ἐτρόχαζε.
Ἦ ῥα φίλη γαστὴρ καὶ βαιοπάτους ἀνίπτοισιν
Ἐκ χθονὸς εἰς νύμφας κομιστῆρας ἐρέτας.

VI.

Τίνασσε αἰωρῆσι πανυπερφύγων ὄπι νώτων
Νῖκαι ἰσπείθμους ἰφίας ἀθανάτων·
Ἅ μὲν Ἀθηναίαν πλεμαδόκον, ἃ δ' Ἀφροδίταν,
Ἅ δὲ Ἀλκείδαν, ἃ δ' ἀφύσσητον Ἄρη.
Σεῖο καθ' ἱέρσον χαμάδυ στίχος, ἐς δὲ νέον δὲ
Οὐρανὸν, ὃ Ῥώμαις Γαῖα πάτρας ἔρυμα.
Θοὴν ἀνίκατον μὲν ὁ βυφάγος, ἃ δὲ Κυπρεὶς
Εὔχαμον, ἡμιπλὴν Παλλὰς, ἄγεσον Ἄρης.

VII.

Γενεήτης Ἀρχήτης, ὅτ' ἐκ νύσσιο βαρείης
Ἄρτι λιποψυχέων ἔρρεεν εἰς αἴδλην,
Εἶπε πάϊ· ἰφεον ὦ φίλταθ' τέκνα, μάκκλαν
Καὶ δ' ἀμφιστολὴν στέρξαθ' μοι βίοτον.
Μὴ σφαλερῆς αἰνεῖτε πόνον σφύζαλα θαλάσσης,
Καὶ βαρὺ μὴ πτερῆς ναυπλίης ἐρέτου.

Ὅσσον μητρυιῆς γλυκερωτέρη ἔπλετο μήτηρ,
Τόσσον ἀλὸς πολιῆς γαῖα ποθεινοτέρη.

VIII.

Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀϊδρείσιν Μελιτήα
Τίτα σὺν φόρτῳ κύματι κρυπτόμενον.
Ἠϊόσιν δ' ἐπιπέλῃ ἁλίκλυστον δέμας ἄλλων
Δύσωρος εἰκείης σύμβολον εἶδε τυχῆς.
Τίτα δ' ὡς ἔσιδε· Δίων δ' ἐπὶ νηὸς ἀΐσσει
Ἤλυθεν ἐς γαίην σῶος ἀπ' ἐμπορίης.
Μητέρες ὡς ἀνίσι μοίρης λάχον· ἢ μὲν ἄελπτον
Ζωὸν ἔχει, κείνη δ' ὄφελ' ἔπι νέκυν.

IX.

Διάλογος.

Δέξαι Φοῖβε, τὸ δεῖπνον ὅ σοι φέρω. Ἦν τι εἰσῃ
Δέξομαι. Εἶτα φιλῇ κἠ σύγε Λητίδη;
Οὐδίνα τῆ ἐνηον πλὴν Ἄρριον· ἴσθι ἔχει γὰρ
Ἄρπαγος ἰκτίνι χεῖρα κρατιστερίῃ
Ἀκνίσας βωμοῖο νεωκόρος· λὺ τιλίσῃ δ'
Πλὴν πομπὴν, ἄρας ᾤχεθ' ἅπαντα πάλιν.
Ἐν Διὸς ἀμβροσίῃ πολλὴ χάρις εἰς γὰρ ἂν ὑμέων
Ἡμῖν, εἰ λιμῷ κἠ θεὸς ἠδαίνετο.

X.

Τρεῖς λεπτοὶ πρώϊον περὶ λεπτοσυρίης ἐμάχοντο
Ἰὶς σεσκευθεὶς εἶπ λεπτεπλεπτότερος.
Ὧν ὁ μὲν εἷς Ἕρμων, μεγάλῳ ἐνεδείξατο τέχνῃ,
Καὶ δίδυ ῥαφίδος σῆμα λίνον κατέχων.
Δημᾶς δ' ἐκ τρώγλης βαίνων ἐς ἀερόχιον ἔστη,
Ἡ δ' ἀερόχη νήθετ' αὐτὸς κωμῳδέμασε.
Σωσίπατρος δ' ἐδόκησεν. Ἐμὲ στεφανώσατ' ἐγὼ γὰρ
Εἰ βλέπομ' ἥπλωμαι· πνεῦμα γὰρ οἶμι μόνον.

XI. Χει-

XI.

Χοιρίδιον καὶ βοῦν ἀπολύλεκα καὶ μίαν αἶγα,
Ὧν χαῖρ' εἴληφας μισθάριον. Νεοκλείδης.
Οὔτε δέ μοι κοινόν τι φερὶς Ὀθρυάδαν γαμβρὸν ἔθηκ',
Οὔτ' ἀπάγω κλέπτας τοὺς ἀπὸ Θερμοπυλῶν.
Ἀλλὰ φερὶς Εὐπυρίδαν ἔχομεν κείνην· ὥστε τί ποιεῖ
Ἐνθάδε μοι Ξέρξης καὶ Λακεδαιμόνιοι;
Πλὴν καμὲ μὴ φάγητε, νόμιζε χαίρειν· ἢν μίαν κρέξω,
Ἄλλα λέγει Μενεκλῆς ἄνδρα τὸ χοιρίδιον.

XII.

Τῷ παγωνοφόρῳ Κυνικῷ τῷ βακτηροσοφίστῃ
Εἴδομεν ἐν δείπνῳ τῷ μεγάλῳ σοφίλου.
Θέρμων μὲν γὰρ πρῶτον ἀπήγετο καὶ ῥαφανίδων,
Μὴ δεῖν δυνάμενον γαστρὶ λέγων ἀχετεύειν.
Εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἦλθε χλωρώδεα βολβὸν
Στρυφνὸν ἐπιτρύπανον ἤδη ἔκλεπτε νέον.
Ἤπτετο δ' ἀμφὶ πέρδικα καὶ ἔτρωγεν ἀληθῶς,
Κἀδόκει ἔφη βολβὸν τῷ ἀχετεύειν ἀδικεῖν.

XIII.

Μύγδων τέρμα βίου λαχὼν αὐτόστολος ἦλθεν
Εἰς ἀΐδην νεκύων πορθμίδος ἐκ χατέων.
Ἦν γὰρ ἔτι ζωὸν βδελύτερος, ἢ πέρυσι μόχθων,
Χρῆσις ἐναλίαις πολλάκι βεβδομάσιν.
Πλεῖσε καὶ ἐν θανάτῳ λάσιος ζωὸς ἔμενεν εὖτε πελάτιδα
Εὗρε τὸν ζυλάξας ὁλκάδι κραιπνοφόρῳ.
Οὔπω πρὸν ἄνακτι πίλε σκάφος, οἶκον ἀέξων
Μύγδονι καὶ ζύμπλουν ἐς βίον ἐς θάνατον.

XIV.

Ἡ Βερόμειν τέρξησα πολὺ φίλτερον ἢ τεοφὸς Ἰαώ,
Ἡ λαὸς ἀμπελίην χρῆσις Ἀεισομάχῃ
Ἡνίκα τ' ἰερὴν ἀνέδυ χθόνα πᾶν δ' ἐμαραίνετο
πνεῦμα, πάρος κυλίκων πλεῖστον ἐπαυρομένη,

Εἶπε πάλι Μίνωϊ· πάλαι φέρε κάλαπιν ἐλαφρὴν.
Οἶσω κυάνεον τὺξ Ἀχέροντος ὕδωρ·
Κἤυπὸ παρθενίην γὸ ἀπώλεσε. τῆτο δ' ἔλιξε
Ψυδὴς, ἵν' αὐχάζῃ κἂν φθιμένοισι πόθον.

XV.

Οὐδὲ νίκυς ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα Θῆρες ἐλαθεὶς
Κύμασιν, ἀχρύσιων λήσομαι ἠϊόνων.
Ἤ γὸ ἀλιῤῥήκτοις ποτὶ χειρὸς ἀγκόθι πόντε
Δυσμενέος, ξείνων χερσὶν ἔκυρσα πάρα.
Αἰεὶ ἢ βερμέοντα κὴ ἐν τεκύεσι θαλάσσης
Ὁ πλήμων αἴτε δῆπον ἐπερχόμενον.
Μόχθων δ' ἐδ' αἴδης με κατέναστεν, ἡνίκα μῆνος
Οὐδὲ θανὼν λείη κέκλιμαι ἰσυχίη.

XVI.

Ἄδης μὲν σύλησεν ἐμῆς νεότητος ὀπώρην,
Κρύψε ἢ παπποφόνῳ μνήματι τῷδε λίθος.
Οὔνομα Ἰυϊνος γενόμην, παῖς Αἰθειδίο,
Μητρὸς δ' ἐξ Ἀγαθῆς· ἀλλὰ μάτην γενόμην.
Ἐς γὸ ἄκμην μέσης τε κὴ ἥβης ἄνθος ἐλάσας,
Θεῦ, σοφὸς εἰς αἴδην κὴ νέος εἰς Ἔρεβος.
Κάκυπτ κὴ σὺ βλέπων τάδε γεγράμματα μακρὸν, Ὀδῖτα,
Εἰπέ ποτε ζώων ἦς πάϊς, εἶτα πάτηρ.

XVII.

Οὐκ ἔπ θελγομένοις Ὀρφεῦ ῥυὰς ἐκ ἔπ πίτερας
Ἄξεις, ἐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·
Οὐκ ἔπ κιρκαίοις ἀνέμων βρόμον ἐκὲ χάλαζαν,
Οὐ νιφετῶν ζυρμοῖς, ἐ παπάγυξ ἄλα.
Ὤλβε γάρ σὲ ἢ πολλὰ κατωλόμαν Θυγατρες
Μναμοσυάς μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
Τί φθιμένοις τονα χεῦμα ἐφ' ὑμῖν, ἄνικ' ἀλάλκειν
Τῶν παίδων αἰδὶν ἐδὲ θεῖς δυνάμις.

XVIII. Ἴσυχα

XVIII.

Ἴϛυκα, λιῖσαί σε κατέκλαυσεν ἔκ ποτε νύσσε
Βάντες ἐρημαίην ἄστιδον ἠϊόνα,
Πόλλ' ἐπιδερκόμενον γεράνων νέφος, αἵ τι ἵκοντο
Μάρτυρες ἄλγιστον ὀλλυμένῳ θάνατον
Οὐδὲ μάτην ἰάχησας ἐπεὶ ποινή τις Ἐρινὺς
Τῶ δὲ διὰ κλαγγὴν τίσατο σεῖο φόνον
Σισυφίδαι χθὶ γαῖαν. Ἰὼ φιλοκερδέα φῦλα
Λητέων, τί θεῶν ἐ περίδεδε χόλον;

XIX.

Παμφερὴς Ἥειννα ἠὺ πολύμυθ' ἀοιδαῖς,
Ἀλλ' ἔλαχεν μύσας ἧκτο τὸ βαιὸν ἔπ'.
Τοιγάρτοι μήμης ἐκ ἤμβροτεν, ὐδὲ μελαίνης
Νυκλὶς ὑπὸ σκιερῇ κωλυέ' πτέρυγι.
Αἱ δ' ἀναειθμηται νεαρῶν σωρηδὸν ἀοιδῶν
Μυριάδες λήθη, ξεῖνε, μαραινόμεθα.
Λωΐτεραι κύκνοι μικρὸς θερ', ἠὲ κολοιῶν
Κρωγμὸς, ἐν εἰαιναῖς κιδνάμεν' ἠφέλαις.

XX.

Κλαῖε λυσικφύκτοις σφιγχθεὶς χέρσας, ἄκειτε δαΐμων,
Κλαῖε μάλα, σαίζων ψυχοτακῆ δάκρυα,
Σωφρονσώας ὑδεισὰ φρενοκλόπε λησὰ λογισμῦ,
Πταῖον ψυχᾶς πῦρ, τεαῦμ' ἀέρατον, Ἔρως.
Θναπῖς μ' λύσις ὄδε γόων ὁ σὸς, ἄκειτε, δεσμός·
Ὦ σφιγχθεὶς κωφοῖς πέμπε λιτὰς ἀνέμοις.
Ὃν δ βεστοῖς ἀφύλακ' ἐνίφλεγες ἐν φρεσὶ πυρσόν,
Ἄθρει ιὼ ὑπὸ σῶν σβεννύμενον δακρύων.

XXI.

Ψιπαχὸς ὁ βεστόγηρυς, ἀφεὶς λυγοτδιχέα κώρτον,
Ἦλυθεν ἐς δρυμὸς ἀνδορυοῖ πτέρυγι.

Λὶοὶ ἐπιυλετῶν ἀπαύσμασι Καῖσαρ κλονῶν,
Οὐδ' ἀν' ὄρη λήϑην ἤγαγεν ὑνόμᾳ.
Ἔδεξαο δ' ωκυδίδακ' ἅπας οἰωνὸς ἐείζων
Τὶς ϑῆναι δωὰ δαίμονι ΧΑΙΡ' ἐνέπειν.
Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν ὕρεσιν· ἐς δέ σε Καῖσαρ,
Νῶν ἀκέλευς ἅπας ὄρνις ἀναπρέπει.

XXII.

Οἱ μὲν Ζεῦ Κολοφῶνα πεδωμήτεραν, Ὄμηρε,
Οἱ δὲ καλὴν Σμύρναν, οἱ δ' ἐπέπυσι Χίον.
Οἱ δ' Ἴον, οἱ δ' ἐβόασ' ἐ Κλαρον Σολαμῖνα,
Οἱ δέ νυ Λαπηϑῶν μητέρα Θεσσαλίην.
Ἄλλοι δ' ἄλλο γαῖαν ἀνίαχον· εἰ δέ μι Φοῖβε
Χρὴ λέξαι πατρίδος ἀνδιχα μαντοσύνας,
Πάτερα σοι τελέϑει μέγας ἀρχαῖος· ἐκ δὲ τεκούσης
Οὐ ϑνατὸς, ματρὸς δ' ἔπλεο Κελμίου.

XXIII.

Χρυσῆς εἰρύσσασι μίαν τείχει Δωριὶς ἐϑείρης,
Οἷα δορυκλήτυς δῆσεν ἐμὰς παλάμας.
Λύπᾳ ἐγὼ τὸ πρὶν ὠκὺ ἐκάγχασα, δεσμὰ πιάζων
Δωρικὸς ἱμερτῆς ἐυμβρὲς οἰόμενος.
Ὡς δ' ἁπαρπάξαι ἀδὲν ἐκ ἔχον, ἔσσυον ἤδη,
Οἷά τε χαλκείη σφιγκτὶς ἀλυκτοτάτη.
Καὶ νῦν ὁ τερσαπόδμος ὑπὸ τειχὸς ἵδρυμαι,
Διασπὸς ἔνϑ' ἐρύσῃ πυκνὰ μεϑελκόμενος.

XXIV.

Κεκρύφαλοι σφίγγετε τολὺ τείχα; τίνομαι οἴκτῳ
Ἰσίης πυργαρόρε δείκελον ἐσπερίων.
Ἀφραπὲς ὄζι χάριεν; ἐγὼ ξανθίσματι χαίτης
Ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσύβησα νόον.
Ἀργυναῖς ὀδόνησι κατὴ ἐμὲ βόστρυχα κεύθεις;
Ὠυδὲν ἐλαφρετέρη φλὲξ κατέχει κεφαλίω.

Μαρμὼ

Μορφὴν τειχιδίων χαείταις τειὰς ἀμφιπολεύσῃ,
Πᾶσι δέ μοι μοιρὴν πῦρ ἐλόον ἀρέχει.

XXV.

Αὐτῷ τοι θεοὶ Ὄλυμπον ἐμακυίαντο κολεσσὸν
Τόνδε Ῥόδε ναίειν Δωρίδι, Ἄελιε,
Χάλκεον ἀνίκα κῦμα καθυβρίσαντες Ἐρυθῆς
Ἔσεψαν πίσεας δυσμενέων ἐναέρης.
Οὐ γὰρ ἔτι πελάγεσι μόνον ἄνασσες ἀλλὰ καὶ ἐν γαῖῃ
Ἀλεξὴν ἀδύλωτε πέλεις ἐλευθερίης.
Τοῖς γὰρ ἀφ' Ἡρακλῆος ἀεξηθεῖσι γενέθλης
Πάτειος ἐν πόντῳ κὴν χθονὶ κειρομίη.

XXVI.

Τοῖος ἦεν Μίλων ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βαθμὸς
Τετρατὴ δαίμαλιν ἐν Διὸς εἰλαπίναις,
Ὤμοις ἧ κεν τὸ πελώριον ὦμον ἔχοντα,
Ἡνίκεν δ' ὅλης ῥίμφα παναιόλως
Καὶ δαμὸς μὲν ἀπὰρ τῆδε πλέον ἤνυτε δαῦμα,
Περσᾶν Πισαίην, ξεῖνε, συμπλέκων.
Οὐ γὰρ ἐπόμπευσεν βοῦν ἄζυγον, εἰς ἑρέα πόνδε
Κόψας, πάντα μιᾷ μοῦνος ἐδαισε βορῇ.

XXVII.

Ἐμβὰς σοφῶν ἑρέων καὶ ἔπος, πόλιν, ἄνομα, φαυλοῦ·
ΜΕΙΡΟΝ μὲ Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ΑΡΙΣΤΟΝ.
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ.
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, ΧΟΛΟΝ ΚΡΑΤΕΕΙΝ, Πειθαρχὸς, ΟΤΔΕΝ ΑΓΑΝ, ὃς ἦεν γένος ἐκ Μιτυλήνης.
ΤΕΡΜΑ δ' ΟΡΑΝ ΙΟΥΣΙΟ, Σόλων ἱερῆς ἐν Ἀθήναις.
ΤΟΤΣ ΠΛΕΟΝΑΣ ΚΑΚΙΟΤΣ ἧ Βίας ἀπόφθιτο Πριηνεύς.
ΕΠΤΤΗΝ ΦΕΤΓΕΙΝ ἧ Θαλῆς Μιλήσιος ἤυδα.

XXVII'.

XXVIII.

Αἱ τεττά ποτε παῖδες ἐν ἀμήλῃσιν ἔπυζον
Κλήρῳ, τὶς πρεσβέρη βόσεῖ εἰς ἄλλων.
Καὶ τρεῖς ὡὼ χειρῶν ἔβαλον κυζον ἦλθε δ' παστέων
Ἐς μίαν, αἱ δ' ἐγέλων κλῆρον ὀνειλόμβον.
Ἐκ τύγ δ' ἄρ' ἄελπτον ἀπωλίδησι πέσημα
Δύσμορει ἐκ αἰλλων δ' ἦλυθον ὡς ἔλαχον.
Ἀφθόνην ὁ κλῆρ ὅτῳ κακόν· ἐς δ τὸ λῷον
Οὔτ' ἐυχαὶ δνητῆς εὔστοχοι, ὅτε χέρες.

XXIX.

Ἡ ῥὶς Καίσορός ὅτι ὅταν σκάπτῃ π. δίκελλα·
Σάλπιγξ δ' ἂν ῥίγχῃ· τῇ δ τρύγῃ δρέπανον.
Ἐν πλοίοις ἀγκυρα· καταστείρῳ π δ' ἄρστερον.
Ἄγκιστρον ναύτης· ὀφθαλμοῖς κρεάγρα.
Ναυτιλοῖς κίνδυλα· γεωργοῖς δ πρωτόκαρπον.
Τέκτοσιν αξίνη· τοῖς δ πυλῶσι κόρκ.
Οὕτως ἐυχρήστω σκιὰς Καίσορ τετύχηκε,
Ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμβον ἐργασίας.

XXX.

Ποίλω τις βιότοιο τἀμοὶ τείζον; εἰν ἀγορῇ μὲν
Νείκεα καὶ χαλεπαὶ φρίξιες· ἐν δὲ δόμοις
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγερῖς καμάτων ἄλις· ἐν δ θαλάσσῃ
Τάρβος· ἐπὶ ξείνῃ δ', ἣν μὲ ἔχῃς π. δι.
Ἢν δ' ὑπερῇς, ἀνιηρὸν ἔχεις γ ἄμον; ἠκ ἀμέρσιμ
Ἔσται· ἢ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερον
Τέκνα πόνος πήρωσις ἄπαις βίο· αἰ νεότητες,
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖν δε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις ἢ τὸ γενέσθ
Μηδ' ἅπ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα πικρόμβον.

XXXI

XXXI.

Παυπίλων βιότοιο τάμοις πείσον· εἰν ἀγορῇ μὴν
Κήδεα, καὶ πυκιναὶ φράξιες ἐν ᾗ δόμοις
Ἄμπαυμ'. ἐν δ' ἀγορῇς φύσιν χάρις ἐν ᾗ θαλάσσῃ
Κέρδος· ὅτι ξείνης, ἣν μὴ ἔχῃς τι, κλέος·
Ἦν δ' ἄπορῆς· μόνον εἶδας· ἔχεις γάμον· οἶκον ἄειρε
Ἵππους· καὶ γαμέεις· ζῆς ἔτ' ἀλαφροτέρην.
Τέκνα, πόθος· ἄτεκνος ἄπαις βίος. αἰὲν νεότητες,
Ῥωμαλέαι· πλιαὶ δ' ἔμπαλιν δυσεβέες
Οὐκ ἄρα τ' ἀλλοτρίων ἐνδὺς αἴρεσις ἢ τὸ γαμεῖν
Μηδέποτ' ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίῳ.

XXXII.

Ὁ σεῖν ἀελλοπόδων λάμψας πλέον Αἰακὸς ἵππων,
Ὁ σεῖν υἱωναὶ μίτρῃσι κᾶλα καθαψάμενος,
Ὃν Φοίβου χρησμοῖσι θεμιστεύοντα Πυθὼ,
Ὀρνύμενον πάντοῖς ὠκυπέτας ἴκελον.
Καὶ Νεμέη Διοσευρεῖο πελωπύτερα λέοντος,
Πῖσά τε καὶ θοὰς ἵππους ἐδμὸς ἔχων.
Νῦν κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος οἷα χαλινὲῷ
Καρπὸν ἑλᾶν Δηῶς ὀκρυόεντι λίθῳ
Ἴσθμιον μοῖραν ἔχων Ἡρακλεῖ καὶ γὰρ ἐκεῖνος
Τέαν' ἀνύσας δύαλλον ζεῦγλαν ἐρημώσατο.

XXXIII.

Ἰητρὸς Καπίτων Χρύσην ἐνέχειρεν ὀρώντα
Ὀκτὼ μὲν μακρὴν πύργον ἀπὸ σταδίων,
Ἀνδρὸς δ' ἀπὸ σταδίου, διὰ δώδεκα δ' ὄρτυγα πηχῶν,
Φθῆρα δ' ἀπὸ σπιθαμῆς καὶ δύο δερκομένων.
Νῦν δ' ἀπὸ μὲν σταδίου πολιν ἐ βλέπῃ ἐν ᾗ διπλέθρου,
Καὶ μόλιον καπρεῖν τ' ἄρεσεν ἐ δυνάσ).
Ἵππον δὲ σπιθαμῆς ᾗ μόλις βλέπῃ ἀντὶ ᾗ τ' ἄειν
Ὄρτυγ, ἐδὲ μέγαν σφυδὸν ἰδεῖν δυνάσ).

Ἀν-

Ἂν δ' ἀναπτύξειας αὐτὸν φθάσῃ, οὐδ' ἐλέγξαι
Οὐκ ἔτι μὴ πολὺ δηρὸν ἐσόμενον

XXXIV.

Ἰητῆρ τις ἐμοὶ τὸν ἐὸν φίλον υἱὸν ἔπεμψε,
Ὥστε μαθεῖν παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά.
Ὡς δ' τὸ, μὲν πολλὰ ἄνδρε. κἀγὼ πολλὰ μενεῖ ἔδωκεν,
Ἔγνω, κἀ τὸ τρίτον τοῖς δ' ἀκόλουθον ἔπρᾶξε.
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ὁ Ἅιδης ἀπέφθεν,
Οὐκ ἔτι μιν πέμπει πρὸς με μαθησόμενον.
Ἀλλά μ' ἰδὼν ὁ πατὴρ, σοὶ μὲ χαίρειν ἔπεμψε) ἐταῖρε.
Αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ πολλὰ μαθὼν δώσει.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ψυχὰς πολλὰς Ἅιδι προΐαψα,
Καὶ πρὸς τοῦτ' ἐδέην γραμματικὴ δίκαι.

XXXV.

Ταντάλις ἆδε πόλ' ἆδε δίς ἔφθ' ἣ τέκνα πιοῦσα
Γαίρει μιῇ, Φοίβῳ θῦμα καὶ Ἀρτέμιδι.
Κύρε μὲ πρὸ πέμψε κόρης φόνον ἄρσεσι δ' ἄρσην,
Δισσοὶ γὰρ δισσὰς ἔκτανον ἐξάμαδας.
Ἃ δ' πίσας ἀγέλας μάτηρ πάρος, ἃ πάρος ὄϊς
Οὐδ' ἐφ' ἑνὶ πλαύρων λείπετο γηρσκομέω.
Μάτηρ δ' ἐκ τοσσῶν (ὅσσον θέμις ἀμφὶ τοσοῦδε
Παῖδες ἐς ἀλγεινὰς πάντες ἄγουσι τύχας.
Τάνταλε. κἀμὲ σὲ γλῶσσα διάλεσε καὶ σέο κύρσαν
Καὶ μοῦνοι ἐπτρώθη σοὶ δ' ἔτι δεῖμα λιθος.

XXXVI.

Λάζεο πηήτεσσα Κυθηρειὰς ὑμὸν πόλοιο
Αἶψα τάδε κλειτὸν δῶρα Λεωνίδεω.
Πεντάδα τ' σαινυλῆς ἐυρώγεα καὶ μελιπλὲς
Ῥοΐσιον ἐυτύλλων ζῦκον ἀπ' ἀκρεμόνων.
Καὶ ταύτην ἀπίτηλον ἀλιπήκτισαν ἐλαίην,
Καὶ φαιῶν ὀλίγων δεξάγμα πινιχρολέον.

Καὶ φαρέτρα σπονδῖπιν ἀεὶ θυέεσσιν ὑπηδὴν
Τῆς κύλικος, βωμῷ πυθμένι καδδομένην.
Εἰ δ' ὡς μοὶ βαρυγηθὴς ἀπόσαο νῆσον, ἐλαύνεις
Καὶ πνείων, δώσω πλείονα χάρμα σέθεν.

XXXVII.

Οὔπω ἀλοιητῆρας ἰδεῖν τέτληκεν ὀδόντας
Ὑμετέρης, ἵνα σοῖς ἐν μεγάλοις πελάσῃ.
Εἰ γὰρ ἀεὶ βέβρωσιν ἔχεις Ἐρυσίχθονος αὐτῷ,
Ναὶ τάχα δαρδάψει· κἠ φίλεν ὃν καλέεις.
Ἀλλ' ἐ σεῖο μέλαθρά με δέξεται· ἐ γὰρ ἔγωγε
Βήσομ' ὑπ' ὑμετέρῃ γαστρὶ λαθυξόμενος.
Εἰ δὲ πολ' ἐς τὸν οἶκον ἐλεύσομαι ἐ μ' ἄνυσσε
Λαιπάδης Σκύλλης, χάσμασιν ἁρπάσας.
Ἀλλ' ἔσομαι πολύτλας πὶ ἐγὼ πλέον· εἴ σε περήσω
Κύκλωπος κρυερὸ μηδὲν ἐλαφρότερον.

XXXVIII.

Τάσδε θεογλώσσους Ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας
Ὑμνις, κἠ Μακεδὼν Πιερίας σκόπελος.
Πρηξίλλαν, Μυρὼ, Ἀνύτης στόμα, θῆλυν Ὅμηρον,
Λεσβιάδων Σαπφὼ κόσμον ἐϋπλοκάμων.
Ἥρινναν, Τελέσιλλαν ἀγακλέα, καί σε Κόριννα,
Θῆρυ Ἀθαναίης ἀστίδα μελφαμύων.
Νοσσίδα θηλύγλωσσον, ἰδὲ γλυκυαχέα Μύρτιν,
Πάσας ἀοιδαίων ἐρχάτοις Χελίδων.
Ἐννέα μὲν μοῦσαι μέγας Οὐρανὸς ἐννέα δ' αὐτὰς
Γαῖα τέκε θνατῆς ἄφθιτον εὐφροσύνην.

XXXIX.

Ἀνδρομάνῃ σαθρὸν ὅδε τειχίον ὠνοώσῃ
Νυκτὸς ὑποῤῥῆναί φασι Σάραπιν ὄναρ·
Καὶ χρησμῳδήσαι, κατακείμενος ὕστερον αὖτις,
Καὶ κοιμῶ μεταλὰς, ὦ τάλας ἀλλαχόθι.
Ὃς ἦλυθ' εἰς μετέπειτα· τὸ δὴ σαθρὸν ἐκεῖνο
Τειχίον ἐξαίφνης λυτὸν ἔκητο χαμαί.

Σῶτερ

Σᾶρεφα δ' ἔιδην ἔιδυι ἰδοῖς χαίρων ὁ κακὸς γε.
Ἦλθε γομίσας ἢ ἰδὴν ἀνδρφόνιες.
Ἀλλ' ὁ Σάρεφης ἔχρηπε πάλιν διὰ νυκλὸς ἐπιτὰς,
Κύδιδαί με δικοῖς (ἄθλιε) τ' ἀδίκων.
Εἰ μὴ νῦν σι μεδῆκα δαπεῖν, δάνατον ὑφὸ ἀλυπον
Νῶι ἔφυγες, σαωτῆ δ' ἶδη φυλαπόμβυ.

XL.

Μυείκα τοι (Πτολεμαῖε) πατὴρ, ἐπὶ μυείκα μάτης
Τεισαμβρόα διαλερὺς ἠκίσατο πλοκάμυς.
Πολλὰ πολιωπτὴς ὀλοφύρατο, χερσὶν ἀμήσας
Ἀνδρομάκοις δνορεχὲν κεφτὶς ὕφρι κόμην.
Ἅ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἐανῶ δάλατο χαίτᾳ,
Καὶ πλατὺς Εὐρώπας ἐσονάχησε δόμος.
Καὶ δ' αὐτὰ διὰ πένθος ἀμαυρωθεῖσα Σελάνα
Ἄσερα κ' ὠρανίας ἀτερπτὸς ἔλιπεν.
Ὤλεσε γὸ διὰ λοιμὸν ὅλας δοιὴπορα χόρυς.
Πεὶν πατέρων ἱερᾷ σκάπτρον ἔλειν παλάμᾳ.
Οὐδέ σι νὺξ ἐπ νυκλὸς ἐδέξατο· δὴ γὸ ἄνακτας
Τοίυς ἐν Ἀΐδᾳ Ζεὺς δ' ἐς Ὄλυμπον ἄγει.

XLI.

Διάλογος.

Τίς, πόθεν ὁ πλάτυς; Σικυώνιος· ἦνομα δὴ τί;
Λύσιππος, σὺ ὃ τίς; Καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρᾳ βέβηκας; ἀεὶ τροχάω. πῖ ὃ τροχᾷς;
Πτερὰ ἔχεις δηρυπῆς; ἵπταμ' ὑπηνέμιος.
Χερσὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; ἀνδράσι δῆγμα
Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέω.
Ἦ ὃ κόμη τί κατ' ὄψιν; ὑπαντιάσαντι λαβέσθαι.
Νὴ Δία. πόθεν δὲ τοῦτ' ἔφυ τί φαλακρὸν πέλᾳ;
Τὸν γὸ ἅπαξ παρελθόντα φθάνω ἁρπάσαι με πρόσθεν
Οὔπις ὕπ' ἐμείων δράξεται ἐξόπιθεν.

Τὰ

Τοῖον ὁ τεχνίτης με λίπλασιν εἴντεκεν υἱέων,
Σῆνε, κὴ ἐν φρεσὶν ἦκε διδασκαλίην.

XLII.

Τὸν πατρικὸν πλῆτον νέος ὧν Θήρων ὁ Μενίππε
λίχρως εἰς ἀκοστὰς ἔζέχεν δακτύλους·
Ἀλλά μιν Εὐκτήμων πατρικὸς φίλος ὡς ἐνόησεν
Ἤδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,
Καί μιν δακρυχέοντ' ἀνελάμβανε, κὴ πόσιν αὐτὸν
Θῆκε δυσατρεκὲς ἐῆς, πολλ' ἐπιμειλίαις.
Λυτὰρ ἐπεὶ Θήρωνι παρ' ἐλπίδας ἤλυθε πλῆτος,
Αὐτίκα τ' αὐτοῖς ἐγγέτεϊ' ἐν δακτύλοις.
Οὕτω μὲν Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
Οὐλομένης πενίης κῦμα, παλιρρόθιον.
Εὐκτήμων δ' ἐδάκρυσε τὸ δεύτερον, οὐκ ἔτι κοῦρον,
Ἀλλὰ δυσατρεκῆ ἐῆς φρενός τε κὴ θάλαμον.
Ἔγνω δ' ὡς οὐκ ἔστι κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
Τοῖς ἰδίοις, εἰ μὴ τὸν ἐν ἀλλοτρίοις.

XLIII.

Καλλιγένης ἀγρεύς, ὅτε πρῶτον ἔβαλε χαίτῃ,
εἶδεν Ἀριστοφάνης ἦλθεν ἐς ἀγρολόγους.
Ἦπε δ' ἐξερεείνων εἰ θήρ τις αἴσιμος αὐτῷ
Ἔσαι, κὴ ταχύων ἄρδον τις ἐυπρεπὴς
Ὑὸς ἢ λαβὼν ψηλοῖδας, ἢ πίνακός τε πυκάζων,
Δάκτυλά τε γναμπτῶν. ὠθέγξατο Καλλιγένης·
Εἰ μὲν ἐπιμβρηθῇ τὸ ἀρύσειον ὄφρον ἀπόχρη·
Μηδὲ πὺξ αἴλινα τείνῃ ἀνδροσώλινα
Μηδὲ πάγος ῥήξῃ τε αὐλακα, μηδὲ χαλάζῃ
Ἄκρον ὑποδρυσθῇ δρέπανα τοῦ ὀρινομένου.
Μηδ' νεβροὶ κείρωσι τὰ λήϊα μηδὲ πὺξ ἄγλιν
Ἥρος ἢ χαίνῃ ὄφρα ἀμπλακίλιν.
Ἐσλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι εὖ δ' ἀποκόψας
Τὰς ταχύας, μύνας δείδιθι τὰς ἀκαίδας.

XLIV.

Ῥῆτρα πρὸς Διόδωρον ἀνὴρ δεῖλαος ἀπελθών
Ἤρετο μὴν τοίης ἀμφὶ δικαπολίης
Ἠμετέρη θεράπαινα φύγῃ ποτὲ· ἤ δέ τις εὑρὼν
Ἀλλοτείλω τ' εἴη λάτριν ἐπισπόμενος,
Ξεῦζεν ἑῷ θεράποντι· τέκνα δ' ὑπὸ παῖδας ἐκείνῳ.
Καὶ τίνι δουλίην οἵσι δικαιότερον;
Ὅς δ' ὅτε μαρμάρειξε, κἀ ἔδρακε κίβδηλον ἑκάστῳ,
Εἶπεν, ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπικυρτόν,
Ἦ σοι, ἢ τῷ ἑλόντι τελῶ θεράπαιναν ἀνάγκη
Δουλίην κτίνας; ὧν χάριν ἐξερέω·
Δίζεο δ' εὐμφήνοτα δικαιόλογον· αἶψα δ' ἀποίσῃ
Ψῆφον ἀρειοτέρῳ, εἴγε δίκαια λέγοις.

XLV.

Ξεῖνος Ἀπαρνείτης πε ἀνείρετο Πιτθακὸν ὅτῳ,
Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὴ Ὑρράδιος
Ἄπλα γύρον, δεινός με καλεῖ γάμος· ἢ μία μὲν δὴ
Νύμφη κἠ αὐτῷ κἠ γυναῖ καὶ ἐμοί,
Ἡ δ' ἑτέρη θεράπαινα· τί λώϊον; εἰ δ' ἄγε μοι σὺ
Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω·
Εἶπεν, ὁ δ' σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
Ἠνίδε κεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.
Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῆσι δοὰς βέμβικας ἔχοντες
Ἕσπερον ἀμφιέπει παῖδες ἐπὶ τεύδεϊ.
Κείνων ἔρχο, φησὶ, μετ' ἴχνια, κἠ ὦ μὲν ἑπίσκη
Πλησίον· οἱ δ' ἔλεγον, ἤ κτι συμβὸν ἔλα.
Ταῦτ' ἄϊον ὁ ξεῖνος ἐρείπετο μείζονος οἴκου
Δερξάμενος, παίδων κλῃδόνι συμφέρων.
Τιὼ δ' ὀλίγῳ ὡς κεῖνος, ἐς οἶκον ἀπήγαγε νύμφην·
Οὕτω κἠ σύγ' ἰὼν ἤ κτι συμβὸν ἔλα.

XLVI.

XLVI.

Τίς τόδε σῆμα πόλωεν ἐπὶ χθονὸς ὄσσατο; ποῖος
Κείρων ἀκμάτοις πείσμασιν ἠάγετο;
Πῶς ἢ χθὶ δρυόχων ἐπάγη σανίς; ἢ πνοιὴ γόμφοι
Τμηθέντες πολέκει τῆτ' ἔκαμον τὸ κύτος;
Ἦ νεροτρὰφ Αἴτνας παρεισάμενον, ἢ πνι νάσων
Ἂς ἰχαΐον ὕδωρ Κυκλάδας ἐνδίχεται
Τοίχοις ἀμφοτέρωθεν ἰσοπλατές. ἢ ῥα γίγαντες
Τῦτο θεὸς εἰναλίας ἔθεσ' ἀτρεκπλόης.
Ἄκρεον τι φαίνει κορυφῆσι, καὶ τετελίκλυς
Θώρηκας μεγάλων ἐντὸς ἔχει νεφέων.
Πείσμασιν ἀγκύρας ἀπερείδει, οἷσιν Ἀθήνη
Σείρῆς καὶ Σηστὸ δίωσον ἔδησε πόρον.
Νηνὶ σιδηρᾶς καθ' ὑπωμίδος ἁρπεχάρακτον
Γράμμα, τίς ἐν χέρσῳ τάνδ' ἐκύλισε τέχνην·
Σικελίας σκαπτὸς ὁ Δωρικὸς ἀνὴρ Πόσειδον
Σῶζε κατ' γλαύκων σῆμα τόδε ῥοθίων.

XLVII.

Κεῖτο μὲν Ἀλκιμήδης κεναγωνιήτης ἐν πυρετοῖς,
Καὶ θεὶ λιγυφώνοιο βεβυγμένα λαιμυγγιόων.
Νυσσόμενός τε τὸ πλεῦρον, ἅτε ξιφέεσσιν ἀμυχθέν,
Καὶ δαιμὰ δυσκελάδοις ἄθμοσι πνιγόων.
Ἦλθε δ' Ἑκατόννατος ὁ Κοῖος, ὁ πλατυλέσχης,
Τῆς Παριωνίδος πληθόμενος ζοφίης.
Πᾶσαν ἔχων θεόγνωσιν ἐν ἀνδράσιν, ὅπ θεσπὸν
Ἄλλο θεσπαγγέλλων ἢ τὸ γλυκερώτερον
Ἀλκιμήδεϊ δ' ἐδόκευεν ἀνάκλισιν, ἔκ τε θεσπότου
Φέρεσθαι· καὶ παλάμης φαῦεν ἐπαυρόμενος.
Καὶ τὸ θεὸν κεισίμων σοφῶν ἐλεγίζετο γράμμα,
Πάντ' ἀταμπαίζων ἐκ ἐκὰς Ἱπποκράτη.
Καὶ τότε δὴ θεόγνωσιν ἐς Ἀλκιμήδεϊ ἀνέφαν,
Σεμνοπροσωπήσας καὶ ζοφαρὸν σάμβον.
Εἶλε φάρυγξ βομβεῦσα καὶ ἀγρεια τύμπανα πλευρῆς
Καὶ πυρετὸν λίθῳ πνεῦμα δασυνόμενον,

Οὐκ ἔτι τιθλίξῃ πλαδείπδι· τῦτο γδ ἡμῖν
Σύμβολον ἐσσομένοις ὅτιν ἀπιμοσώμεθα.
Θάρσει, ἦ νεμικὸν ἦ καλῇ, ἢ χρήματα σαυτῇ
Εὖ δαθεῖς, βίοτα λῆγε μειμνοτόκα.
Καί με ἦ ἰπτεὸν φερρήσι ἕνεκεν ἐδλῆς
Ἐν τειπάτῃ μείζῃ κάλλιπε κληρονόμον.

XLVIII.

ΣΑΠΦΟΥ̃Σ.

Πο'κιλόθρον ἀδάνατ' Ἀφρόδιτα,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε λίσσομαί σε
Μή μ' ἄτασι μηδ' ἀίσαισι δάμνα,
Πότνια, θυμόν.
Ἀλλὰ τῦδ' ἔλθ', αἴποτε κἀτέρωτα
Τᾶς ἐμᾶς αὔδας αἴοισ', ἄς πόλλαι'
Ἔκλυες, πατρὸς δ' δόμον λιποῖσα,
Χρύσιον ἦλθες,
Ἅρμ' ὑπο'ζύξασα· κάλοι δ' σ' ἆγον
Ὠκέες στρυθοὶ, περὶ γᾶς μελαίνας
Πυκνὰ δινεύοντες ἀπ' ὠράνω, ἀθέ-
-ρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τύ δ' ὦ μάκαιρα
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἤρε' ὄττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κἄτι
Δεῦρο κάλεσσα.
Κἄτι γ' ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θυμῷ· τίνα δ' αὖτε πειθὼ
Καὶ Καλλιστῦς φιλότατα· τί σ' ὦ
Σαπφοῖ ἀδικεῖ;
Καὶ γδ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δ' δῶρα μὴ δέχει', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δ' μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
Κ' ὄττι κ' ἐθέλῃς.

Ἔλθε

Γλυκύ μοι, κὴ νῦν χαλεπὴν με λῦσεν
Ἐκ μεριμνῶν· ὅσα δέ μοι τελέουσα
Θυμὸς ἱμείρει, τέλεσον. σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσο.

XLIX.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἐπὶ μυρσίναις τε εἶναι,
Ἐπὶ λωτίναις τε πίαις
Στρέφαι θέλω σεμνίνειν.
Τραχὺς ἅρμα γὰρ οἷα
Βίος κρέκει κυλιδείς.
Ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
Κόνις, ὀστέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
Τί δὲ γῆ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ
Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πύκασον, καλοῦ τ' ἐθείρων
Σκιδάσαι θέλω μυρίμας.

L.

Ταχυθύτη με ῥάδδῳ
Καλιπτῶς Ἔρως βαδίζων
Ἐκέλευσε ζωὸς χάζειν·
Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
Ξυλόχων τε καὶ φαραγγῶν
Τρεχάτην τὰ πόρσω ὁδοῦ,
Κεφαλὴν δ' ῥιπὸς ἄχεις
Ἀνέβαινε· κἀν ἀπέσβην.
Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
Ἁπαλοῖς πτερυξὶν, εἶπεν,
Σὺ μὲν ἐκὼν φιλῆσαι.

LI.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει.
Πίνῃ δ' ἄνδρε' αὐτίκα,
Πίνῃ θάλασσα δ' αὔρας,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον Σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Κ' αὐτῷ θέλοντι πίειν;

LII.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δ' ἢ φιλῆσαι,
Χαλεπώτερον δ' ἁπάντων,
Ἀποστυγέειν φιλέοντα.
Γέρων ὑδὴν εἰς ἔρωτα·
Σοφίη, τέκνον πατεῖ.
Μόνον ἄρχυσον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
Ὃς ἄρχυσον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον ἐκ ἀδελφὸς
Διὰ τοῦτον ἢ τοκῆες
Πόλεμοι φόνοι δὲ αὐτόν.
Τὸ δ' ἀείρειν, ὀλλύμεθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

Τὰ καθ' Ἡρὼ καὶ Λεάνδρον.

Εἶπε, θεά, κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων,
Καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων,
Καὶ γάμων ἀχλυόεντα, τὰ οἱ ἴδεν ἄφθονος ἠώς,
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, ὅπῃ γάμος ἔννυχος Ἡροῦς.
Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμῶ καὶ λύχνον ἀείδω,
Λύχνον ἀπαγγέλλοντα δολοπείλιον Ἀφροδίτης,
Ἡρῆς νυκτιπάμοιο γαμοστόλον αἰγλήεντα.
Λύχνον ἔρωτος ἄθλημα, τὸ ὤφελεν αἰθέρι Ζεὺς
Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὁμήγυιν ἀστρων.

Καί μιν ἐπικλῆσαι νυμφοστόλον ἄστρον ἐρώτων,
Ὅππι πέλοι ξυνίοντος ἐρωμανέων ὁδιωκάων,
Ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Πρὶν χαλεπὸν ποιῆσιν ἀπημαντὶ ἐχθρὸν ἀῆται.
Ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν ζωάγρησε πλοάτοις
Λύχνε σβεννυμένοιο καὶ ὀλλυμένοιο Λεάνδρου.
Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πόντου
Γείτονες ἀμφοτέρης πολίεσσιν· Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα πταίνων
Ἀμφοτέρης πολίεσσιν ἕνα ξυνέηκεν οἰστὸν,
Ἠίθεον φλέξας καὶ παρθένον· ἄνομα δ' αὐτῶν

Ἰμερόεις

Ἰμερόεις τε Λίανδρος ἔλιξ, καὶ παρθένος Ἡρώ.
Ἡ μὲν Σηστὸν ἔναιεν, ὁ δὲ πολιήθρον Ἄβυδα,
Ἀμφοτέρων πολίων θεινάλλεες ἀστέρες ἄμφω,
Εἴκελοι ἀλλήλοισιν. σὺ δ' εἴποτε κεῖθι φανήσῃ,
Δίζεό μοι πυκὰ πύργον ὅθι ποτὲ Σηστιὰς Ἡρὼ
Ἴσατο λύχνον ἔχουσα, καὶ ἠγεμόνα Λιάνδρῳ.
Δίζεο δ' ἀρχαίης ἁλιηχέα πορθμὸν Ἀβύδου
Εἰσέτι που κλαίοντα μόρον καὶ ἔρωτα Λιάνδρου·
Ἀλλὰ πόθεν Λιάνδρῳ Ἀβυδόθι δῶμα τανύων
Ἡρῶς ἐς πόδον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνίκησε καὶ αὐτούς;

Ἡρὼ μὲν χαίουσα διοπετὲς αἷμα λαχοῦσα
Κύπριδος ἷρὸν ἔρωτα· γάμων δ' ἀδίδακτος ἐοῦσα
Πύργον ἄπο σκοπιῆς πυρὶ χείτονι νύκτα θαλάσσης,
Ἄλλην Κύπριν ἄνασσαν Ἀφροσύνην τ' ἐκ αἰδοῦς
Οὐδέποθ' ἁγεμόνησι μεθωμίλησε γυναιξίν,
Οὐδὲ χρεὼν χαίουσα μετήλυθεν ἠϊόνος ἧϊας,
Μᾶλλον ἀλωομένη ζηλήμονα θηλυτέρῃσιν
(Καὶ γὰρ ἐπ' Ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες)
Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
Παλλάδι καὶ Ἔρωτα παρηγορέουσα δυπλαῖς,

Μητρὶ ζωὴ ὑφαίνῃ, φλογερὴν δ' ὑμέναιε φαρέτρην
Ἀλλ' ὑδὲ ἐς ἀλέεινε πυριπνείουσαν ἰύγγα.
Δὴ γὰρ Κυπρογένῃ παιδὸς ἦλθεν ἑορτή,
Τὴν ἀπὸ Σηστοῦ ἄγουσιν Ἀφροδίτῃ καὶ Κυθερείῃ.
Πασιφάη δ' ἔπαλλεν ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἑκάστῃ
Ὅσσοι ναυτιάασιν ἁλιρρυτέων σφυρὰ νήσων,
Σὺν μητρὶ ἀφ' Αἰμονίης, οἱ δ' εἰναίῃς ἀπὸ Κύπρου.
Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πολίεσσι Κυθήρων,
Οὐ Λιτύρνα δυσέρωτος ἐνὶ περιρύτοισι χοροῖσιν·
Οὐδὲ θεαινάων τις ἐλείπετο πᾶμος ἑορτῆς,

Οὐ Φρυγίης ναέτης, οὐ γείτονος ἀγχοῦ Ἀβύδου,
Οὐδέ τις ἠϊόνων φιλοπάρθενος· ἦ γὰρ ἐκεῖνος
Λίην ὀμβρήσαντος ὅπῃ φάτις ὄβριν ἑορτῆς,

Οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγέμῳ σποδὸν ὑπο δύεται Σιμλάς,
Ὅσσον ἀγειομώων δὴ κάλλεα παρθενικάων.
Ἡ ἧ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπώχετο παρθένος Ἡρώ,
Μαρμαρυγὴν χαρίεσσαν ἀπαστράπτουσα προσώπου,
Οἵη τε λύκοιο φάος ἐπαντέλλουσα σελήνη·
Ἄμφὶ δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν,
Ὡς ῥόδον ἐν καλύκων διδυμόχροον, ἢ τάχα φαίης

60 Ἠοῦς ἐν μελέεσσι ῥόδων λευκήν τε φαεινὴν
Χροιὴν γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο νιφοειδὴς ἧ
Καὶ ῥόδα λευκοχίτων ὑπὸ κουρὴ λάμπετο κύρης.
Πολλαὶ δ' ἐν μελίῃσι χάριτες ῥέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς χαρίτας λέγουσι πεφυκέμεν, ἧς δέ περ Ἠρὼς
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑπτὰ χαρίτεσσι πεδήλῃ.
Ἀπρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον ἔυρατο Κύπρις.
Ὡς ἡ μὲν πέρι πολλὸν ἔης δ' ἔσσα γυναικῶν
Κύπριδι θ' ἁρήτειρα, νέῃ δεδαίνετο Κύπρις.
Δύσατο δ' ἱπποθόων ἁπαλὰς φρένας· ἐν δὲ τις ἀνδρῶν

70 Ἦεν ὃς ἐ μνώεσκεν ἔχειν ὁμοδέμνιον Ἠρώ.
Ἡ δ' ἄρα καλλιθέμβλων ὅπῃ χθὶ νηὸν ἀλᾶτο.
Ἐσπόμενον νόον ἠχὼ καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν
Καί πως ἐν ἱπποθόοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον.
Καὶ Σπάρτις ἐπέβλων· Λακεδαίμονον ἔδρεκον ἄσυ,
Ἠχὶ μόθον καὶ ἄεθλον ἀκούσμεν ἀγλαϊάων.
Τοῖλιν δ' ἔπος ὄπωπα νέλιν κεδνὴν δ' ἀπαλήν τε.
Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων.
Παπταίνων ἐμόγησα, κόρον δ' οὐχ' ἕυρον ὀπωπῆς.
Οὐκ ἂν ἐγὼ καὶ' ὄλυμπον ἐριμειρω θεὸς εἴη,

80 Ἠιθέρλιν φᾶρος εἶχον ἐνὶ δώμασιν Ἠρώ.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τοῖλιν ἱέρειαν ἀράσσειν,
Τοῖλιν μοι, Κυθέρεια, νέλιν φᾶρος ὑπάσσαις.
Τοῖα μὲν ἠιθέων τις ἐφώνεεν· ἄλλοθεν ἄλλη
Ἕλκε ὑποκλέπτων ἑπτάπορος κάλλεϊ κύρης.
Αἰνοπαθὲς Λειάνδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες εὐκλέα κύρλν,

Οὐκ

Οὐκ ἔθελες κρυφίοισι καταζύχειν φρένα κέντροις.
Ἀλλὰ πυρισπόροισι δαμεὶς ἀδόκητον ὀϊστοῖς.
Οὐκ ἔθελες ζώειν σὺν καλλέϊ, μῆμορ Ἡροῦς.
Σοὶ βλεφάρων δ' ἀκτῖσιν αἴξετο πυρσὸς ἐρώτων,

Καὶ κραδίη πάλλαζεν ἀνικήτῳ πυρὶ θυμῇ.
ΚΑΛΛΟΣ γὰρ θεὸς πυκτὶν ἀμωμήτοιο γυναικὸς
Ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντι ὀϊστῷ,
Ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ἕλκει ὀλισθαίνῃ, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει.
Εἷλε δέ μιν τότε θυμὸς ἀναιδείῃ τεθμῷ, αἰδοῦς
Ἔκφυγε μὲν κραδίη· αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἀλᾶσθαι
Θαμβεῖ· ἐπὶ δ' ἄειρεν, ἔρως δ' ἀπενόστησεν αἰδοῦς.
Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτι ἀναιδείῃ ἀγαπάζων,
Ἠρέμα ποσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵστατο κούρης·

Λοξὰ δ' ὀπωπάων δολερὸν ἐλέλιξεν ὀπωπάς,
Νύμφαισιν ἀτθίδεσσιν ὑποπτάζων φρένα κούρης.
Αὐτὴ δ' ὡς ξυνίηκε πόθον δολόεντα Λεάνδρου,
Χαίρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν, ἐνὶ συχνῷ δ' οὐ κατὰ μοῦνα
Πολλάκις ἱμερόεσσαν ἑλὼ ἀπέκρυψεν ὀπωπὴν,
Νύμφαις λαθεσίφοισιν ὑπασπίσασα Λεάνδρῳ,
Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν· ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰαίνων
Ὅππι πόδον ξυνίηκε καὶ οὐκ ἀπείσατο κούρη.
Ὄφρα μὲν οὖν Λεάνδρῳ ἐδίζετο λάθρον ἄρκυν,
Φύγγῳ ἀναστείλασα κατῆϊεν ἐς δύσιν ἠώς·

Ἐκ πρώτης δ' ἀνέφαινε βαθὺ κλέος ἔσπερος αὐγῇ
Αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἰσχύϊ κούρης,
Ὡς ἴδε κυανόπεπλον ὑπερφώσκουσαν ὁμίχλῃ.
Ἠρέμα μὲν θλίβων ῥοδεοειδέα δάκτυλα κούρης,
Βυσσόθεν ἰσονάχιζεν ἀθέσφατον. ἡ δ' ὑποπτὴ
Οἷά τε χωομένη ῥοδέην ἐξέσπασε χεῖρα.
Ὡς δ' ἑκατὸν ἐνέπνευσε χαλίφρονα δίκτυα κούρης,
Θαρσαλέος παλάμῃ πολυδαίδαλον ἕλκε χιτῶνα.

Ἐκ

Ἔρρετε μήκετι ἄγων ὅδε νηῦ,
Ὑμεναίους ἢ πόσιν ἐρέσσετε παρθένῳ Ἡρῷ,

Οὐ γὰρ ἐκ ἐθελοῦσα· πίλιν δ' ἀνενείκατε φωνὴν,
Θηλυτέρειος ἐπέεσσιν ἀπειλείσα Λεάνδρῳ.
Ξεῖνε, τί μαργαίνεις τί μεδυπλαγὲς παρθένον ἔλκεις;
Ἄλλην δεῦρο κέλευθον· ἐμὲν δ' ἔπλεπε χαπῶνα·
Μείων ἐμεῦ ἀπόεπε πολυκτεάνων γαμετάων.
Κύπρις δ' ἔ σοι ἔοικε θεὸς ἱέρειαν ἀφάασθαι.
Τοῖα μὲ ἠπείλησεν ἐοικότα παρθενικῆσιν.
Θηλείης ἢ Λέανδρ' ἐπεὶ κλύεν οἷσεν ἀπειλῆς,
Ἔγνω πειθομένων σημήια παρθενικάων.
(Καὶ γὰρ ὅτ' ἠΐθεοισιν ἀπειλείουσι γυναῖκες,

Πλαζομένης κραδίης αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.)
Παρθενικῆς ἢ φίλης ἀπαλὴν χέρα χειρὶ πιέζων
Τοῖον μῦθον ἔειπε, πίθε βεβολημένῳ οἴστῳ.
Κύπρι φίλη μετὰ Κύπριν, Ἀθηναίη μετ' Ἀθήνην,
(Οὐ γὰρ ὀπιχθονίοισιν ἴσην καλέω σε γυναιξὶν,
Ἀλλά σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος εἶπον)
Ὄλοιο ὅς σ' ἐφύτευσε, κὴ ὀλοὴ ἡ τέκε μήτηρ.
Γαστὴρ, ἣ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη ἀνδρὶ λιπαίων
Ἡμετέρων ἐπάκουε, πόθῳ δ' ἐπίλεισον ἀιάζειν.
Κύπρις δ' ὡς ἱέρεια, φυλάσσεο Κύπριδος ὀργήν.

Δεῦρ' ἴθι, μυστιπόλοις γαμήλια δέσμα δεαίνης·
Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτῃ·
Παρθενικῆς ἡ Κύπρις ἰαίνεται, αἴθ' Ὑμέναιον
Δαδοῦχον συνέχει, σὺ δὲ εἰ φιλέεις Κυθέρειαν,
Σὴν δ' ἰκετίν μεμόμιζε, κὴ ἦν ἐθέλῃς, θεράπαιναν·
Τὸν καὶ Ἔρως ἤγειρεν ἐπὶς βελέεσσι κυχήσας
Ὡς θέρατιν Ἡρακλῆα δολοὺς χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς,
Θησέϊνην ἐκόμιζεν Ἰαρδανίδι ποτὶ νύμφῃ.
Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμπε, κὴ ἡ σοφὸς ἤγαγε Ἑρμῆς.
Παρθένῳ ἔ σε λέλησθαι ἀπ' Ἀγκαλίδος Ἀταλάντης,

Ἦ ποτε Μειλαίαν θ' ἑρμηναμένη φύγεν ἐυλὴ
Παρθενίης ἀλέγουσα· χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης,
Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν; ἐνὶ κραδίῃ δέτο πάσῃ.
Πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ Κύπριδι μοῦνον ἕηαι.
Ὡς εἰποῦσ' παρέπεισεν ἀναιδομένης φρένα κούρης.
Θυμὸν ἐρωτοτόκοισι φαρμάσσασ' ἐνὶ μύθοις.
Παρθενικὴ δ' ἀφθόγγῳ ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν,
Αἰδοῖ ἐρευθιόωσ' ὑποκλέψασα παρειὴν,
Καὶ χθονὸς ἔξιεν ἄκρον ἐπ' ἴχνεσιν· αἰδομένῃ δ'
Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἐὸν ξανθέρπε χιτῶνα.

Πειθοῦς δὲ πάλαι πάντα φαρμάσσετο· παρθενικῆς δ'
Πειθομένης ἀναφανδὸν ὑπόσχεσις ὦκα χιωπή.
Ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον Ἐρώτων.
Θέρμετο δ' ἀμφαδίῃσι γλυκείῃσι πυρὶ παρθένος Ἡρώ,
Κάλλεϊ δ' ἰμερόεντι ἀνεπλήσατο Λεάνδρου.
Ὅφρα μὲν οὖν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νόον ὀπωπαί,
Τόφρα δ' οὐ Λεάνδρῳ ἐρωμανέεσσι φαάνθη
Οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπαλόχροον αὐχένα κούρης.
Ὀφθὲν δ' Λεάνδρῳ γλυκερὴν ἀνὲ εἶχε φρενῶν,
Αἰδοῦς ὑγρὸν ἔρυθος ἀποστάζουσα προσώπου.

Ξεῖνε, τοῖς ἐπέεσσι τάχ' ἂν κέ τεο θείνας.
Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
Οἷ μοι, πῆ σ' ἐκόμισεν ἐμὸν ἐς πατρίδα γαῖαν;
Ταῦτα δ' πάντα ματεῦν ἐφράζεο· πῶς γὰρ ἀλήτης
Ξεῖνος ἐὼν κἄπος ἐμοὶ φιλότητα δοίκοις;
Ἀμφαδὸν ἀμφαδίοισι γάμοις ὁπόσοισι πελάσσαι·
Οὐ γὰρ ἐμοῖς πείθεσσιν ἐπιπλάζεν. ἦν δ' ἐθελήσῃς
Ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμοὶ ἐς πατρίδα μίμνειν,
Οὐ δώσουσι σιτόβοτον ὑποκλέψειν φλογὸς ὁρμήν·
Γλαῦσαι γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δὲ χιωπῇ

Ἔργον ὅτῳ τελέει τις, ἐνὶ τελέουσιν ἀκμῇ.
Εἰπὲ δὲ (μὴ κρύψῃς) τεὸν ὄνομα, καὶ σέο πάτρην,
Οὐ γὰρ ἐμόν σε λέληθεν ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν, Ἡρώ·

Πύργος

Πάγχυ δ' ἀμφιβαθὴς, ἰμὰς δίνης ὑφορώμενος,
Ὅς ἑο ναυτίλλοισι σὺν ἀμετρήτῳ πνοιῇ μύρῃ.
Σχεδὸν δὲ πόλιος ὑψόθ' ἐοδυκὲς μετέωρος ὄχθης,
Γείτονα πόντου ἔχων, σημηρὸς βυλῆσι πεσῆσιν.
Οὐδέ μοι ἰσχὺς ἔασεν ὁμίλησαι ὑδὶ χορῆσιν
Ἠϊθέων παρέασιν· ἀεὶ δ' ἀνὰ νύκτα ἑκάστην
Ἐξ ἀλὸς ἀντιόωσι δεπεξείμεν ἔασιν ἀγῆς.

Ὅς φαμένη ῥοδέοιο ὑπὸ φάρεϊ κρύβδα πεφυκὸς,
Ἐμπλέον αἰδομένη, σφετέρῃσι δ' ἐπιτέρπετο μαζοῖς.
Λαιμὸς δὲ ἢ πόθι βεκολικὸς ὀζέι κάρηφι.
Φαίνετο πῶς κεν Ἔρωτι ἀθηλέα ἐγγύα.
Ἀτὰρ γὰ αἰολόμιτρος Ἔρως βελέεσσι δαμάζει,
Καὶ πάλιν ἀντίος ἦλθ' ἀκέοντι). οἳ δ' ἀνέλοντες,
Αὐτὰς ὁ παγδαμάτωρ βυλῇφόρος ὧδε βερυπᾶν.
Αὐτὰς ἢ παθέειν τόσα χερείσσονα λαθικάρδῳ.
Ὀλφὲ δ' ἀλασπόνες πολυμηχάνου ἴνεκα μοῦδον.
Παῦδε, σὸν δὲ ἔρωτα ἢ ἄχεϊν οἶδμα πεφύσω,

Εἰ πνοιὴ πεφυλάζοιο, ἢ ἄπλοον ἔστιν ὕδωρ.
Οὐ ξυμὸν βαρὺ χεῦμα τὸν ἱστιοπόμπον οἶκον,
Οὐ βέμνον ὑχέοντα βαρυγδούπου θαλάσσης.
Ἀλλ' αἰεὶ χθὶ νύκτα φορεσμῷ ὑγρὸς ἀκοίτης
Νίσσομαι Ἑλλήσποντον ἀχαίρεον· οὐκ ἔτι δὴ
Ἀντία σεῖο πόληος ἔχω πλαδόεσσαν Ἀβυδον.
Μοῦνον ἐμοὶ ἔνα λύχνον ἐπ' ἠλιβάτου σέο πύργου
Ἐκ πορίης ἀνάφαινε χθὶ κείρας· ὄφρα νοήσω
Ἐσσομαι ὁλκὰς Ἔρωτος, ἔχων σάον ἄμπυκα λύχνου,
Καί μιν ἐπιβδύων, ὃν ὄλομαι δυσὶν βοστρύχοιν,

Οὐ δέρκομαὶ σεῖο, ἢ ἄλλοθεν ἄλλυδις ἀμάξας,
Πατρὶς ἐπιστρωφᾶται πατρὶ γλαυκὸν ὄμμα ἐοικώς.
Ἀλλὰ φίλαι πυφύλαξι βαρυστόνοισι πάτραις.
Μή μιν ὑποβλώσωσι, ἢ αὐτίκα δυσμενὲς ἄλδοι,
Λύχνον ἐμοὶ βίοτόν τε φανοφόρον ἠγανέοντα.
Εἰ δ' ἐτεὸν δ' ἐθέλοις ἐμὸν ἔκμαλα ἢ σὸν ἄμεινον,

Οὔνομά μοι Λείανδρος, ἐϋσσφάνου πόσις Ἠοῦς·
Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνίδυιο πολῆας
Καὶ νυχίῳ φιλότητα καὶ ἀγχιλίῳ ὑμεναίῳ
Λύχνῳ μαρτυρίῃσιν ἐπιστώσαντο φυλάξειν·

Ἡ μὲν φίλος ταῦρος, ὁ δὲ κύματα μακρὰ περήσας
Ἀλλήλων δ' ἱκόντες ἐυσσφίγγεσκε ἀνάγκῃ·
Ἡ μὲν ἔην ποτὶ πύργον, ὁ δ' ὀρφναίῃ ἀνὰ νύκτα,
Μή τι φθονήσειε, βεβὼς ζαμενὲς πύργου,
Πλῶτο βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον Ἀβύδου.
Ἦλθε κυανόπτερος αἰθέρεθεν νυκτὸς ὁμίχλη,
Ἀνδράσιν ὕπνον ἄγουσα, καὶ οὐ τοθίοντι Λεάνδρῳ·
Ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
Ἀγχιλίῳ ἀνίμοντι φαεινομένων ὑμεναίων,
Μαρτυρίῃσι λύχνοιο πολυκλύστοιο δοκεύων,

Ναυπλίης χαλεπῆς πλεονόμον ἀγχιλιώτην·
Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλην,
Ἦρῳ λύχνον ἔφαινεν· ἀναπτομένοιο δὲ λύχνου
Θυμὸν Ἔρως ἔρριζεν ἐπειγομένοιο Λεάνδρου·
Λύχνῳ καιομένῳ ζωπυρήσατο· πάρ', ὦ θαλάσσης
Μαινομένων ῥοθίων πολυηχέα βόμβον ἀκούων,
Ἔσχεθε μὲν τὸ πρῶτον, ἔπειτα δὲ θερμὸς ἀνίης,
Τοίοισι θρασύλεκτο παρηγορίῃσι φρένα μύθοις.
Δεινὸς Ἔρως καὶ πόντος ἀμειλίχος· ἀμφὶ θαλάσσῃ
Ἐξίη ὕδωρ, τὸ δ' Ἔρωτος ἐμὲ φλέγῃ ἐνδομυχὸν πῦρ.

Λάζεο πῦρ περάσιν, μὴ δείδιθι νύκτα τὸν ὕδωρ,
Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα· τί δὲ ῥοθίων ἀλεγίζεις;
Ἀγνώσεις ὅτι Κύπρις ἀπάτορός ἐστι θαλάσσης,
Καὶ πρατέω πόντοιο καὶ ἠπείρων ὀλοωάων
Ὡς εἰποῦσ' ἐλεόων ἐρατῶν ἀπελύσατο πέπλον
Ἀμφοτέρῃς παλάμῃσιν, ἑῷ δ' ἔστιγξε καρήνῳ.
Ἠϊόνος δ' ἐξῶρτο, λύμας δ' ἔρριψε θαλάσσῃ,
Λοιπομένῳ δ' ἔσαθδεν ἀεὶ κατιόντα λύχνα.

Ἀμ

Λύτλς ἐὰν ἐρίτιμος αὐτόξολος, αὐτόμολος νῆυς.
Ἡρὼ δ' ἠλιβάτοιο φαεσφόρος ἰφθίμη πύργε.

Λιγαλέης αὔρησιν ὅθεν πνέουσιν ἀήτης,
φάρεϊ πολλάκις λύχνον ἐπίσκεπον, αἰσύκε Σηστῦ
Πολλὰ καμὼν Λεάνδρος ἔδη ποτὶ ναύλοχον ἀκτλὴν,
Καί μιν ἐὸν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν· ἐκ δ' ὀφεάων
Νυμφίον ἀθμαίνοντα ἀθερπύξασα σιωπῇ,
Ἀφραδέως ῥα θάμιζας ἔπι ξάλον πελάσσης,
Ἦγαγε νυμφοκόμοιο μυχὸς ἐπὶ παρθενεῶνος,
Καὶ χρόα πάντα κάθηρε, λίπας δ' ἔχρισεν ἐλαίῳ
Εὐόδμῳ ῥοδέῳ, καὶ ἀλίπνοον ὄσβισεν ὀδμήν.
Εἶπε δ' ἀθμαίνοντι φιλιόφρονας ἔκχε μύθους.

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας· ἐμὲ μὲν πάρος νυμφίος ἄλλος
Νυμφίε, πολλὰ μόγησας· ἄλις νύ τοι ἄλμενον ὕδωρ,
Ὀδμήν τ' ἰχθυόεσσα βαρυγδούποιο θαλάσσης·
Δεῦρο, τεὸν γαμετλὴν μὲ ἐπιλέχνυσο καὶ θαλάμοισιν·
Ὣς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν· ὁ δ' ἄσμενος ἤγαγε κούρην.
Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἦν λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.
Οὐ ζυγίοις ἱερλὶ τις ἐπιθρήνησεν ἑορδῇ,
Οὐ δαΐδων ἥψαπτε σέλας θαλαμηπόλον οἰκλῳ,
Οὐδὲ πολυσπάρθμῳ τὸν ἐπισείρησεν χορείῃ,
Οὐκ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ ἢ πότνια μήτηρ.

Ἀλλὰ λέχος σοφίσσατο τλλεσιγάμοισιν ἐν ὄργις
Σιγῇ παρὸν ἔπηξεν, ἐυμφοκόμησεν δ' ὁμίχλη,
Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀνηνυμένων ὑμεναίων·
Νὺξ δ' ἦλιν κοίνοισι γαμοσύλος. Ἔνθα Λεάνδρου
Νύχθ' ἑτερόχρεια πάλιν ποτὶ δῶμα νόησεν. Ἀεύδει.
Ἡρὼ δ' ἀκτεσίπλοκος ὕπνῳ λάθετο τριπόλου,
Πρῶτος ὃς ἀθμήσειε νεοδμήτοιο γαμβροῦ
Παλλάκις ἠρήσατο κατελθέμεν ἐς λίμνην ὕδωρ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σιλβήσας ὑπεκλέψειε φάεσσιν
Παυσίλυπον ζάκοπον ὄπι χθόνα, δὴ ὑπὸ δηρὸν

Κρυφθήσει δ' ἀνάγκη πολυπλάγκτου ὑμέναιος.
Δὴ γὰρ παχθήσῃ ὑπάλυδι χείματι σῇσι
Φευγαλίαις λοιγὸν πολυκτεάνοιο θύελλαι,
Βύσσια δ' ἀτρεκέως ἧς ὑγρὴ δίμβλα δαλάσσης
Χαμάδις πίπτοντες ἀεὶ σφύλιζον ἄῃσι,
Λαίλαπι μαιζόμενοι ὅλιον ἅλα τυπτομένῃς ἧς,
Ἠδὲ νέα μίλαιναν ἀφίλατο δηϊδίῃ χάρσῃ
Χαμαιείλιον ἧς ἄκρην ἀλυσκάζουσα ἅλα ναύτης.
Ἀλλ' ἢ χαμαιείης σε φίλος κατέρυκε δαλάσσης,
Καρτερὸν ἄμμι λίμενδε θαλασσείῃ δέ σε πύργῳ

Ἠδάδε ζαμένησι φαεσφορέοιο ὑμέναιαι,
Μαινομένῳ ὄρσασαι ἀρουσίνυτα δαλάσσης.
Νηλειὴς ἧς ἄκτη· ἔσοιο ἧς δύσμενες Ἥρῃ,
Χείματι ἰσοφόρῳ, μύθων ἀπάνευθε λεάδρῃ,
Μαινὰς ἀναιδείῃ μινυώδεϊ ἀΰπνῳ λίκτρων.
Ἀλλά σε δὴ ἧς μοῖρα διέπτατο, δηλαχερείῃ ἧς
Μαινάσιν ἀτέρμονα ἧς ἐκὰς ἄλλοθεν Ἐρώτων.
Νῦξ δὲ σὲ τὴν μέλλουσα βαρυπνοίοντες ἄῃσι,
Χαμαιπὲς νοερῶν ἀνιεμένους πάῃσι,
Ἀθρόον ἐμπλήσουσα ἐπὶ φαγμῖνι δαλάσσης.

Δὴ τότε λοιμηρὴς φρὶ ἐδάμνατο ἐλπὶς νύμφης
Δυσπελάδνου πορέμεν δαλασσαίοιν ἐπὶ πόντων.
Ἤδη κύματι κῦμα κυλίνδετο, συῤῥοθέουσι δ' ὕδωρ
Λίθδην μίσγετο πόλῳ· ἀείρετο πάντοθεν ἠχὼ
Μαινομένων ἀϊόνων· ζαμενὲς δ' ἀντέπνεεν οὖρος.
Καὶ τότ' ὀϊζυρὴ μεγάλως ἀφάνευε θαλάσσης,
Καὶ κλύουσ' ἧς ἀλίαις ἰσοπαμένοισι δαλάσσης
Αἰνοπαθὴς ἧς λιμενίτης ἀμπλάκιτο ἐσὶ δίναις
Πολλάκις ἠὲ λευκώλενον δαλασσαίην Ἀφροδίτην,
Πολλάκις δ' αὖτὴν ἄναλκα Ποσειδάωνα δαλάσσης·

Ἀρθὶς δ' ὑμὶν ἀμύμονα χάλλιπε νύμφην·
Ἀλλά σε δῶκε ἄμεμφὲς Ἔρως δι' ἀκηδέα Μοίρης.
Πρὶν δὲ ἀγχιβόλου δυσπεπτὶ κύματι δημῷ.

Τυτθὴ

Τυπτόμενος πυρέσσετο· πολῶν δέ οἱ ἄκλαστον ὄμμι,
Καὶ δίνος ἦν ἀδόκητος ἀκοιμήτων παλαμάων.
Πολλὰ δ' αὐτίκα νηὸς ὑδατος ἔρρεε λαιμῷ,
Καὶ ποτὸν ἀχθέσσον ἀμειλιχέτω πίεν ἄλμης·
Καὶ δὴ λύχνον ἄπτεσθαι πικρὸς αἴτης,
Καὶ ψυχὴν ἀγέρωτα πικυτλήτοιο Λεάνδρου.
Ἡ δ' ἔπι δηδύνων ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς·

320 Ἴσατο, κυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μερίμνης.
Ἤλυθε δ' ἠερίοισα, καὶ οὐκ ἴδε νυμφίον Ἡρὼ,
Πάντοθι δ' ὄμμα πέπυστο· ἐυρέα νῶτα θαλάσσης,
Εἶπε δὲ σοφρήσσουσα κλωμένου ὀφθαλμίτιδι
Λύχνα σβεννυμένοιο. Παρὰ κρηπῖδα δ' πύργου
Θρυπτόμενον σπλάδιεσσιν ὅτ' ἔδρακε νηχερὸν ἀκάτην,
Δαιδαλέον ῥήξασα σὺν σήθεσι χαπτόνα,
Ῥιζηδὸν σφεκάρησε· τὰ δ' ἠλίβατα πάντα πύργου.
Κάδδ' Ἡρὼ πέσησα σὺν ὀλλυμένῳ φθιμένῃ.
Ἀλλήλων δ' ἀπόγαιο καὶ ἐν πυμάτῳ ὤρῃ ὀλέθρῳ.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα, καὶ ὅρκον δεινὸν ὀμεῖν ἔρρειν δ' ἀνδρὶ
Τοῖς τε μετ' ἐκείνοις ζῶσι δικαίοις, ἔσταμα βίζειν·
Τοῖς τε γονεῦσι τίμα, καὶ τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶσι.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετὴν παῖδ' ἑὸν φίλον ὄντα ἄεικτον.
Πρηΰν δ' ἔπε λάβρα λέγοισι τ' ἀπεφυλάσσεσθ.
Μήδ' ἔργων φίλον σον ἀμύητον ἔτερον μιαρῆσι,
Ὅρκος δ' ὡς ὁσίως χὠ ἀνάξιος ἐγγύθι ναίει·
Ταῦτα νόει ὅπως ἴδῃ κρατεῖν ἧς ἐθίζεσθον ἦθος,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου λαγαρίης τε,
Καὶ δμῶος· πρήξιν δ' αἰσχρὴν ποτὶ μήτι μιν ἄλλην,
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰδοῖ σεαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνῃσιν ἔπου, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σεωυτὸν ἔχειν ἐθέλ μηδὲν ὑποίζε.
Ἀλλὰ γεώδεα μὲν ὡς δαίμονα πάντα τέτυκται
Χρήματα δ' ἄνδρα μὲν ἐσθλὸν φιλεῖ, ἄνδρ' ἀλιτῆ
Ὅσσά τε δὴ συνίῃσι τύχας βεβιηκὸς ἄλγη ἔχοντα,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πρήσσων φέρε μηδ' ἀγανάκτῃ·
Ἤλιθα δ' ἤπια, καθῦσαι λύπῃ· δὴ γὰρ ἐοικὲ,
Οὐ πάντ' πῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λάχος δολοῖσι τε καὶ ἠθλοῖ
Πειρωίθω· δὲν μήτ' ἐκπλήσσου, μήτ' ἄρ ἐπάσσῃς
Ἐσθλὸς σεωυτὸν· ψευδὴς δ' ἦν πῆς τι λέγηται,

Πρ

Πρῶτον ἐγὼ ἐλθὼν, [illegible]
[illegible] μετὰ λαὸν ἀπόστιχε αὖτε τ' ἔπειτα
Πρῶτα μάλ' οὐτάσω, ἢ τε σὸν μὲν βέλος ἔμπεσὸν ἔλθῃ.
Ἦμαρ δ' ἐκ θυμοῦ ἕλοι, ἕως μὲ μιανῇ πάλιν ᾖ.
Δοιὼ τοι φάσσω τε λίγον τ' ἀνέμοντε ποδοῖν ἐν
Ἀλλὰ τόδ' ἐκτελέσω ἅ τοι μὴ μετόπισθεν ἀνίσω.
Πρῶτον ἐγὼ μαλθὸν τ' μὴ ἐπόρσανα, ἀλλὰ δίδασκε
Οἶκαδε ἰὼν· ἐγὼ τεκμήρατον βίον ἠδὲ μέλεσθαι.
Οὐδ' ὀφέλες τ' ἐδέμεν σὸν ἀμύλιον ἔγχος ἐρύσσαι,
Ἀλλὰ παρὲξ τιθέμεν ἐγὼ γωμένοιο τε
Ποιῆσαι μέζον ἐγὼ λίγω τόδ' ἀμείνονα τ'.
Ἐσθλὸς ἐγὼ μάντις ἔχεν ἡδὲ ἐόρων. ἀδρηστῖνος.
Καὶ πρόφρων ἔπεσσι γε πείθεσθαι ἐόντα ἔοικεν
Μὴ δὴ πειρᾶν πρόσθε μάχης ἐπιόντα κελεύω ἀλλήλοισιν.
Μηδ' ἀνακλιδὸν ἔνδον μίξον ἐν δηΐοισι μάχεσθαι.
Πρῶτον ἐγὼ τεῦδ' ἅ τοι μὴ βλάψῃ λίγεια ἐγὼ ἔγχεϊ
Μηδ' ὕστερον ἀλκαιόν τ' ὄμματα σεῖο δαΐξαι.
Πεῖν τ' ἀνεμοσσόον ἔγχεϊ τεῖς ὕστερον ἐπαλῆναι.
Πῶ περίειμι; τί δ' ἔρεξα; τό μοι ἔπος οὐκ ἐπιτελὲς
Ἀρξάμενος δ' ἀνὰ πρύτανιν ἐπεὶ ἴδε ἐγὼ μαχέσασθαι,
Δουρὶ μὲν ἐκφεύξας. ἐπιτέλλεται· χερσὶ δὲ τέχνῃ,
Ταῦτα πάλιν, ταῦτ' ἐπιτελέσω τόσσον χρὸς ἐρέω σε·
Ταῦτά σε τ' Ἴριος ἀγγελίη ἐπὶ ἴχνια δύνει,
Καὶ μὲν δ' ἀμφίπολος ἐλαχὲ ἐξεφάλησε πεφυλὼ
Παῖδα ἑὴν ἀγαπᾷ φύσιν. ἀλλ' ἔρχεο ἐν ἔγχεϊ,
Θοῦρι ἐπεὶ ἐξάμυδις πολέσιν τύπτον δ' ἀμφὶ ἀγαθοῖσι,
Τρῶσι ἀδμήτων τε δυῶν, ἐπιτῶν τ' ἀνθρώπων
Πάσιν, ἢ τι ἕκαστα λίγεϊ), ἢ τε μεγαῦδ).
Τοῖσι δ' ἢ δύνει ὄζει, ἐὺν πόδε πικρὸς ἀμείλιξ·
Ὅτι σε μὴ τε ἀλαπᾷ ἐλαφίζειν; καὶ τὸ λίθειν.
Τοῖσι δ', ἀνθρώπους αὐδήεντα πάμπαν ἔχοντας.
Λάθωσιν, οἵτ' ἀγαθῶν πόλεις ὄντων ὑπ' ἐπιστῶν,
Ὄφρα κλέος λύσιν δ' ἐμῶν πυθῶσι ἐκάστων.
Τῶν μὲν ἔρεπτον βλαπτῇ φρένας· οἱ δ' κακὸν ἔσσεν
Λαὸς ἐπ' ἄλλα φέρον). ἀνείρεσθαι πάμπαν ἔχοντας·
Ἀλλ' ὃ ἐκπαγλὸς ἔσκε βλάπτουσι λίθοισιν.

Βλῆσ-

Σύμου Θ', ἢν ἐ δῆι σεσαίην, ἔσσεται ἢ φθίνειν.
Ζεῦ πάτερ, ἢ πολλῶν γε κακῶν λύσεις ἄπαντας,
Ἢ πᾶσιν δείξαις οἷα τοῖ δαίμονι χρῶνται,
Ἀλλὰ σὺ δαῆσον, ἐπεὶ δῶρον μόνοι θεοὶ βροτοῖσιν,
Οἷς ἱερὰ σεσόφισται φύσις ἀθανάτων ἔπεσσι.
Ὧν εἴ σοί τι μέλησι, κεραίσσεις δ' ἢν σε χαλεπῶν,
Ἐξαλύσας, ψυχὴν ἢ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Ἀλλ' εἶεν βροτῶν ἢν εἴπωμεν, ἢν τε κακαρμοῖς,
Ἐν τε λύσει ψυχῆς κείνων ἢ φρενὸς ἔκαστα,
Ἠνίοχον γαμέμεν σύσας καθύπερθεν ἀείσω.
Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα εἰς αἰθέρ' ἐλεύσεται ἁθρὸς,
Ἔσται ἀθάνατος θεὸς, ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.

ΜΟΣΧΟΥ

Ἔρως Δραπέτης.

Ἀκύπειε Ἔρωτα, ἰὼν ἐπὶ μακρὸν ἐλώσεις,
Εἴπε δὲ τευθίδεσι πλανώμενον εἰνὶ Ἔρωτα,
Δερματίδης ἡμῖν ὅδε· ὁ μαινόλης γὰρ ἔοικε
Μειδάς τις, τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος, ἢν ἀγάγῃς νιν.
Ἔστι δ' ὁ παῖς ἐρίσαιμι· ἐν οἴνῳ πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν οὐ λαθικός, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὖτε
Δεμνύλα καὶ φλογόεντα. Καὶ φρένες, αἰνὸν λάλημα·
Οὐ γὰρ ἴσον νοέοι καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι, φωνή
Ἢν ἢ χολάς, νιν δεῖν ἀναΐσσεις· ἢν περ δύπτῃς,
Οὐδὲν ἀλαθέων· ἁλίου βερίκας, ἄγγελα πιστά·
Εὐπλόκαμον τὸ πρόσωπον, ἔχει δ' ἰτυμὸν τὸ πρόσωπον·
Μικκύλα μὲν τύφεται χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει·
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς ἅιδαο βαθείας.
Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νιν δὲ οἱ ἡμιπτύχεσσι.
Καὶ πτερύγων δόσιν ὄρνις ἐρίπτεται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλης

Ἀν-

Ἀνίεμι νῦν γυμνάσιον. ἔνδον ἀπολήγετε ἡδυπνοαι.
Τόξον ἔχει μάλα βαιόν, ὑπ' τόξῳ ἡ βέλεμνον·
Τυτθὸν ἐὸν τὸ βέλεμνον, ὃς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῦται.
Καὶ χρύσιον αὖτε νῶτα φαρέτρεον, ἔνδοθι δ' ὄντι
Τοὶ πικροὶ κήλεμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ πιφαύσκει.
Πάντα μὲν ἄγχι, πάντα· πολὺ πλέον δ' ἐν αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἰρίσπε· τὸ δ' ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἦν τύ γ' ἕλῃς τῦνον, δίκης ἄχι, μηδ' ἐλεήσῃς,
Κἢν πολλ' ἱδὴς κλαίοντα, συλάσειο μή σε πιθήσῃ·
Κἢν γελάᾳ, τύ νιν ἕλκε. κἢ ἢν ἐθέλῃ σε φιλάσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα σάρκινον ἐντί·
Ἢν δ' ἀγάγῃ. λάβε τοῦτο, χαρεὶς μάν μοι δότλα.
Μὴ πθίγῃς πλάνα δοῦρα· τὸ γὰρ πνεῖ πάντα βέλεμνα.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

Επιτάφιος Ἀδώνιδος.

Ἰὼ ἰὼ Ἄδωνιν. Ἀπόλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπωτίζωσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἔνι φάρεσι κοίτεο τηλοῦ.
Ἔχνεα δείλαια κυνοσόλει, κἢ σκληρὸν ὄρεσσιν
Ἐπίβαινε κἢ λίχνε θῆρας. Ἀπόλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰδὼ ἰὼ Ἄδωνιν· ἐπωτίζωσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐν ὄρεσι, μηδὲν ἐλοῦσα
Λευκῇ λαιμάδι θῆρα κἢ Κύπριν αἰνοπαθοῦσαν.
Τὸ δ' ἐρυθρὸν ἀμφὶ μηροῖς αἷμα
Καὶ στηθέων ἐν ἐρυθρῷ δ' ἄμμιγα ῥαγείσῃ,
Τὸ βρόδον φοίνισσε τὸ χείλεσι· ἀμφὶ δ' ἀοιδὴ
Κἢ τὸ φίλαμα τὸ νέκταρ Κύπριδος ἀφύσσει
Καὶ τὸ φίλαμα κἢ ὁ ζώοισι ἀρήσας.
Ἰὼ ἰὼ Ἄδωνις ὁ καὶ θανὼν ἐφίλησε.

Αἰδέ-

Λείζω τ' Ἄδωνιν· ὑπαείζουσιν Ἔρωτες.
Ἄχεον ἄχεον ἔλκε· ἔχει χθὶ μητρὸν Ἄδωνις.
Μᾶζον δ' ἐ Κυθέρεια φίλῃ ποτιμέζεον ἕλκε·
Κεῖνον ἰδὼ θὲ παῖδε φίλοι κυνὸς ἀρύσαντε,
Καὶ νύμφαι κλαίυσιν ὀρειάδες ἐ δ' Ἀφροδίτα,
Λυσσώδεϊ πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμὺς ἀλάλητα
Πυθομένα, νύκλεκε, ἀσάμιλλε· αἱ δ' βάτοι νιν
Ἐρχομέναν τείρυντι, χὠ ἐρὸν αἷμα δράπτει.
Ὀξὺ δ' κακύσασα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀυΐειν βοόωσα πόθεν, χὠ παῖδα κελεύσα
Ἀμφὶ δ' μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἠορεῖτο.
Σταῖδα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑπομαζοὶ
Χιόνεοι τοπάρος δὲν Ἀδώνιδι πορφύρεντο.
Αἰ αἰ τὸν Κυθέρειαν ὑπαείζουσιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τ' καλὸν ἄνδρα ζωώλεσεν ἱερὸν ὗδε.
Κύπριδι μὲν κάλον ἦδε, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις.
Κάτθανε δ' ἃ μορφὰ ζωὸ Ἀδώνιδι Κύπριδε, αἰ αἰ.
Ὥρεα πάντα λέγυντι χὠ αἰ δρύες, αἰ τ' Ἄδωνιν·
Καὶ ποτιμοὶ κλαίυσι τὰ πίνθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ πηγαὶ τ' Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύυντι.
Ἄνθεα δ' ἐξ ἐδρώεις ἐρυθραίνεται ἃ Κυθήρη
Πάντες αἰὲ κλαμῶς χὠ ἀνὰ πλόλιν εἰκτὸν ἀείδει.
Αἰ αἰ τὸν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο κάλος Ἄδωνις,
Ἀχὼ δ' ἀντιβόασεν, Ἀπώλετο κάλος Ἄδωνις,
Κύπριδε αἴνδρ ἴρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄνω; Αἰ αἰ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν· Ἀδώνιδε ἄχετον ἕλκε,
Ὡς ἴδε φοίνιον ἕλκος μαρχιαμᾷ θὲ μηρᾷ,
Πάσχας ἀμπαύσασα κινύρετο Μοῖσαν Ἄδωνι.
Δύσποτμε μοῖσαν Ἄδωνι, παρύσατον ὡς σε κιχεῖω,
Ὡς σε θεσπεύξω, χὠ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔχεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πυμάτον κὲ φίλησον
Τοσσοῦτον μοι φίλησον ὅσον ζώει τὸ φίλημα·
Ἄχρις ἔοι μοι θυμὸς ἐς ἠμὲν σῶμα κεἰς ἠμὲν ἦπαρ
Πεῦμα τοδ' ἁδίστευ, φίλαμα δ' οὗτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τ' Ἄδωνιν· ὑπεὶ σὺ μοι δύσμορε φεύγεις,
Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, χὠ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα.

K

Καὶ συνὸν βαπτῶν ἐς ἄγχιον. ἀ δ' πάλαισε
Ζώει, καὶ θνάσκει ἐμοί, καὶ ἐ δυώσομαί σε λύπιον.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸ ἐμὸν φόβον· ἰσχὺ γὰ αὐτὰ
Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων τὸ δ' πᾶν κλυδὸν ἐς σὲ κατῆκται.
Εἰμὶ δ' ἐγὰ παράκλιμος, ἔχω δ' ἀκίρεσιν ἀείσω,
Καὶ κλαίω Ἄδωνιν, ὁ μοι θάνε, καὶ σὺ φιλεῦσα
Θνάσκεις, ὦ τερπνόθατε· πόθεν Νύμφαι ὡς ἔναρ ἔβας.
Χήρη δ' ἃ Κυθέρεια. χανοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἅμα κεῖσ' ὄλωλε· τί γὰ τιλμηρὰ κυνάζεις;
Καλὸς ἐὼν τανύτην ἔμιλλες θηρσὶ παλαίειν;
Ὣδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουν δ' Ἔρωτες.

Αἱ αἱ τὰν Κυθέρειαν. Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἃ Παφίη τόσσον ἐκχύθη, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δ' πάντα ποτὶ χθονὶ χίνετ' ἄνθη·
Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δ' δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰάζω Ἄδωνιν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις
Νύχατ' ἐνὶ ὀρεσσίοις ἐν ἀγρίαις μύεσι, Κύπρει·
Ἐς' ἀγαθὰ τυδάς, ἔσσι Ἄδωνιδι φυλλὰς ἐπίμα.
Λίπτεν ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τίλος ἀκρὸς Ἄδωνις,
Καὶ νέκυς ὧν καλὸς ὦξε, καλὸς νέκυς οἷα καθεύδων.
Κάτθετο δ' μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυεν,
Χρυσῷ ἐν πλινθῆει· πόθῳ δ' συνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι, πάντα ζωὰ ἀπτῷ,
Ὡς τᾶν, τέθνακε, δ' ἀνθεα πὰρ ἐμαξάνθη.
Ῥαῖνε δ' μὲν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι·
Ὀλλύεο μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλεσ' Ἄδωνις.
Κίσσα δ' ἀδεῖς Ἄδωνις ἐν ὄρεσι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δ' μὲν κλαίοντες ἀνασσυνάχοντο Ἔρωτες,
Ἐκ δ' ἔβαν τόξα ἴσαντι, δὲ δ' ἐκ πόδας ἔβα φαρέτρα.
Οἱ δ' ὅλοι τόξαν ἴσαντι, δὲ δ' ἐκ πόδας ἔβα φαρέτρα.
Καὶ ὁ μὲν ἔλυσε ἡνία. Ἀδώνιδι δὲ δ' λέξατο
Ἐν ὄρεσσι φορήμεν ὕδωρ· ὁ δ' μὲν ἐκ λύρᾳ.
Οἱ δ' ὄπιθεν πτερύγεσσι ἀνεψύχει Ἄδωνιν.
Λοιπὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουν Ἔρωτες.
Ἔβαν λαμπάδα πᾶς ἐπὶ φλιαῖς Ἀχέροντος.
Ἔβαν δ' ἐξεπίτηδες χαμίλλιον· ὑκ ἔπ δ' Ἄρμὰ

Ἄρμὰ

Τιμὴν ἐκ δῆ' ἀνθρώπων μόνος, ἀλλ' οὐ σὺ,
Αἰ αἰ ἐγὼ δ' Ἄδωνιν ἐν ὄρεσι, καὶ Τυφῶνα,
Αἰ Λίβυσσι κάπροις δ' ὕπα τῷ Κινύρα,
Πάντα τρόπον Ἄδωνιν, ὃν ἀμήτορα πόησας.
Αἰνεῖ δὲ δὴ πάροιθε μαλὸν πάλιν ἢ τὸ Διώνα.
Καὶ Μάρρας δ' Ἄδωνιν ἀντιπαίσιον Ἄδωνιν,
Καὶ μὴν ἐπαίδευσας· ὁ δὲ στέργων ἐκ ἐπαύρῃ,
Οὐ μᾶλλον ἐκ ἐθέλῃς, κἠγὼ δέ μιν ἐκ ἀπολύω.
Δῦνε γάμον, Κυθέρεια, τανύσσαο δ' ἱστὸν ἐν αὐλῷ·
Δεῦτε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἕτος ἄμμι φανῆναι.

Εἰδύλλιον β'.

Ἰχθὺς ἐν πόντῳ, καὶ ἄλσεϊ θῆρες ἐναύλοις
Οὔρεα δενδρήεντα, καὶ ἀντίτυπον δόλον Ἔρωτα
Ἐσβλήκασι πύξοις ποτὶ καλάμοις· ὡς δ' ἐνόησε,
Χαίρων, ὅττι μέγα φαίνετο θῆρον ἑωυτῷ,
Τὰς ψαλάκας ἅμα πάντας ἐν ἀλλήλοισι συνάπτει,
Τῷ δὲ τῷ δ' Ἔρωτα συνάλισεν ἀμφιβαλόντα.
Καὶ πῶς ἀχαλάσας, ἔνεχ' οἱ τέλος ἐλλὶν ἀπάντᾳ,
Τὰς ψαλάκας βίβλας τοῖ ἀγρώστιδα φρίσσων ἔχραυε,
Ὡς τὸν τάχα τύχῃσι ἐλεήσαντα, κἠ λύσῃ αὐτῷ.
Καὶ οἱ δίξιν Ἔρωτα κυβήσιον, αὐτὰρ ὁ φρίσσων
Μαλθακὸν κίνυτο ῥόπτρον, καὶ ἀμοίβετο πᾶσι,
Θοίῃ τῶν ἰάχησι. μιὴ ἐς τόδε πῶρον ἔρχευ.
Φεῦγε μανάγρην, πρηὺς ἐστὶ τὸ δαιμόνιον· ὄλβιος ἔσσῃ
Εἴσεαι μή μιν ἴδῃς· ὃν δ' ἀνέρα ἐς μίτρην ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ τῶν ὠδίνων καὶ ἀκάματος, αὐτὸς ἐς αὖθ' αἱ
Ἑλκὼν ἑξαπίνης κεφαλὰν ἔσω κῆδος ἔχῃσι.

ΤΕΛΟΣ.